

Giới thiệu Mỹ Nhân Như Họa

Truyện Mỹ Nhân Như Họa của tác giả Túc Mễ Xác là một truyện ngôn tình cổ đại - sủng, ngọt. Thầm Họa, con gái Thầm gia dòng dõi nghèo túng, da trắng mỹ mạo, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sau khi vào kinh ăn nhờ ở đậu tại ngoại tổ phụ hầu phủ Tiêu thị.

Vốn định năm cập kê an an ổn ổn xuất phủ gả người thanh quý, nhưng ai biết lại bị biểu ca tướng quân quan phu (góa vợ) nhìn chăm chăm, đến cả con trai phá hoại kia nhà hần cũng cùng nhau quấy lầy theo.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Mới tới

Editor: trang bubble ^^

Tháng năm hoa thom chim hót, bướm bướm tung bay.

Một con bướm màu sắc sỡ vừa ló qua cửa gỗ hoa văn củ ấu bay vào phòng, cánh đẹp mắt chớp mấy cái rồi đậu vào một chỗ nó thích, khép lại cánh màu sắc diễm lệ, không lộn xộn nữa, dường như là một dáng vẻ hường thụ.

Đầu vai Thầm Họa chột ngửa, miễn cưỡng trở mình, không cần mở mắt, nàng cũng biết đoán chừng là bướm bướm lại xem nàng là đoá hoa thu lấy rồi.

Ngày đông cũng còn tốt chút, vừa đến đầu mùa hè, trên người nàng sẽ có hương nữ nhi lan tràn. Mùi vị lúc nhạt như hoa nhài xa xăm, lúc nồng như hương Đỗ Mi ban đêm, nhất là sau khi ngủ hơi có mồ hôi rịn toát ra, cả nhà giống như nở đầy hoa, tràn ngập mùi thơm, thường thường không ngăn được bướm bướm đi nhảm vào hương khuê, quấy rầy thanh tịnh.

Thầm Họa cũng không tính để ý tới, nàng thật sự thấy hơi mệt, muốn tiếp tục ngủ. Nàng đi từ Hàng Châu tới Kinh Thành, lộ trình ước chừng được hai tháng rồi, trong lúc lại bởi vì không hợp thủy thổ (khí hậu) nên bị bệnh hơn nửa tháng. Cả đám người hầu Hầu phủ đi theo mới biết tuy rằng gia cảnh Thầm gia sa sút, Thầm đại cô nương lại là một tiểu thư thân thể mềm mại, không chịu nổi chút xù uất ức.

Trên đường nàng ngã bệnh là thật, nhưng hai ba ngày là khoẻ lại nhanh nhẹn rồi, chẳng qua thấy những ma ma nha hoàn kia lười biếng xem thường Thầm gia, bèn cố ý kéo thêm mấy ngày bệnh ở trên thuyền, dây dưa một đám tôi tớ ăn ở quen tập tục Phương Bắc không ngừng kêu khổ, cũng không dám xem thường Thầm Họa nữa, chỉ muốn tận tâm tận lực hầu hạ để cho nàng mau chóng khỏe lại tiếp tục lên đường, nhiều hơn chính là bị Thầm Họa cả người yếu ớt làm kinh sợ rồi.

Thầm Họa biết, những thứ tôi tớ Hầu phủ kia thường thấy quý nữ trong kinh, nếu ở trên đường nàng mộc mạc rụt rè, những tôi tớ này sẽ không sợ hãi, thậm chí cảm thấy mình cao cao tại thượng (ăn trên ngồi trốc).

Hôm nay Thầm Họa giằng co nửa tháng như vậy, đã khiến những tôi tớ này ý thức được tiểu thư chính là tiểu thư, Phụng Hoàng rơi xuống nước cũng không thể là gà rừng, tuy rằng gia cảnh Thầm gia sa sút, đó cũng là tiểu thư.

Thầm Họa yếu ớt hay không thì bản thân không biết, nhưng tính tình nàng cũng không phải đúng lý không tha người, thấy bọn họ có chỗ thu lại, mới “Có vẻ bệnh” lên thuyền.

Một tháng đường thủy, nửa tháng xe ngựa lắc lư, rốt cuộc vào thành lúc đêm hôm qua, nửa đêm nửa hôm Tổng Quản Sự Hầu phủ đón nàng vào phủ.

Bướm bướm không bay không nhúc nhích, Thầm Họa lại càng lười đuổi nó đi, nha hoàn Hồng Ngọc lại giẫm đạp chạy vào từ phòng ngoài, vung một cây quạt hương bồ mạ vàng thêu hoa quạt bướm màu đi, sau đó dụi dụi đôi mắt cay cay cười nói: “Cô nương, ngài ngủ tiếp một lát đi, em nhìn cho ngài.”

Thầm Họa mệt mỏi, nha hoàn chính nàng mang tới đoán chừng mệt mỏi hơn, đầu lòng nàng nên không muốn ngủ, để Hồng Ngọc hầu hạ mình rửa mặt rồi giường. Hồng Ngọc đáp một tiếng, lần lượt giầy chải tóc cho cô nương mình. Thầm Họa nhìn trước mặt giường bày đôi giấy thêu màu hoa anh đào xa lạ, khám một vòng trần châu đầy đặn, nói không ra tâm tình gì.

Hồng Ngọc giải thích, “Mới vừa rồi, nha hoàn Hầu phủ đưa quần áo trăm ngọc trai, em thấy cô nương còn ngủ, bèn không để quấy rầy, bên kia truyền lời nói giờ Thỉn sau khi dùng cơm, bảo cô nương mặc đẹp để lão phu nhân kia gặp người.”

Thầm Họa như có điều suy nghĩ gật đầu, rửa mặt nước cúc, nhận lấy khăn khô Hồng Ngọc đưa tới, ngồi ở trước gương vén một mái tóc đen thật dài đến trước người, nghiêng đầu tự cảm lược chải xuôi tóc, vẫn tán gẫu giống như thức dậy sáng sớm thường ngày ở Thầm gia, “Trừ nha hoàn Hầu phủ còn có người khác đã tới sao?”

Hồng Ngọc là một người biết lòng, hiểu ý cô nương mình, bọn họ đi ngàn dặm xa xôi từ Giang Nam tới Kinh Thành, không chỗ nương tựa, Hầu phủ là nhà mẹ của phu nhân đã qua đời, cũng là người thân duy nhất của cô nương. Thầm gia rơi vào sa sút không giả, lão gia là con trai độc nhất Thầm gia, đến

cô nương lại không còn hương khói kéo dài.

Sau khi lão gia và phu nhân lần lượt qua đời, Thẩm gia không có đàn ông lo việc nhà, khi đó cô nương còn nhỏ lại trong lúc giữ đạo hiếu không có cách nào hứa hôn người khác, bèn một mình chống đỡ Thẩm trạch. Lúc quần áo Thu Đông vừa dày vừa nặng, cô nương bèn mặc vào trường sam của lão gia lúc còn trẻ, ra về đàn ông đến công huyện đường quan nha làm tiên sinh trợ giáo, không đếm xỉa chuyện vật vừa mệt vừa cực khổ, cuối cùng kiếm được tiền có thể duy trì kẻ sinh nhai trong phủ.

Trước đây, Triệu Tri huyện và lão gia là thường giúp đỡ, mới có thể gạt thân phận đến huyện đường làm việc. Về ngoài cô nương xuất chúng, ai ngờ Triệu Tri huyện là một kẻ đạo đức giả mặt người tính thú, giúp hậu bối là giả, lòng háo sắc là thật, quấy nhiễu cô nương không được yên bình. May mà, thái độ cô nương cứng rắn, Triệu Tri huyện e ngại danh tiếng mới có chỗ kiêng dè thu lại lòng háo sắc, nhưng lén lút làm chuyện xấu mấy lần suýt chút nữa phá hủy danh dự cô nương.

Thẩm gia lão đảo sắp ngã, năm nay càng là không dễ chịu, nhịn đến tháng ba, Hầu phủ kinh thành chợt có người tới nói muốn đón cô nương vào phủ ở, cô nương là không ở nơi Hàng Châu nữa, Triệu Tri huyện ép quá, chủ tớ hai người bèn dọn dẹp bọc hành lý, tòa nhà tạm thời nhờ nhà bên cạnh trông coi, lặng lẽ theo người của Hầu phủ đến Kinh Thành. Ba năm nay, cô nương trải qua bao nhiêu khổ bao nhiêu mệt, chỉ có nha hoàn kẻ người là nàng biết.

Cô nương nhất định là hi vọng Hầu phủ có thể có người thân tới xem nàng một chút thôi, đêm hôm qua quá muộn, còn có thể nói cũng đã ngủ rồi.

Thế nhưng đến trời vừa sáng.

Hồng Ngọc đỏ vành mắt, rủ xuống mí mắt thất vọng lắc đầu một cái thay cô nương, không dám biểu hiện quá rõ ràng. Thẩm Họa cũng cười vô nghĩa, có điều Hồng Ngọc cúi đầu cũng không kịp thời nhìn thấy.

Lúc ngước mắt lần nữa thấy cô nương mình cảm lược chậm rãi, thậm chí hơi lười biếng chải xuôi tóc dài, ánh mắt có chút hồ hững, không biết đang nghĩ cái gì.

Hồng Ngọc sợ cô nương mới tới Hầu phủ suy nghĩ nặng nề, vội vàng nhận lấy lược trong tay nàng thay nàng vấn tóc, “Cô nương cũng đừng buồn, không cần để ý. Có lẽ là quy củ trong phủ khác biệt với Giang Nam chúng ta, phu nhân, các cô nương cũng chưa có ai dạy. Lúc em mới vừa mức nước, nghe mấy nha hoàn thảo luận nói đến, nói hai năm trước Hầu phủ cũng đón một vị biểu tiểu thư đến.”

“Cảnh ngộ tương tự với cô nương, còn lớn hơn cô nương một tuổi đấy, là con gái thứ hai của lão phu nhân sinh ra, cũng chính là tỷ tỷ phu nhân chúng ta. Phụ thân của vị biểu tiểu thư kia ở biên quan, sau khi Nhị phu nhân qua đời, lão phu nhân không đành lòng để biểu tiểu thư chịu khổ, bèn đón nàng từ Tây Bắc đến Hầu phủ ở.”

“Chỉ phí ăn mặc đều là phát ra dựa theo tiền tiêu hàng tháng của đích tiểu thư trong phủ, lại đều nói lão phu nhân coi là cháu gái ruột mà thương yêu, cô nương chúng ta với biểu tiểu thư này như nhau cùng là lão phu nhân một mạch sinh ra, máu mủ tình thâm. Vừa mới vào phủ, cô nương tính tình tốt, về ngoài xinh đẹp, lão phu nhân và phu nhân Hầu phủ nhất định cũng sẽ cực kỳ thương yêu cô nương.”

Nói xong cũng đã vấn xong một búi tóc thanh tân thoát tục cho Thẩm Họa, Hồng Ngọc cười nhìn về phía người trong gương, nàng đọc thơ không nhiều lắm, lại học hát khúc nghe bên ngoài thì nhớ đôi câu, mày như lông chim trả, làn da như mỡ đông, eo như được bó, răng trắng như ngọc, dùng ở trên người cô nương mình tuyệt đối không làm quá. Về ngoài cô nương hơn người, không cần cố ý ăn mặc đã khuynh thành, hôm nay lại tới Hầu phủ, tương lai chọn một người trong sạch ở kinh thành nhất định là không thành vấn đề.

Hồng Ngọc vui vẻ nháy mắt, rồi ồ một tiếng kêu ra ngoài, “Lúc nào trên cổ cô nương lại phát bệnh sởi?!”

Thẩm Họa nghe được “Bệnh sởi”, không hề giật mình chút nào, sờ sờ cổ khiến Hồng Ngọc đứng kinh hoàng, tự mình soi gương nhìn kỹ. Bệnh sởi đã hơi lan đến chung quanh lỗ tai, đỏ hồng một mảng, bởi vì lúc trước tóc che không dễ thấy, hiện tại đều vén lên nên lộ rõ hơn nhiều.

Mới vừa rồi, nàng còn đang do dự có nên xóa bệnh sởi trên người hay không. Bệnh sởi phát ra là bởi vì nàng thoa thuốc mỡ đặc chế, hiện tại bình sứ đang nắm trong tay chính là thuốc giải, chỉ cần nàng bôi một chút ở chỗ phát bệnh sởi, tuy là nói hôm nay sẽ không hoàn toàn chuyển biến tốt, nhưng cũng không đến nỗi nghiêm trọng hơn, phát đến trên mặt nữa.

Qua một ngày thì biến mất toàn bộ, loại thuốc này vẫn là nàng gặp một Lang trung (thầy lang) giang hồ ở trên đường, dùng chỉ một đồng mua lúc dùng thuyền lên bờ, trên đường lại từng lặng lẽ thử nghiệm ở chỗ lồm cồm tay, mới dám thật sự dùng nó.

Mà nàng đã nhìn rất rõ ràng thái độ Hầu phủ.

Có một số việc Hồng Ngọc không biết, nhưng trong lòng Thẩm Họa rõ ràng.

Hồng Ngọc là năm Thẩm Họa sáu tuổi được Thẩm gia mua, cùng tuổi với Thẩm Họa, hầu hạ nhiều năm chỉ biết là phu nhân là Tam Tiểu Thư Hầu phủ, nhưng Hồng Ngọc không hề biết phu nhân cũng không có liên hệ máu mủ với Tiểu thư Hầu phủ, chỉ là đường nữ mà thôi. Thẩm Họa thì càng không phải là cháu ngoại gái ruột của bọn họ, làm sao có thể được người yêu thương giống như vị biểu tiểu thư cũng mất mẹ kia.

Thẩm phu nhân qua đời ba năm, bên Hầu phủ không có động tĩnh gì, chẳng quan tâm đối với Thẩm gia Hàng Châu, ngay cả lúc phát tang cũng chưa từng có người họ hàng gần tới đây giúp đỡ phúng viếng, chỉ có một ma ma địa vị ở Hầu phủ coi như thận trọng, cũng đường hoàng nói lý do với Thẩm Họa —— Tuổi tác Tiểu lão Hầu Gia đã cao, người bên cạnh không thể rời bỏ.

Hầu phủ như vậy, Tiểu gia như thế, lúc này lại đột nhiên đón Thẩm Họa vào phủ, sao Thẩm Họa lại không nghi ngờ, không phải là vì tình thân vậy thì

khẳng định có mục đích khác.

Trong lòng Thẩm Họa cười lạnh một trận, nàng không hề thích Hầu phủ, chẳng qua là tên Triệu Tri huyện cảm thú sắc phôi kia không phải là một thiếu nữ đơn độc như nàng có thể đối phó được, tới Kinh Thành là nàng cực chẳng đã. Mới tới thì nàng còn ôm mấy phần hi vọng, hi vọng Tiêu gia có thể nhớ lại còn có một đường nữ như vậy, nhưng đến bây giờ Thẩm Họa đã đón nhận thực tế.

“Em đi nói với quân sự nha hoàn bên lão thái thái, trên người ta phát bệnh sởi, sợ sẽ lây bệnh, tạm thời không thể đi thăm lão nhân nhà nàng.”

Hồng Ngọc gật đầu, trong lòng lo lắng, nàng cũng không biết chuyện Thẩm Họa nghĩ tới, thật sự cho rằng cô nương là không hợp thủy thổ, trên đường không phải còn bị bệnh mấy ngày, thân thể yếu đuối lắm, “Vậy trước hết cô nương nghỉ ngơi, em sẽ đi, lại mời một đại phu tới đây.”

Thẩm Họa không nói cho Hồng Ngọc, không phải là không tin được nàng ấy, là sợ sau khi Hồng Ngọc biết vừa hoảng vừa sợ, biểu hiện ở trên mặt. Nếu người Tiêu gia có tính toán khác thì nàng nhất định phải vì mình tranh thủ thời gian, mau sớm biết rõ tình huống Hầu phủ, đi mỗi một bước đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Nàng buông thuốc giải trong tay, cầm lên một bình thuốc mỡ khác màu đỏ từ trong tráp, mở nắp bình ra, một ngón tay lấy thuốc mỡ trong suốt hiện ra như máu, chấm ở trên mặt.

Đặc biệt là bôi nhiều hơn ở gò má, trên trán, thuốc mỡ hơi lạnh, bôi lên sẽ có chút đau, Thẩm Họa mím mím môi, vẫn chịu đựng bôi đều thuốc mỡ một chút xít.

Màu da nàng vốn là trắng nõn như tuyết, trong nháy mắt đã hiện ra một tầng ửng đỏ mất tự nhiên, Thẩm Họa nhìn mặt mình sắp hủy dung (hủy hoại nhan sắc), không tiếng động thở dài. Nàng đang lúc tuổi dậy thì, tự nhiên càng yêu quý vẻ ngoài, nhưng. Chỉ hy vọng đừng lãng phí khô cực hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Trần thị

Editor: trang bubble ^^

Thẩm Họa này vừa bệnh, ngược lại dẫn đến chú ý của Hầu phủ, Hồng Ngọc đi nhanh, trở về cũng nhanh, đầu tiên là buông xuống màn tơ che cho Thẩm Họa nằm ở trên giường, vừa làm vừa nhỏ giọng vui mừng nói: “Em truyền lời, nói cô nương ngài nổi lên bệnh sởi, bên lão phu nhân lại kêu phu nhân Hầu phủ tới đây thăm ngài. Hiện tại, phu nhân đang ngồi ở phòng ngoài đấy.”

Lúc Hồng Ngọc đi mới vừa rồi vẫn còn đang khó chịu thay cô nương mình, hiện tại nhìn Hầu phủ coi trọng cô nương như vậy, quả nhiên vẫn nhớ tới tình thân. Mặc dù cô nương không bằng được huyết thống ruột thịt Hầu phủ, nói thế nào cũng là một nửa máu mủ tình thâm người Tiêu gia.

Thả hết màn tơ xung quanh, nàng ngồi chồm hổm xuống lướt qua một chút bệnh sởi càng nghiêm trọng trên mặt Thẩm Họa, lại bắt đầu khó chịu. Cô nương là một người số khổ, ngày thật tốt vừa tới thì lại bị bệnh, bệnh sởi này thể tới hung hăng, lúc đi trên mặt còn là trắng nõn hoàn mỹ, trở lại đã nghiêm trọng hơn nhiều, không nhìn được lại rơi nước mắt nhỏ giọng trấn an, “Cô nương tuyệt đối đừng sợ, em sẽ mời đại phu đi vào.”

Thẩm Họa lại luống cuống vội vàng bảo Hồng Ngọc đừng khóc, chỉ nói mình không có gì không thoải mái. Hồng Ngọc lại cho rằng cô nương chịu đựng, nhìn càng khó chịu, cô nương dung mạo như hoa như ngọc, tuyệt đối đừng bởi vì bệnh sởi này phá hủy, trong lòng yên lặng cầu nguyện, bèn vội vàng lui ra ngoài mời đại phu đi vào.

Thẩm Họa hơi hột là thật, chỉ có mới vừa bôi lên một lát đấy mang theo hơi đau nhói, hiện tại trừ gương mặt này nhìn sắp nát, cái khác tất cả đều tốt. Ba đại phu tiến vào theo khuôn phép cũ, thay nhau bắt mạch, hỏi nàng ngứa không, nàng đáp ngứa, hỏi nàng đau không, nàng cũng đáp đau.

Sau đó ba người bèn bắt đầu xi xào bàn tán thảo luận, một người đại phu trong đó lại bảo nàng vén tay áo lên đưa cánh tay ra, làm nhảm phát biểu giải thích đối với mẩn đỏ trên cánh tay nàng. Lúc đầu, nàng còn hơi thấp thòm thuốc dán của lang trung giang hồ này lừa gạt bị người phát hiện, nhưng nhìn ba đại phu không cảm giác chút nào lại cảm thấy trở nên nhảm chán.

Nàng tròn to hai mắt nhìn chăm chăm một chỗ màn trên đỉnh đầu, màn là màu xanh thẫm. Thẩm Họa nhớ tới lúc cha mẹ còn sống thì phụ thân len lén gạt mầu thân dẫn nàng bỏ nóc nhà đi ngắm sao. Khoảng chừng cũng là lúc này, Giang Nam đầu mùa hè, gió thì ấm áp, hoa thì thơm, bầu trời phủ sao vừa lớn vừa sáng, hình như thấy càng thêm động lòng người so với mỗi đêm từ cửa gỗ bên ngoài.

Nàng nhớ phụ thân, cũng nhớ mẫu thân, cho nên càng thêm thật hạnh phúc đi tiếp thay bọn họ.

Lúc này Hồng Ngọc vén lên màn tơ đi vào, ba đại phu lui ra khỏi khuê phòng đi đến kết luận, không hợp thủy thổ, sợ là dị ứng đối với một số phấn hoa phương bắc, còn nói loại thân thể cô nương mềm mại từ nhỏ có hương nữ nhi này như Thẩm Họa, nói bệnh sởi không có lây bệnh gì, uống mấy thang thuốc thì có thể qua được.

Thẩm Họa nghiêng người nghiêng tai nghe bọn họ bẩm báo không lớn không nhỏ với phu nhân Hầu phủ ở phòng ngoài, trái tim lơ lửng của Hồng Ngọc khi nghe đại phu nói vấn đề không lớn thì rất cuộc để xuống, nhỏ giọng nói: “Cô nương, ba đại phu này đều là giỏi nhất trong kinh thành, phu nhân thật sự thương cô nương chúng ta.”

Mặc dù đại phu không nhìn ra đầu mối, Thẩm Họa cũng không muốn cười nhạo y thuật của bọn họ. Lang trung giang hồ tà môn lệch thuật nhiều, có đôi khi điều phối thuốc chính là chuyên môn khắc chế những đại phu mở y quán này. Nàng nữ giả nam trang ba năm ở Hàng Châu, không thể so với những tiểu thư yêu điệu nuôi trong khuê phòng kia, nhìn nhiều, nghe nhiều. Phái nữ xem bệnh vì kiêng kỵ có nhiều bất tiện, chỉ có thể bắt mạch, nếu không phải sinh mạng đe dọa, thì đại phu không thể thăm dò trước mặt, chẩn sai cũng không ít.

Chợt, bức rèm che va chạm lạnh lạnh vang lên tiếng leng keng leng keng, Thẩm Họa biết là phu nhân Hầu phủ đi vào.

Ánh mắt của nàng tập trung toàn bộ ở trên người vừa tới, trước kia nghe mẫu thân nhắc tới qua loa, vị Trần thị này là vợ kế của Hầu Gia Tiêu Cảnh Châu hiện nay, được gả vào Hầu phủ tính phải có hai mươi năm rồi. Bà ta mặc một bộ bối tử hoa văn hình mây Như Ý màu cây nghệ, trên đầu cài trâm, tai mang khuyên tai vàng khảm Đông Châu, hết sức cao quý đoan trang.

Thẩm Họa mặc nhiều nam trang, thời gian tới Hầu phủ nhớ mình là đại cô nương Thẩm gia, ít nhất ở trước mặt Trần thị nàng không thể giống như trước đây vậy, khẽ chống người lên hành lễ với Trần thị, đề thấp đầu xuống, rũ mắt, nhàn nhạt kêu một tiếng, “Phu nhân, Thẩm Họa nơi này thất lễ.”

Trần thị bảo Thẩm Họa ngừng đầu lên, Thẩm Họa bèn giống như con cừu nhỏ nghe lời ngoan ngoãn ngừng cầm lên, lại rũ mí mắt như cũ, chỉ dùng khoeo mắt lạng yên không tiếng động liếc qua gương mặt Trần thị. Hiển nhiên là bà ta bị giật mình, thay vì nói là bị hù dọa, chẳng bằng nói là bà ta sa sầm mặt, càng thêm giống như là sợ hãi ứng phó không kịp, vội vàng kêu đại phu đi qua, “Về ngoài nữ nhi quan trọng cỡ nào, các người có thể nắm chắc làm cho trên mặt nàng không để lại dấu vết hay không?”

Làm cửu mẫu (mợ), nhân chi thường tình (lẽ thường con người) chẳng lẽ không nên hàn huyên đôi câu đơn giản, bà ta là phu nhân Hầu phủ, không thể nào không biết hai chữ khách sáo. Thế nào bà ta cũng không nên lại là loại thái độ lạnh lùng khản trương trước vẻ ngoài của Thẩm Họa. Ngay cả Hồng Ngọc bên cạnh cũng có chút ngại ngùng cả người, quan tâm về ngoài của một cô nương thì không có cái gì không đúng, nhưng ánh mắt kia quả lạnh nhạt.

Trần thị đến cả che giấu cũng không làm, “Trước sáu tháng nếu như về ngoài của biểu tiểu thư không khôi phục như trước, các người cũng không cần mở y quán ở kinh thành.”

Ba đại phu lau mồ hôi liên tục nói vâng, rồi rút cầm lấy hòm thuốc lên lui xuống đi chế thuốc.

Thẩm Họa không lên tiếng, trong lòng không phải là không có chút xú cảm giác, thê lương không thể nói, chỉ cảm thấy buồn cười. Hầu phủ ngay cả tí xú tôn nghiêm cũng không chịu cho Thẩm gia, lại càng không chịu cho mẹ, Thẩm Họa đoán được chắc là chỗ bản thân có chút giá trị lợi dụng. Hầu phủ có thể dùng.

Chỗ nào đây?

Thẩm Họa là một cô bé mồ côi, không quyền không tiền, trừ cha mẹ cho về ngoài thường được người khen ngợi này, thậm chí làm cho người ta mơ ước, dường như cũng không có gì, cho nên nàng bèn muốn thử dò xét một chút. Nàng có ý bởi nhiều thuốc mỡ nổi mẩn ở trên mặt, bây giờ nhìn lại nàng đoán không sai.

Tiêu gia là coi trọng vẻ ngoài của nàng rồi, Thẩm Họa rất có tự biết rõ ràng, dù nàng đẹp cũng không dám nói là đẹp nhất. Trong kinh mỹ nhân nhiều như vậy, vì sao Hầu phủ lại cố tình bỏ gần cầu xa lựa chọn nàng chứ?

Từ đi vào Trần thị cũng chưa có hơn phân nửa nụ cười, lúc đi lạnh lùng như cũ, để lại hai nha hoàn tuổi không lớn lắm, ánh mắt uy nghiêm, “Hai người các người phải hết sức chăm sóc biểu tiểu thư, ban đêm cũng phải thay phiên trông, không cho biểu tiểu thư gãi rách da, dám để lại một dấu, ta sẽ ném bọn người vào phòng chứa củi đánh chết tươi.”

Phu nhân Hầu phủ vừa đi, hai nha hoàn đứng lên, quả nhiên cẩn thận từng li từng tí vậy ở bên giường nhìn chăm chăm Thẩm Họa. Thẩm Họa có lòng đẩy họ ra, bèn tìm một lý do đơn giản mà bình thường nhất, “Ta hơi đói bụng, trang@ddlqđ@bubble editor hai vị tỷ tỷ đi chuẩn bị một ít thức ăn cho ta. Hồng Ngọc, nàng ấy mới tới Hầu phủ, không quen với trong phủ, chỉ có thể làm phiền tỷ tỷ, Hồng Ngọc sẽ trông ta.”

Thẩm Họa nói cực kỳ khách sáo, hai nha hoàn rất dễ chịu đi ra ngoài.

Tiếng bước chân xa dần, Hồng Ngọc nhìn nửa ngày nước mắt lại rơi xuống, “Em còn tưởng rằng cô nương tới Hầu phủ có chút trông cậy vào, ai ngờ. . . Là em không tốt, ban đầu cô nương do dự vào hay không vào kinh, là em khuyên cô nương tới.”

Thẩm Họa biết Hồng Ngọc cũng là nhìn rõ cảnh ngộ chủ tớ hai người bọn họ ở Hầu phủ.

Hồng Ngọc thiện tâm, ôm đồm tất cả trách nhiệm ở trên người mình, Thẩm Họa nghe xong lời này cũng không vui vẻ, “Vào hay không vào kinh là ta quyết định, nếu đến rồi, chúng ta cứ yên tâm ở lại, tóm lại cuộc sống này tốt hơn so với chúng ta ở Thẩm gia. Lại nói từ trước có bao nhiêu ví dụ cửu mẫu không ưa ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái), phu nhân Hầu phủ không thích ta vậy cũng coi là hợp tình hợp lý. Lão phu nhân là ngoại tổ mẫu (bà ngoại) của ta, có lẽ lão phu nhân thích đấy.”

Hồng Ngọc nghe xong mới thút thút thu nước mắt lại, cảm thấy cô nương nói không phải không có lý, “Cô nương, vậy cần phải khoẻ nhanh lên, thật sớm đi thỉnh an với lão phu nhân.”

Thẩm Họa gật đầu một cái, thắm cười khỏ, Hồng Ngọc chính là dễ dụ như vậy, nói một câu thì nàng ấy tin một câu. Lúc đón nàng ở Hàng Châu, vị ma ma kia lại từng nói ngoài sáng trong tối, nàng không nghĩ đến cũng phải nghĩ, nghĩ đến là tốt nhất, cũng không cần những thị vệ Hầu phủ sau lưng nàng kia mời nàng vào thuyền.

Thấy Hồng Ngọc không khóc, lúc này mới bắt đầu nói với nàng ấy việc chính, “Mấy ngày nay ta bệnh, em đi lời kéo làm quen với bọn nha hoàn, luôn có vài nha hoàn ma ma lắm mồm thích nói huyền thuyên. Em cũng không cần nói nhiều lại càng không nên hỏi nhiều, chỉ yên lặng nhớ nghe các nàng nói gì là được, nhất là về phần sáu tháng tới Hầu phủ hoặc là Kinh Thành có cái gì. ?” Thẩm Họa dừng lại, suy nghĩ lại từ nỗi tiếp, có thể để cho Hồng Ngọc vừa nghe hiểu cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, sau cùng quyết định dùng hai chữ “Chuyện vui”.

Hồng Ngọc biết tính tình cô nương, bảo nàng làm như vậy nhất định là có ích, lúc này dùng sức gật đầu, bày tỏ nhất định hoàn thành theo cô nương nói. Dù sao cũng hỏi thăm chuyện vui, chắc không có chỗ xấu gì với cô nương.

Thẩm Họa yên tâm cười cười, dặn dò xong chuyện, ngược lại bụng thật sự có chút đói đói rồi.

.

Hành Vu uyển, nơi ở của Tiêu lão phu nhân Hầu phủ.

Trần thị nói bệnh của Thẩm Họa cho Tiêu lão phu nhân nghe, Tiêu lão phu nhân bèn dựa ở trên giường êm, trạng thái tinh thần không tệ, tuy tóc mai hai bên có hoa râm, đôi mắt lại trắng đen rõ ràng, không thấy đục, mặc một bộ xiêm áo cao quý mây vàng đen, trong tay lần Phật châu, không nhanh không chậm nói: “Con cũng đừng luôn ghi hận chuyện năm đó, mẫu thân nàng là mẫu thân nàng, nàng là nàng, giận dữ với một tiểu bối tính là bán lãnh gì. Năm đó con có loại kiên quyết kia sao không ngăn lại, hôm nay có chuyện cầu xin đến trên người của con gái nàng rồi, cũng nên cho người ta nhìn chút sắc mặt tốt, tiểu cô nương hiểu ra quay lại không cố gắng giúp đỡ con.”

Trần thị lặng yên không lên tiếng nhưng đáy lòng hừ lạnh, ánh mắt thoáng qua một chút khinh miệt, “Hôm nay con đón nàng đến Hầu phủ, chi phí ăn mặc không thiếu một cái, nàng còn có thể có cái gì không biết đủ hay sao? Và lại nha đầu kia tuy nói là con gái của nàng ta nhưng tính tình tuyệt đối không giống mẫu thân nàng, con đâu vừa thấy người, khúm núm, ngay cả cái đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn con, là một đứa dễ thao túng.”

Tiêu lão phu nhân miễn cưỡng rừ mí mắt, mãi một từ cười khề, mẫu thân nàng mất ba năm, Thẩm gia dựa vào cô gái nhỏ này cũng chống giữ ba năm, Lão Bà Từ bà cũng không tin một cô gái nhỏ khúm núm, nhất gan sợ phiền phức có thể làm được, không khỏi nghĩ tới mẫu thân cô gái nhỏ, chỉ nhớ rõ là một mỹ nhân vốn có lan lợi hiểu chuyện, chỉ tiếc phạm vào hồ đồ ở trên chuyện đó.

Tuy là ghi tạc danh nghĩa dưỡng nữ của bà, thật đúng là không thể nào nuôi dạy hơn bèn gả đến Hàng Châu. Nhìn lại một chút con dâu đang ngồi phía dưới, nếu nàng không phải là cháu gái ruột của mình, nhất định là chướng mắt, cũng không muốn nhắc nàng một chút, “Con cũng đừng khinh thường cô nương Thẩm gia kia, mấy ngày nữa thân thể nàng khá hơn chút, gọi mấy chị em đi thăm tiểu cô nương một chút, đứa bé cùng lứa có thể chơi cùng nhau, bệnh cũng mau khỏe.”

“Vâng” Trần thị tùy ý trả lời một câu, hiển nhiên không có đặt vào trong lòng.

Tiêu lão phu nhân thấy Trần thị nhắc chút cũng không thông suốt, bảo Hải ma ma ôm mèo Đại Bạch của bà tới, Hải ma ma theo bên cạnh hầu hạ lão phu nhân nhiều năm nhìn ra tâm tư lão thái thái, vừa ôm mèo qua vừa âm thầm nhìn phu nhân Hầu phủ.

Quả thật không bằng Triệu thị nguyên phối Hầu gia, về ngoài không bằng, khôn khéo không bằng, lòng dạ cũng không bằng, ai bảo có thể khiến Hầu Gia thiên vị thích biểu muội thứ xuất Trần gia này. Người mẹ nào không biết tâm tư con trai, không đồng ý lại có thể thế nào, chẳng lẽ khiến Hầu Gia là người không vợ cả đòi. Nói cho cùng, hai người là tình đầu ý hợp, Trần thị tâm tâm niệm niệm Hầu Gia, làm mai không lấy, người ta kéo thành đại cô nương. Triệu thị mất một năm, Hầu Gia coi như là có lòng, cầu xin lão phu nhân đến Trần gia cầu hôn biểu muội. Tuy Trần thị không phải thứ sinh vợ kế trong lòng lão phu nhân nhưng cũng coi như nói còn nghe được, lòng người máu chốt là không xấu.

Lại có huyết thống Trần gia, nhà mẹ lão phu nhân và Trần thị không tính là gần gũi, đáy lòng vẫn đồng ý quan hệ huyết thống này. Trần thị vốn là con gái thứ xuất vợ lẽ sinh, hiện tại có thể tới vị trí phu nhân Hầu phủ coi như là một người có phúc khí.

Lão phu nhân ôm mèo trắng mập chài lông từng chút, mèo trắng hương thụ thoải nhỏ ngủ, lão phu nhân bỗng nói ra câu xúc động, “Ồi, tăng tôn (chất trai) kia của ta không biết lúc nào có thể trở về?”

Hải ma ma cười nói: “Hôm nay bên An gia kia tới tin, nói Dục Ca Nhi đang trên đường, nhất định là nghe được lão phu nhân nhớ nhưng mong đợi. An lão Thái Thái chịu thả người trở về rồi.”

Tiêu lão phu nhân nghĩ đến dáng vẻ An gia lão thái thái ôm Dục Ca Nhi không buông tay, hừ một câu, “Đó là đích tăng tôn (chất đích tôn) Tiêu gia ta, bà ấy chỉ là ngoại tăng tôn mẫu (bà cố ngoại).”

Hải ma ma lại cười, Tiêu lão phu nhân thương yêu Lan biểu tiểu thư thật là không phải như nhau với An Lão Thái Thái.

Trần thị nghe lão phu nhân nhớ tới con trai của trưởng tôn (cháu đích tôn) Tiêu Dịch, đáy lòng không quá vui mừng, bèn mượn nói Hầu phủ còn có việc phải xử lý rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Chương 3: Thỉnh an

Editor: trang bubble ^^

Thẩm Họa nằm ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, cực kỳ nhàm chán, mỗi ngày thú vị nhất chính là chờ Hồng Ngọc trở lại nghe nàng kể đề tài nói chuyện trong miệng những nha hoàn mà mà Hầu phủ kia.

Nàng bảo Hồng Ngọc nói ra từng điều từng điều có thể nhớ bất kể lớn nhỏ, ngoại trừ vị biểu tiểu thư Giang Nam Thẩm Họa này với vị biểu tiểu thư Tây Bắc kia bị đẩy tở lấy ra so sánh hai ba ngày, trong đó càng không ít một vài tin đồn bí sự của Hầu phủ, □□ hoa đào, có lúc đến cả Hồng Ngọc cũng kể đồ mật, Thẩm Họa vẫn nghe say sưa ngon lành.

Lúc nàng là cô nương cũng từng ngượng nghe những chuyện này, sau đó nữ giả nam trang đến học đường làm trợ giáo khó tránh khỏi phải tiếp xúc với những đám học sinh đọc đủ thứ thi thư kia. Sau đó, Thẩm Họa mới biết nam nhân cũng không có loại nghiêm chỉnh nhìn ngoài mặt kia, qua lại thường xuyên lại ngầm nghe được nhiều hơn nên cũng không đồ mật.

Phần lớn tiểu nha hoàn chưa gả Hầu phủ đang tuổi hoài xuân, thời gian bàn tán công tử thế gia nhiều nhất, phần lớn bọn họ chưa từng ra khỏi phủ, chỉ từng gặp mấy vị công tử Hầu phủ, tâm tâm niệm niệm nói nhiều nhất chính là Đại công tử Tiêu hầu gia, nghe nói là nam nhân đẹp mắt nhất trong hầu phủ này thậm chí còn cả trong kinh.

Thẩm Họa không có hoa si như các nàng ấy, bèn bảo Hồng Ngọc nói tiếp những thứ khác, có thể nói tới nói đi vẫn là nói đến trên người vị trưởng tôn biểu ca này của nàng, bởi vì cũng quả thật là chuyện đáng nói nhất.

Vị trưởng tôn Hầu phủ này, Tiêu Dịch, rõ ràng là trưởng tử (con cả) của Hầu Gia Tiêu Cảnh Chu, Tướng quân trẻ tuổi nhất mà Thánh thượng thân phong, chiến công hiển hách, lẽ ra là cũng có tư cách trở thành Thế tử tương lai kế tục Hầu phủ nhất, mà thế tử hiện nay lại là đích nhị tử (con trai thứ hai dòng chính) do Trần thị sinh ra.

Thế tử hiện nay ngoại trừ thừa kế tướng mạo không tầm thường của Tiêu hầu gia, cái khác thì hoàn toàn không có, văn không hay võ vô lực, có người đã bắt đầu nghe đồn nói phu nhân Triệu thị đã mất của Hầu phủ không cam lòng Hầu Gia thích biểu muội Trần thị, đã tư thông với một vị quý nhân sinh ra Tiêu Dịch, huyết thống không rõ, nhất định không thể làm Thế tử.

Chuyện bọn nha hoàn xì xào bàn tán với đám bà tử thích bàn tán lại là một chuyện khác rồi. Mấy ngày tiếp theo, đám bà tử đều đang lén lút lái nhai vị phu nhân Thế tử mới gả vào Hầu phủ kia, ba tháng trước, Thế tử Tiêu Thụy cưới trưởng nữ Hoàng thị của nhà Anh Quốc Công.

Cuộc sống của Hoàng thị tươi đẹp diễm lệ nhưng kể từ khi gả vào Hầu phủ Tiêu thị thì mỗi ngày không thấy nụ cười, buồn bức không vui, gầy đến gần như tiều tụy, mấy bà tử nhất định lời thề son sắt, cho đến bây giờ Hoàng thị vẫn còn là thân thể một cô nương.

“Thân thể cô nương? Tại sao khẳng định như vậy? Còn có, người nói tháng sáu Hầu Gia và Tiêu Dịch, Tiêu Thụy trở lại từ khu vực săn bắn hoàng gia, là tin tức của người phòng nào tiết lộ?”

Thẩm Họa nghiêng ở trên giường tò mò lên tiếng, hai nha hoàn mà phu nhân Hầu phủ này sai khiến đã sớm ngủ, Thẩm Họa chưa bao giờ gãi mình, qua năm ngày đã khôi phục rất tốt, trên mặt ngày càng trắng nõn. Từ trước đến giờ, Thẩm Họa khách khí đối với các nàng, đồ hai nha hoàn không có nửa phần đa nghi đối với Thẩm Họa, cũng không gác đêm.

“Em còn chưa nghe hết, quân sự Dung mã mà đã đi vào dạy dỗ người một trận, không cho chỗ mồm lung tung vào thị phi của chủ tử, còn phạt người đấy. Nếu cô nương cảm thấy hứng thú, chờ tình thế mấy ngày nay đi qua thì em lại thăm dò một chút.”

Hồng Ngọc nói xong, nhú mày, càng ngày càng nhìn không hiểu rốt cuộc trong lòng cô nương bán cái hồ lô gì, cô nương cũng không phải người thích thám thính chuyện người khác, sao đến Hầu phủ lại. Có lẽ là quá nhàm chán, sau này vẫn là trò chuyện nhiều cùng cô nương thôi, cũng có thể giúp nàng giải buồn, mau chóng khoẻ lên.

Mà bên này thì Thẩm Họa đang nghe hăng say, thật giống như một chậu nước lạnh tưới xuống, hăng hái giảm đi rất nhiều.

Thẩm Họa kéo cao chăn mùng, nói buồn ngủ, Hồng Ngọc lại muốn ở lại gác đêm, hai nha hoàn Hầu phủ không làm, nàng cũng không thể uất ức cô nương. Thẩm Họa cười cười bảo Hồng Ngọc cùng đi lên ngủ, giống như lúc họ ở Thẩm trạch, tuy là chủ tở lại càng giống như tỷ muội người thân.

Đúng, Hồng Ngọc chính là người thân của nàng.

Hồng Ngọc lại lui hai bước, kiên định nói: “Cô nương, chúng ta ở Hầu phủ không thể so với Thẩm gia, quy củ không thể làm hồng.” Cô nương và nha hoàn làm sao có thể ngủ một chỗ, người khác thấy chỉ có thể nói phu nhân và lão gia không có □□ tốt người làm, càng sẽ làm cho người ta chỉ vào cô nương túm xương sống của nàng, sau lưng nói thị phi của cô nương. Mấy ngày nay, nàng nghe được nhiều rồi, nói thật có chút sợ hãi.

Thẩm Họa thấy đáng về Hồng Ngọc đang hoàng trịnh trọng, sợ lại chọc cho nàng khóc, Thẩm Họa đã biết Hồng Ngọc thích khóc nhè nhưng nàng cũng không để ý cái nhìn của người khác. Nếu thật sự quan tâm những thứ kia thì lúc ở Hàng Châu nàng cũng sẽ không nữ giả nam trang ra ngoài kiếm tiền

rồi, “Vậy em cũng không cần gác đêm, ta tự mình ngủ là được rồi.”

Hồng Ngọc kiên định nói lần nữa, “Cô nương cũng đừng nói nữa, mau ngủ đi, ban đêm tuyệt đối đừng gãi mình, em sẽ cố gắng trông cho ngài.” Nói xong nàng kéo ghế tròn ngồi, thân thể dựa vào đầu giường, thúc giục Thẩm Họa ngủ nhanh lên. Lúc này, Hồng Ngọc có mấy phần bóng dáng của mẹ.

Thẩm Họa dở khóc dở cười nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là đành hoàng nhắm mắt lại, đêm đó nàng ngủ đặc biệt thoải mái.

Vừa cảm giác đã đến sáng sớm hôm sau, cũng không giống những buổi tối mấy ngày trước đây, chuyện nghe được từ Hầu phủ sẽ xuất hiện ở trong mơ, từng việc một, mỗi việc giống như vô số sợi dây đỏ quấn quanh ở cùng một chỗ, mờ ra lại trở thành bết tắc, quấn ở trên người của Thẩm Họa, nàng tránh không thoát nhưng trong lòng lại bốc cháy một đóm lửa.

Vì mình cũng vì Hồng Ngọc, nàng nhất định phải nhanh chóng làm rõ, phòng ngừa xuất hiện chuyện không tốt xảy ra đối với hai người.

Nhưng những nha hoàn bà tử kia biết dù sao cũng có hạn, lại là chút chuyện nhỏ nhất không đáng kể, không phải là không quan trọng, nguồn gốc giống như cả cánh rừng, chỉ có thể thấy chạc cây sum xuê nhưng không biết là thứ trên cây kia, rễ cây lại ở nơi nào?

Buổi sáng tỉnh lại, Hồng Ngọc đã không còn bên cạnh, hai nha hoàn Hầu phủ hầu hạ Thẩm Họa rửa mặt, nói trước giờ Thìn Hồng Ngọc đã đi phòng bếp nhỏ, muốn làm chút bánh ngọt đặc sắc Giang Nam. Tuy rằng Trần thị chưa cho nàng thấy sắc mặt tốt, nhưng ít ra ở trong phủ, chi phí ăn mặc vẫn đúng là không có hà khắc tra hỏi chủ tớ họ.

Hôm qua Thẩm Họa ngủ ngon, tinh thần khí sắc không tồi, trên mặt còn có dấu đỏ không nhìn gần hoàn toàn không nhìn thấy, hai nha hoàn âm thầm vui vẻ, dự tính không cần tới ba ngày họ đã có thể đi phục mệnh với phu nhân Hầu phủ.

Tâm tình bọn nha hoàn không tệ, hiếm khi thấy cẩn thận hầu hạ một lần, nha hoàn lục xiêm áo ở trong tủ nghiêng đầu hỏi thăm hôm nay biểu tiểu thư muốn mặc cái nào?

Thẩm Họa đứng ở trước tủ quần áo quan sát từng món một, chọn một bộ màu sắc tương đối thanh lệ, là một bộ áo ngắn vải mỏng như khói màu Hồng Đào tay áo sít chặt, cổ áo thêu Ngọc Lan trắng, gắn liền váy tám mảnh lụa màu vàng anh thảo, trên váy thêu lên hoa sen hồng phấn cao vút. Thẩm Họa chải xong búi tóc vấn xong trâm hoa, vừa mặc xiêm áo vào, hai nha hoàn liền nhìn ngây người, biểu tiểu thư thật là đẹp mắt, làm cho bộ xiêm áo này càng tôn lên long lanh kiều diễm, trong mắt sóng nước mênh mông, ngẩng đầu lên cười nhạt một tiếng, còn là một bộ đáng muốn nói mà thôi, khiến cho người ta không dừng được ánh mắt.

Dung mạo như vậy nếu thật sự bị bệnh sỏi phá hủy quả nhiên đáng tiếc.

Thẩm Họa không để ý ánh mắt họ quan sát mình, khách khí nói: “Thân thể ta đã khoẻ hơn, muốn đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, làm phiền một vị tỷ tỷ dẫn đường cho ta.” Buổi sáng mờ mắt, Thẩm Họa đã nghĩ xong phải làm gì, nàng không thể vẫn giả bộ ngã bệnh, nên bảo Hồng Ngọc nghe ngóng được cũng dò la xấp xỉ rồi, mình cũng nên đi vòng Hầu phủ một chút, bọn nha hoàn không biết, không dám nói chuyện lung tung, chủ tử cũng sẽ không biết.

Một người nha hoàn trong đó đương nhiên vui mừng đồng ý, một người nha hoàn khác bèn ở lại coi chừng Uyển Từ chờ Hồng Ngọc trở lại.

Thẩm Họa đi chậm trên đường, ngắm nghía tỉ mỉ cảnh sắc Hầu phủ, cảnh trí dọc đường tuyệt đẹp, đình đài lầu các, hành lang thủy tạ, từng màn xẹt qua trước mắt của nàng. Hầu phủ phú quý tôn diệu (giàu sang vinh quang) hiển nhiên thấy rõ, cho đến một cửa lớn hình vòm khí thế lịch sự tao nhã hiện ra, trên đó viết ba chữ to Hành Vu uyển, nha hoàn nói đến mời Thẩm Họa dừng bước, nàng đi theo bà tử giữ cửa thông báo một tiếng.

Thẩm Họa gật đầu một cái, chỉ chốc lát đã có người tới mời Thẩm Họa đi vào, Thẩm Họa đi theo vào trong phòng, có nha hoàn vén rèm thay nàng, còn chưa đi vào đã nghe được tiếng cười của Tiêu lão phu nhân với một thiếu nữ yếu điệu.

Từng tiếng kêu ngoại tổ mẫu ngược ngừng để cho bà dừng bày ra chuyện cười của mình và biểu ca, chỉ nói là thân thể không thoải mái mới xin nghỉ vắng giờ học với nữ tiên sinh, hoàn toàn không biết hôm nay biểu ca đã thông báo cho Hầu phủ sẽ sớm trở lại từ khu vực săn bắn.

Không cần suy nghĩ, Thẩm Họa cũng có thể đoán được trong phòng nhất định là biểu tiểu thư thân thể có chút tương tự với nàng kia——Kiều Mặc Lan, thân ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái ruột) chân chính của Tiêu lão phu nhân.

Thẩm Họa có thể nghe được từ trong tiếng cười, lão phu nhân là thương yêu vị biểu tiểu thư này thật, tình cảm hai bà cháu hẳn rất tốt.

“Lão phu nhân mạnh khỏe.” Thẩm Họa đi vào quy củ cúi chào hành lễ, vị biểu tiểu thư kia xiêu vẹo trong ngực lão phu nhân vội vàng đứng dậy lui sang một bên, Thẩm Họa cũng không giương mắt nhìn, chỉ liếc đến một góc váy vàng nhạt.

Tiêu lão phu nhân dừng lại tiếng cười, ngay sau đó mỉm cười vẫy tay gọi Thẩm Họa tới đây, tình tế nhìn nàng, chợt nghe lão phu nhân lên tiếng hỏi thăm, “Thân thể khỏe hơn chút không?”

“Tốt hơn nhiều.” Thẩm Họa cúi đầu lên tiếng.

“Ồ trong phủ cũng quen chứ?”

“Tất cả đều tốt, lão phu nhân ngài yên tâm.”

Lại hỏi thăm thêm những vấn đề khác, mới giống như trấn an vỗ vỗ mu bàn tay nàng, giọng nói có chút từ ái hơn so với mới vừa rồi, nhưng Thẩm Họa rõ

ràng một chút “Từ ái” ấy cũng chẳng qua Tiêu lão phu nhân khách sáo đối với một tên tiểu bối là nàng.

“Con à, tuy là mẫu thân con không phải con gái của ta sinh, cũng coi là đứa bé nhận ở dưới danh nghĩa của ta dạy dỗ. Hôm nay, con đã đến sống ở Hầu phủ, cũng đừng quá câu nệ, học Lan Lan biểu tỷ con gọi ta một tiếng là ngoại tổ mẫu đi.”

Thẩm Họa nghe lời ni non một câu ngoại tổ mẫu, lão phu nhân gật đầu lên tiếng.

Bà tiếp tục không nhanh không chậm nói với Thẩm Họa, “Có điều Lão Bà Từ lớn tuổi, tình lực không được như xưa, trong phủ đứa bé lại nhiều, tuy rằng con vợ cả thứ xuất chưa từng phân biệt đối xử, khó tránh khỏi cũng sẽ có một chút khác biệt. Nếu Lão Bà Từ không để ý tới con, về chi phí ăn mặc lại có gì không vừa ý, bây giờ là Đại cửu mẫu con lo việc nhà, Hoàng thị nàng dâu Thụy Nhị ca con giúp đỡ, còn có Dur biểu tỷ con đến tuổi lập gia đình, cũng đang học chăm lo chuyện nhà, cứ đi tìm họ đi.”

Thẩm Họa nghe rất rõ ràng thâm ý trong lời Tiêu lão phu nhân, là để cho nàng tự biết thân phận, chớ lỗ mãng, nàng vội nói: “Ngoại tổ mẫu nói, con đều nghe hiểu.”

Trong lòng Thẩm Họa lờ mờ thán phục đối với lão phu nhân trước mặt, đơn giản đã nhắc nhở Thẩm Họa thái độ sinh hoạt ở Hầu phủ như thế nào mới là có lợi nhất đối với nàng, tức là nhắc nhở vừa dọa sợ.

Thẩm Họa cũng không hy vọng xa vời Tiêu lão phu nhân có thể thật sự thích ngoại tôn nữ không có liên hệ máu mủ như nàng, không có chờ đợi cũng sẽ không có mất mát gì, ngược lại nghiêm túc cẩn thận nghe lọt vào.

Đôi mắt Tiêu lão phu nhân trong sáng, gật đầu một cái bao hàm chút ý cười hài lòng, “Con là đứa bé hiểu chuyện, giống với mẫu thân kia của con, đến, mau gặp một chút Lan Lan biểu tỷ con.” Tiêu lão phu nhân chỉ người cho Thẩm Họa nhìn, lúc này Thẩm Họa mới thoải mái nhìn qua theo.

Thấy vị biểu tiểu thư lớn tuổi hơn nàng một tuổi này trở mã vô cùng tiêu chuẩn, lông mày mảnh như liễu xanh, đôi mắt tựa như □□ đào ướt át, làn da như mỡ đông, môi như điểm son, dáng dấp như vậy lại có năm sáu phần rất giống với Tiêu lão phu nhân ngồi ở trên giường, không trách được lão phu nhân thích nàng ấy như thế, ai không thích đứa bé đáng đáp tương tự với mình.

“Họa Nhi muội muội trở mã thật là xinh đẹp, nhìn vóc người cao gầy này tựa như cô nương kinh thành, mặc dù ta chưa từng gặp Tam di mẫu, cũng có thể nhìn ra một hai phần phong thái di mẫu từ trên mặt của muội.”

Tiêu lão phu nhân không lên tiếng đối diện với Hải ma ma đứng một bên nở nụ cười, tướng mạo đứa nhỏ Thẩm Họa này cũng thật sự không giống mẫu thân nàng, chỉ là càng xinh đẹp hơn so với mẫu thân nàng.

Thẩm Họa mỉm môi mỉm cười, “Tỷ tỷ từng trải hơn, không phải Thẩm Họa có thể đạt tới.”

Mặc Lan cười sáng rỡ, “Trên người muội muội thật là thơm, là nữ nhi hương trời sinh nhĩ,” vừa cẩn thận ngửi, “Biểu ca, thích nhất mùi này.”

Trong phủ không ít công tử, là nói biểu ca nào?

Thẩm Họa chỉ nhân nhạ mà cười cười, “Lan tỷ tỷ đừng trêu ghẹo muội.”

Dáng vẻ Mặc Lan biểu tiểu thư hoàn toàn nghiêm túc, nâng cổ tay trắng nõn mượt mà lên bèn kéo xuống một vòng ngọc phi thúy vàng, “Hôm nay không biết muội muội đến, không có gì hay đưa cho muội, nếu muội muội không chê vòng tay này thì nhận đi, ngày khác muội tới uyển của ta tự mình chọn cái tốt hơn.”

Hải ma ma vui mừng nói với lão phu nhân: “Xem hai tỷ muội thân thiết.”

Tiêu lão phu nhân gật đầu, “Muội muội con tới mấy ngày thì bị bệnh mấy ngày, còn chưa từng dạo chơi Hầu phủ chúng ta, con dẫn nàng theo đi chung quanh trong phủ một chút.”

“Thân thể muội muội vừa nhanh nhẹn, vẫn là ít đi lại chút hơn. Ngoại tổ mẫu, người nói có đúng hay không?”

“Đúng, đúng. Lan Lan thật biết thương người.” Tiêu lão phu nhân cười lại ôm ôm nàng, đều là biểu tiểu thư, Thẩm Họa có chút lúng túng với đạo lý tương phản để làm nổi bật.

Mặc Lan xoay người lại nhìn về phía Thẩm Họa, “Ta nghe nói buổi chiều nữ tiên sinh không đến giảng bài trong phủ, nhưng để lại một câu đố chữ cho chúng tỷ muội làm bài tập, muội muội tới Uyển Từ của ta ngồi một lát trước, buổi chiều ta dẫn muội đi nhìn trộm một chút.”

Thẩm Họa cũng không lên tiếng, lại bị Mặc Lan kéo cổ tay, không cho cự tuyệt đi ra ngoài, nha hoàn vén rèm vừa mới xốc nửa góc, thì nghe một tiếng “Biểu ca” của Mặc Lan bên cạnh.

Tầm mắt Thẩm Họa cũng chưa kịp nhìn thấy người, dưới chân lại trượt đi, thân thể nàng không bị khống chế ngã về phía trước, vừa vịn va về phía một chân giá gỗ Lê Hoa đặt chậu thủy tiên.

Mặc Lan bên cạnh bùm miệng, tiểu nha hoàn vén rèm kêu lên sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Biểu ca

Hải ma ma nghe được tiếng kêu sợ hãi vội vàng đi ra ngoài kiểm tra, nhìn tình trạng trước mắt, trên mặt không khỏi giật mình.

Đồ sứ bị rơi vỡ nát vụn và cánh hoa thủy tiên trắng mịn rơi rớt đầy đất, chân giá lê hoa bị đổ nghiêng trên đất, nước trong tràn lan, một người gầy nhỏ nằm giữa một vùng bừa bộn, không nhúc nhích.

Cách đó không xa, bóng dáng Tiêu Dịch cao lớn ngược chiều sáng, mờ mịt ở trong vùng bóng tối, Hải ma ma mơ hồ thấy hân ôn một vết “Mẫu hồng phần”, sau đó xoay người bỏ lại câu nói rồi xoải bước rời đi.

Hải ma ma vốn muốn gọi Đại công tử lại, từ khu vực sân bắn vội vàng vàng chạy về trong phủ muốn gặp lão phu nhân như vậy nhất định là có việc gấp, nhưng nghĩ lại, ở trước mắt nào còn có tình huống gấp gáp?

“Còn không mau đỡ biểu tiểu thư, đều sưng sờ làm cái gì?”

Mấy tôi tớ hầu hạ cũng y theo tùm tùm vang động đi vào, chuyện đột nhiên xảy ra, bọn họ cũng không hiểu rõ tình huống thế nào đã bị Hải ma ma dạy dỗ một tiếng, không ngừng vội vã tiến lên đỡ người, dọn dẹp mảnh vỡ... dọn dẹp mảnh vụn, mời đại phu... mời đại phu, nhất thời ra ra vào vào, phòng càng hồ hết loạn lên.

Trên giường nhỏ, Tiêu lão phu nhân nghe thấy người làm không ngừng kêu Lan biểu tiểu thư, trong lòng căng thẳng, còn chưa đứng dậy, Mặc Lan đã được một bà tử khỏe mạnh ôm đi vào, đặt ở trên giường nhỏ.

Trâm ngọc trai trên đầu Mặc Lan đã lỏng lẻo rơi xuống, tóc tai bù xù không nói, xiêm áo vàng nhạt rực rỡ cũng trở nên hoàn toàn bẩn thỉu, trên bàn tay lại ghim mảnh sứ vỡ lớn nhỏ không đều, ần tía máu.

Trong mắt Tiêu lão phu nhân lộ ra lo lắng, “Lan Lan của ta thế nào? Tại sao lại bị thương?”

Hải ma ma thờ dài, chỉ nói mình nhìn thấy cho lão phu nhân nghe: “Lúc lão nô đi ra ngoài đã thấy Lan biểu tiểu thư ngã trên mặt đất, thiếu tướng quân đang ôm Thẩm biểu tiểu thư, nói là biểu tiểu thư bị kinh sợ hù dọa, trẹo chân, sợ không cần thiết khiến lão phu nhân ngài lo lắng, trước đưa người đi ra ngoài, bảo lão nô nhanh chóng đỡ Mặc Lan biểu tiểu thư đi vào.”

Tiêu lão phu nhân đương nhiên muốn biết rõ mọi chuyện, sao Lan Lan của bà lại vô duyên vô cớ đụng vào giá thành bộ váy này, bà thương nhất chính là con gái thứ hai, hôm nay con gái thứ hai chỉ để lại một điểm huyết mạch này, làm sao có thể tui thân đứa nhỏ này.

Bà còn nhớ rõ một ngày trước khi đón ngoại tôn nữ vào phủ, cô gái nhỏ nhào vào trong ngực của bà khóc giống như người đắm nước mất, nói trước khi mẫu thân nàng chết gây thành một cây xương, còn nhớ nhưng ngoại tổ mẫu, muốn về nhà thăm một chút, Mặc Lan vừa khóc vừa nói, Tiêu lão phu nhân nghĩ tới bộ dạng con gái nhỏ châu tròn ngọc sáng trước khi xuất giá, trong lòng chua xót cũng ôm Mặc Lan khóc nửa ngày.

Đứa nhỏ này lớn lên xinh đẹp, dáng vẻ nũng nịu khóc khóc cười cười đều cực kỳ giống với mình trước kia, Tiêu lão phu nhân lại càng ngày càng thương yêu ưa thích, thực sự coi là cháu gái ruột thịt mà cưng chiều.

Vuốt trán của nàng, càng nhìn càng thấy đau lòng, nổi lên cơn giận: “Gọi người đi vào từng người một nói cho ta.”

Cho dù là nhìn thấy hay là không nhìn thấy cũng thuận theo lời lão phu nhân, đứng thành một hàng ở trước mặt phòng, đại phu đang băng bó vết thương cho Mặc Lan, Hải ma ma đứng ở bên cạnh hỏi, tất cả mọi người rồi rít lặc đầu nói chưa từng thấy, cho dù có liếc thấy một chút tình hình cũng giả bộ như không biết, không dám nói lung tung.

Hải ma ma chợt có nhắc đến, “Bây giờ là nha đầu nào luân phiên trông coi phòng?”

Một đứa nha hoàn trong đó run run rẩy rẩy đi lên trước quỳ trên mặt đất, “Vâng. . . Là nô tỳ.” Hôm nay nha hoàn trông phòng gọi là Hạ Nguyệt, là một đứa tính tình nhất gan sợ phiền phức, cho nên vẫn chỉ có thể đảm nhiệm việc nâng rèm vạt và này.

“Thật là nhìn thấy biểu tiểu thư ngã như thế nào?” Hải ma ma lon tiếng răn hỏi.

“Nô tỳ. Nhìn thấy.” Nàng nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm một chút Mặc Lan trên giường nhỏ.

“Ngoại tổ mẫu. . .” Lúc này Mặc Lan cũng nói lên một hơi, vung cánh tay tìm người.

“Ta vẫn ở chỗ này, Lan Lan thật là coi như tỉnh rồi, hù dọa ngoại tổ mẫu rồi.” Tiêu lão phu nhân vội vàng nắm cánh tay trắng mịn này, “Còn có nơi nào không thoải mái, mau nói cho ngoại tổ mẫu?”

“Mặc Lan đau, cả người đều đau, trong lòng càng đau, muối muối tại sao nàng muốn đẩy con?” Nước mắt tí tách rơi ra ngoài, giọng nói cũng yếu ớt, bộ dạng bị uất ức đang khóc thật làm cho người ta sốt ruột.

Hải ma ma gạt mình lần nữa, mọi người đứng phía dưới cúi thấp đầu càng lộ vẻ trầm mặc.

Về mặt Tiêu lão phu nhân hơi sa sầm xuống, “Đừng khóc, con à bị tui thân gì cứ nói cho ngoại tổ mẫu, ai cũng không bắt nạt được con. Đứa bé Thẩm Họa kia là đẩy con như thế nào?”

Mặc Lan do dự một chút, lắc đầu một cái, “Ngài đừng tức giận muối muối nhé, không phải là Họa Nhi muối muối cố ý, biểu ca lớn lên tốt, là một cô nương thấy cũng sẽ đứng không vững.” Mấy câu của Mặc Lan không cần nói cũng biết, dứt khoát nói trắng ra là Thẩm Họa hành vi thô lỗ, không được nuôi dạy, là muốn biểu hiện nhiều hơn ở trước mặt biểu ca Tiêu Dịch mới ra tay thôi.

“Thế nào nữa thì nha đầu kia cũng không thể lỗ mắng như vậy, Hải ma ma, người đi kêu Thẩm Họa đến.”

Hải ma ma biết bây giờ có lẽ lão phu nhân đang nổi nóng, dù sao thêm thiên vị cũng chịu Mặc Lan hơn chút, lại chỉ nghe lời của một mình nàng ấy, nhưng bà cũng không làm sao tin một mình Mặc Lan biểu tiểu thư nói, bèn trực tiếp bảo nha hoàn kia nói tiếp hết lời mới vừa rồi chưa nói xong, “Tiểu thư nói có phải vậy hay không? Người nói kỹ càng.”

Lời Hạ Nguyệt mắc kẹt ở cổ họng, ập a ập ứng, Tiêu lão phu nhân nóng nảy trực tiếp lên tiếng bảo nàng ta nói, nếu không nói sẽ đưa đến thôn trang, chân nha hoàn kia khẽ run rẩy, khó khăn lắm đáp lời phải.

“Tổ mẫu, thôi, muối muối còn tám bẻ đã tang phụ tang mẫu, trong nhà không người nào dạy bảo, tới Hầu phủ lại chậm rãi nuôi dạy là được, con không trách nàng ấy.” Tay nàng quần băng vải niu cánh tay ngoại tổ mẫu lại.

Lão phu nhân ôm ngoại tôn nữ vào lòng, vô cùng đau lòng, vừa bắt đầu còn cảm thấy Thẩm Họa xem là đứa bé đáng thương, bị Trần thị đón vào trong phủ cũng coi như duyên phận tạo hóa, mới vừa rồi lời nhắc nhở của bà chỉ bảo tưởng rằng nàng nghe rõ, chỉ cần giữ khuôn phép, Hầu phủ không phải không nuôi được nàng.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, “Lan Lan thiện tâm giống mẫu thân con, cũng tốt, sau này Lan Lan chỉ chơi cùng tỷ muối mình.”

Hải ma ma cũng khuyên, “Lão phu nhân, ngài đừng tức giận, sợ là ở giữa có hiểu lầm gì đó, trò ngại giữa đứa bé đều là chuyện thường, chờ qua thời gian này để hai tỷ muối nói ra thì có thể hòa hảo như lúc ban đầu.”

Tiêu lão phu nhân nhìn đi chỗ khác không vừa ý hừ một tiếng, đây là trò ngại sao? Thẩm Họa là muốn hủy Mặc Lan, vừa dứt lời, lại có ma ma vén rèm lên đi vào, vội vội vàng vàng nhất thời đã quên đi quy củ, “Lão phu nhân, ngài mau mời người ta xem Dục Ca Nhi một chút đi.”

“Dục Ca Nhi thế nào?” Trái tim lão phu nhân đập thình thịch theo, trực tiếp đứng lên từ trên giường.

“Dục Ca Nhi, cậu ấy. Cậu ấy giống như là bị người hạ độc, lão nô đã bắt được đồng lõa, chính là nha hoàn Hồng Ngọc của biểu tiểu thư mới tới.”

Ma ma này là Chu Hiến gia, đặc biệt phụ trách chăm sóc đồ ăn của Dục Ca, há mồm nói ngọn nguồn một lần, nước miếng bắn tung tóe, cuối cùng to lớn bồi thêm một câu.

“Lão phu nhân, sợ là Thẩm đại cô nương thể hiện bất bình cho mẫu thân đã chết của nàng đấy, vẫn ghi thù hận Hầu phủ, mang hận ngài mới có tâm tư sai lệch nhưng sao có thể hại Dục Ca Nhi như vậy chứ, Dục Ca Nhi vẫn còn là con nít, lại là người lão phu nhân thương nhất, tại sao có thể xuống tay được.

Về mặt Mặc Lan trắng bệch, “Muối muối, nàng lại.”

Hải ma ma nghe cũng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng, cả đám người làm ở bên không khỏi bàn luận ầm ĩ, đều âm thầm sợ hãi than tâm tư Thẩm biểu cô nương độc ác, tới Hầu phủ bệnh vừa khá một chút, mới vừa có hơi sức lại tới hại Lan biểu tiểu thư và Dục Ca Nhi, người nào không biết hai người này càng là tâm can bảo bối của lão phu nhân.

Đều nói rắn đánh bảy tấc, Thẩm biểu cô nương này đánh thật là chính xác.

Ngồi ở trên, Tiêu lão phu nhân càng nghe càng là không rét mà run, vỗ bàn một cái, “Gọi nàng ta tới Hành Vu uyển.”

.

Thẩm Họa cũng không có trợn chân, là Tiêu Dịch cố ý nói cho Hải ma ma nghe, không cho nàng nửa phần cơ hội nói chuyện, hắn đã trực tiếp xoay ngang ôm nàng đi rồi.

Lúc ấy, Thẩm Họa vùi ở trong lồng ngực rắn chắc kia sùng sốt chớp mắt nhưng trên động tác không có bất kỳ giây giụa nào, suy nghĩ một chút cũng coi như chuyện tốt, Mặc Lan biểu tiểu thư té, Hành Vu uyển còn không hề hét loạn lên, sợ là Tiêu lão phu nhân càng không có tâm tình để ý đến người ngoài như nàng rồi.

Suy nghĩ của nàng không khỏi trở lại mới vừa rồi, trong nháy mắt dưới chân trượt kia, Thẩm Họa cho rằng nàng sắp đụng vào, tầm mắt cũng còn chưa dời đi từ chậu thủy tiên trắng kia và bình sứ hoa văn sóng nước tinh xảo phía trước, người đã bị một nguồn sức mạnh kéo tới đây.

Sau đó. Đã đến nơi này, một đường mòn đẹp và thanh tĩnh, hai bên có bóng trúc xanh phản chiếu lượn quanh.

Thẩm Họa đứng yên không làm khó, vẫn làm ra vẻ mình giống như trạc chân thật vậy, dọc đường ngửa đầu nhìn bầu trời, thỉnh thoảng cũng liếc hai mắt về nam nhân dáng dấp đẹp mắt nhất Kinh Thành trong miệng bọn nha hoàn này.

Hắn mặc trang phục toàn thân hoa văn tròn mờ đen như mực, mắt phượng lông mi dài, mặt mũi lạnh lùng, trên mặt mang vẻ mệt mỏi nhàn nhạt có thể thấy được là ngửa không ngừng vó chạy về Hầu phủ từ khu vực sân bắn Tây Giao.

Vậy càng tăng thêm vẻ to lớn cao ngạo của nam tử đặc biệt ở dưới dung mạo nam tử không tầm thường, nhưng lúc đôi mắt đen thâm thúy của Tiêu tướng quân này cố ý vô tình lướt qua nàng thì ánh mắt lại thật là nồng nhiệt nha!

Thẩm Họa từng lần vào ở trong đồng học sinh nam, cái bộ dáng thiếu nhi lang thấy thiếu nữ tươi trẻ thì không giữ vững được kia cực kỳ giống với nam nhân bên cạnh lúc này.

Nếu như không phải ánh mắt của vị đại biểu ca này quá *, ngược lại Thẩm Họa nguyện ý nhìn hắn thêm mấy lần, bởi vì quả thật có dáng vẻ Phan An.

Có điều cũng không thể cứ liên tiếp như vậy chứ.

Thẩm Họa xem thời cơ hào phóng mở miệng, “Đa tạ biểu ca.”

Tiêu Dịch cúi đầu chăm chú nhìn nàng một cái, thấy mặt Thẩm Họa không đỏ tím không đập khách sáo nói cảm ơn, khoe miệng khẽ nhếch, “Họa Nhi biểu muội, lần thứ hai ta cứu muội, có phải muội còn thiếu ta một nói cảm ơn hay không?”

Thẩm Họa sững sờ, nhũ mây, “Muội với biểu ca hẳn là lần đầu tiên gặp nhi.”

“Ngọc Trâm lĩnh (dãy núi lớn) mấy tháng trước.” Hắn hiện ra nụ cười cố ý nhắc nhở nàng.

“Là người.” Nàng đột nhiên lên tiếng nói, trên mặt hiếm khi lộ ra một chút kinh ngạc ứng phó không kịp.

Ngọc trâm lĩnh, làm sao Thẩm Họa lại không nhớ rõ, đó là chỗ Thẩm phụ Thẩm mẫu hợp táng (chôn chung).

Hàng năm hai lần giỗ, nàng đều phải đi dâng hương tế bái, nhưng hàng năm luôn có người sớm hơn đặt lên vật tế và một túi tiền bạc, năm ấy Thẩm Họa thật sự tò mò, bèn thừa dịp tối sớm một chút đi lên núi, muốn xem một chút là người phương nào cứ lén lén lút lút đến đây tế bái như vậy.

Không ngờ người không thấy, lại đứng lúc gặp gỡ sơn phi (cướp núi) kèm hai bên nàng.

Trên đường nàng bị bịt mắt, trói chặt tay chân, nghiêng gả một lát, thân thể Thẩm Họa bị sợi dây trời chột bị người cắt mở.

Ngay sau đó lại bị một đôi cánh tay ôm thật chặt, không thể nhúc nhích, nàng kinh ngạc một chút, miệng bị lấp kín, mắt bị che, chỉ có thể tăng hắng lấy giọng, vừa dùng tay viết chữ ở trên áo khoác người nọ, nói với kẻ cướp kia rằng có rất nhiều tiền tài.

Không ngờ kẻ cướp kia lại cười nhỏ một tiếng, khí nóng nhẹ nhàng thổi ở bên cổ, tai của nàng, chỉ nói không cần tài, chỉ cướp sắc.

Vừa xoay người đè nàng ở trên thân cây, trên cây kia đang nở hoa lê dày đặc như mưa rì rào rơi là tả xuống.

Hắn vuốt gương mặt, tóc của nàng, tỏ ý không có quá nhiều hành động khác vượt qua khuôn phép, cả người Thẩm Họa cũng cứng còng nhưng cuối cùng thì gây bị đau, trước mặt bỗng tối sầm, tỉnh lại thì đã ở Thẩm trạch, hỏi Hồng Ngọc chỉ nói là được một ma ma đưa về nhà.

Bây giờ Thẩm Họa suy nghĩ một chút lòng vẫn còn hơi sợ hãi, khó tránh khỏi sau đó nhớ lại nhưng chỉ nhớ tìm thấy vài áo trong tay, tơ lụa mềm mại, hình như còn theo đồ án tinh xảo, đầu phải là áo dây vải thô của sơn phi lúc mới đầu, hơn nữa đôi tay vuốt ve nàng kia.

Thẩm Họa nghĩ tới đây lạnh lẽo đổ tai, chẳng qua là nàng vui ở trong lòng người kia, Tiêu Dịch không dễ thấy, giọng nói nàng âm điệu nhẹ nhàng hỏi, “Lúc ấy, biểu ca không chịu hiện thân nhận thức lẫn nhau, vì sao hiện tại lại muốn.”

Nàng trực tiếp quên đi chút không vui giữa hai người năm đó, sau này còn phải thấy mỗi ngày đấy, cần gì phải nói ra, dieendafnleequysddoon hướng chỉ những con nhà giàu có gia thế không tầm thường trong kinh kia phong lưu biết bao, vị biểu ca này cũng không ngoại lệ thôi.

Tiêu tướng quân trả lời rất trực tiếp, “Biểu muội đã đến Kinh Thành rồi, ta lại nhất thời cảm thấy vui mừng, chỉ muốn nhận thức với biểu muội một chút thôi.”

Có quý mới tin câu trả lời này của hắn, Thẩm Họa biết hỏi không ra cái gì, bây giờ tràn đầy cảnh giác đối với người này, theo bản năng muốn cách xa hắn một chút, “Biểu ca, để tự muội đi một lát nhé?”

Thẩm Họa bị ôm eo như vậy cũng có chút mệt, bèn lên tiếng hỏi hắn.

Tiêu tướng quân nín thở ừ một tiếng, đặt nàng xuống, ánh mắt càng thêm lớn mật so mới vừa rồi, càng là nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, nóng bỏng vẫn không giảm như cũ.

Tiểu Biểu Muội của hắn trở mã càng thêm tươi trẻ động lòng người so với nửa năm trước, dáng vẻ căng mịn, mặc dù bị vải vóc bao bọc, là lướt uyển chuyển này mới vừa rồi ôm vào trong ngực mới biết mê người cỡ nào. Tiểu Biểu Muội quả nhiên là trưởng thành rồi, lúc nàng vẫn còn bé tí trắng trẻo mập mạp phun bong bóng thì hắn đã thích ôm nàng, lớn rồi thì càng thêm thích.

Giờ phút này trong lòng thật sự có chút không biết làm sao, ở Ngọc Trâm linh hắn không thể nhận thức nàng đương nhiên là trong lòng có nỗi khổ tâm không nhận, đã từng cho rằng cả đời cũng sẽ không thể nào có gặp gỡ với nàng, cuối cùng

Có điều Thẩm Họa bình tĩnh như vậy, không hề có chút phản ứng khiến Tiêu Dịch ít nhiều có chút không vui, “Đi theo ta.”

Hắn bước rất nhanh, Thẩm Họa đuổi theo ở phía sau hỏi, “Biểu ca muốn dẫn muội đi đâu?”

“Hành Vu uyển.”

Dù Thẩm Họa thông minh thì giờ phút này cũng có chút không hiểu, mới đi ra từ nơi đó, chậm rãi đi dạo một vòng ở trong phủ, lại trở về là có ý gì?

Thẩm Họa gọi hắn một tiếng biểu ca, không phải là bởi vì tin tưởng hắn, là cố ý giữ một khoảng cách với hắn, cho dù mới vừa rồi hắn ra tay cứu nàng, cũng không có nghĩa là Thẩm Họa sẽ ngoan ngoãn nghe lời của hắn, huống chi trước kia hắn còn như thế đối với nàng.

Nàng dừng lại đứng yên ở trên đường nhỏ đá xanh, cảnh giác nhìn hắn, hơi thờ dốt, dù sao thân thể Thẩm Họa cũng là một cô nương, đi rất nhanh để theo kịp bước chân Tiêu tướng quân, giờ phút này ánh mặt trời xuyên qua cây trúc chiếu vào trên mặt của nàng, sắc mặt tai cô gái nhỏ ửng hồng, mặt như hoa đào nhưng bộ dạng nhàn nhạt mà nhạy bén, không lộ ra kinh sợ, cũng là một loại sắc bén khác.

Tiêu Dịch đột nhiên duỗi ra một bàn tay to, đầu ngón tay chạm đến gương mặt của nàng, giống như năm đó ở trên ngọc trâm linh, ngón tay mềm ấm áp này nhẹ nhàng vuốt ve, mặt Thẩm Họa bẽn lẽn sắc, giờ phút này cũng không thể tiếp tục giữ bình tĩnh.

Tiêu tướng quân quả thật có chút hài lòng, kề vào bên tai nàng, nhỏ giọng, “Tiểu biểu muội của ta vậy mới như cô nương gia.”

Thẩm Họa trừng hắn, Tiêu Dịch cũng không quan tâm, lần này lại là vẻ chăm chú khác thường, “Năm đó muội ở Giang Nam, ta không tiện nhúng tay quá mức.”

Thẩm Họa vẫn cảnh giác như cũ, Tiêu Dịch nhìn dáng vẻ nàng như vậy, đành chịu cười một tiếng, “Năm đó là ta không đúng, mong rằng biểu muội tha thứ. Chẳng qua hiện tại chuyện ta muốn nói, muội phải nhớ kỹ.”

Thẩm Họa không muốn dây dưa nhiều thêm, lúc này mới để ý đến hắn, “Biểu ca muốn nói chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tra hỏi

“Đừng hồng rồi đi nữa.” Tiếng nói của hắn vừa dứt, Thẩm Họa chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, rốt cuộc lại là hắn ôm mình bay bổng lên.

Bởi vì nàng đột nhiên không trọng lượng mà kinh hoàng bám vào bờ vai của hắn, hai cánh tay Tiêu Dịch thon dài mà có lực, Thẩm Họa nhất thời tức giận vỗ vỗ lồng ngực của hắn, hình như Tiêu Dịch chỉ thích thấy nàng có vẻ tức giận, càng ngày càng ôm chặt cánh tay.

Không muốn như ý của hắn, Thẩm Họa cũng lười giãy giụa, tỉ mỉ nhớ lời hắn nói mới rồi, thậm chí có chút không hiểu ý trong lời hắn nói?

Đừng hồng rồi đi nữa, là nói nàng không cách nào rời khỏi Hầu phủ, hay là đừng hồng rồi khỏi bên cạnh hắn?

Có điều hình như đằng sau có chút. Giống như là lời tâm tình.

Bốn phía đường nhỏ trúc xanh rất yên tĩnh, giờ phút này Thẩm Họa chỉ có thể nghe được hô hấp trầm ổn của nam nhân, cảm giác mới vừa rồi chẳng qua là ảo giác nhất thời của mình.

Tiếp đó, Tiêu Dịch cũng không giống như hắn nói vậy, mang nàng đi Hành Vu uyển, chỉ là dẫn nàng vào một cái uyển lịch sự tao nhã, Thẩm Họa chưa quen thuộc đối với Hầu phủ, cũng không biết đây là nơi nào?

Chỉ cảm thấy nơi này có một loại bài trí đặc biệt “Khô hải”, trong chỗ trống viện còn bày ngựa gỗ lắc lư và Sa Bàn chiến trường loại nhỏ, lại có bảy tám binh khí cỡ nhỏ rải rác, chỉ là chỗ lười đào cũng bị mài ra cùn.

Mới vừa vào tới thì có nha hoàn, bà tử tiến lên quỳ đầy đất, nói là Dục Ca Nhi không biết thế nào hôn mê bất tỉnh, đại phu cũng không nhìn ra được một chút, bên lão phu nhân đã để Hải ma ma phái người đến hoàng cung thỉnh cầu Thái hậu hạ ý chỉ, để ngự y tới trong phủ một chuyến, có điều trong đó khó

tránh khỏi phải có thời gian kéo dài, chỉ sợ tiểu công tử.

Ánh mắt Tiêu Dịch đột nhiên lấp lẹt, vú già này cũng không dám nói tiếp, cả đám càng thêm run rẩy co rúm lại, có vài nha hoàn nhất gan không nhịn được oa một tiếng khóc lên, bị ma ma quân sự ngắt bấp đuôi mấy cái mới dần dần dừng lại tiếng thút thít.

Ánh mắt rung rung trù thận trọng nhìn chằm chằm Đại công tử có tức giận hay không, chính là kinh ngạc nhìn Thẩm Họa, kể từ sau khi phu nhân qua đời, Đại công tử còn chưa từng thân mật như vậy đối với một nữ nhân.

Cũng chỉ có loại tiểu nha hoàn chưa trải qua việc đời ở dưới loại cảnh ngộ bị thảm có thể bị bán hoặc là đưa đến thôn trang này mới có thể mặt hồn lên chín tầng mây trong nháy mắt, nghĩ đến chuyện không đâu như vậy, nhưng rất nhanh vẫn bị khí thế lạnh như Diêm vương của Tiêu thiếu Tướng quân lần nữa dọa sợ nước mắt đảo quanh.

Tiêu Dịch bình tĩnh sắc mặt, không lên tiếng, ôm Thẩm Họa đi thẳng đến giữa phòng nghỉ, để cho bọn họ đều chờ đợi ở bên ngoài, ngay cả nha hoàn thiếp thân hầu hạ Dục Ca Nhi bên trong cũng bị Tiêu Dịch đuổi ra, Thẩm Họa xin xuống, bước nhanh đi tới thì nhìn người nhỏ bé khép kín mắt lại nằm trên giường.

Một hàng lông mi đen đậm giống như bàn chải mọc lên ở trên mặt trắng nõn phấn điều ngọc trác (đúc từ ngọc), dưới thỉnh thoảng rung động cho thấy cậu vẫn còn sống. Bộ dáng nhỏ bé hết sức tinh xảo, nếu không phải là giờ phút này đôi môi tím bầm, nhất định là môi hồng răng trắng, Thẩm Họa đã sớm biết là tăng tôn mà lão phu nhân thương yêu, chỉ nhìn như vậy còn tưởng rằng là một bé gái béo mập.

Bản lĩnh nghe lời đoán ý của Thẩm Họa cũng là lão đạo, đương nhiên biết lúc này vẫn là nên ít lên tiếng chọc người trước mắt. Thật ra thì mới vừa rồi nàng đã muốn nói, Tiêu Dịch bình thường điên lên đều đuổi nha hoàn bà tử hầu hạ đi ra ngoài thật sự là không sáng suốt.

Lúc này, Dục Ca Nhi chính là cần người chăm sóc bên người không rời, bé trai đã có dấu hiệu trúng độc hiện tại trán hơi có mồ hôi rịn ra, chân mày nhíu chặt hình như là bị ác mộng quẩn lầy.

Thẩm Họa hơi bất mãn biểu ca làm cha qua loa này, nhưng nàng không có tư cách nói cũng không quản được nhiều như vậy, vén tay áo lên bèn đi tới chậu nước cách đó không xa.

Trong thùng gỗ bên cạnh còn có nước sôi nóng hổi, nàng nhấc thùng gỗ lên, động tác linh hoạt đổ vào trong chậu đồng, giặt khăn lau mồ hôi, tí mi vắt khô, mới vừa xoay người lại thì rốt cuộc không còn bóng dáng hai cha con này.

Nàng đi tới bên giường vừa nhìn tí mi lần nữa, rốt cuộc nhìn ra có gì đó không đúng, trong lòng Thẩm Họa cuống lên, quăng khăn rồi đi ra ngoài phòng Biểu ca này, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Vừa kéo cửa ra, bước chân của Thẩm Họa bèn dừng lại, trước mặt đột nhiên tràn vào đoàn người nào áp sát, trừ quỳ gối phía ngoài đều là khuôn mặt quen thuộc mới vừa rồi đã gặp ở Hành Vụ uyển, Tiêu lão phu nhân đang ở dưới mọi người vây quanh bước nhanh đến.

Mọi người thấy Thẩm biểu tiểu thư đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ mà không thể tin, bà tử Chu Hiến gia này càng thêm vội vàng hấp tấp bỏ qua Thẩm Họa vào bên trong phòng, Tiêu lão phu nhân dừng bước chân, mọi người cũng không dám vượt khuôn phép, nhắm mắt theo đuôi dừng lại theo.

Vốn Tiêu lão phu nhân bảo người ta đi tìm Thẩm Họa, cũng không tìm được người nàng, trong lòng bốc lên tức giận sau khi Mặc Lan bị thương càng rõ ràng hơn, ném một ly trà sứ trắng Nhữ Diêu, Hải ma ma không ngừng trấn an, trước khuyên lão phu nhân tới xem Dục Ca Nhi một chút quan trọng hơn.

Lúc này, Hải ma ma đột nhiên thấy Thẩm Họa thì trong lòng căng thẳng theo, không hỏi hặn lắm chi lão phu nhân tới đây, vốn cho là để lòng lão phu nhân tĩnh lặng lại, ở trong này không phải là không có điểm đáng nghĩ, chỉ sợ lão phu nhân sốt ruột che chở trẻ nhất thời không nghĩ ra, để cho người ta thừa cơ gây chuyện.

Mặc Lan vốn là ở tuốt phía sau, vừa dừng lại bị hai bà tử thân thể khỏe mạnh từ cuối cùng đi theo đằng trước, vừa đến bên cạnh lão phu nhân bèn bắt lấy ống tay áo ngoài tổ mẫu, giọng run run rầy rầy nói: “Thì ra là muội muội nàng ở chỗ này, vậy Dục Ca Nhi chẳng phải là.”

Mặc Lan cũng chưa nói ra khỏi miệng hai chữ “Nguy hiểm”, tất cả mọi người Hành Vụ uyển biết ý phía sau, đúng lúc ấy thì bà tử Chu Hiến gia vỗ chân, vẻ mặt hoảng sợ chạy đến quỳ trên mặt đất, “Không xong, lão phu nhân, không thấy Dục Ca Nhi.”

Vừa vặn chứng thực lời phía sau mà Mặc Lan chưa từng nói ra.

Lão phu nhân không hổ vốn là đương gia Hầu phủ, tự mình tra xét một hồi, thân hình chỉ lung lay thì ổn định ở dưới sự nâng đỡ của Hải ma ma.

Đầu tiên là dặn dò Phủ binh và bà tử nha hoàn làm việc tìm kiếm khắp nơi, sắc mặt cứng lại thật là nghiêm trang, mắt lạnh quét qua Thẩm Họa, ngược lại bình tĩnh không có ngay mặt chỉ về phía nàng hỏi vị trí tăng tôn mình, nhưng mà hỏi cả đám nha hoàn bà tử quỳ gối một bên, “Dục Ca Nhi đâu rồi, tăng tôn của ta đi nơi nào?”

Bà tử quân sự uyển này sợ hãi đến không rõ, chỉ là người tinh khôn ném đi sạch sẽ nói: “Đại công tử ôm Thẩm biểu tiểu thư vào phòng tiểu công tử, rồi đuổi cả đám chúng ta ở bên ngoài, mới vừa rồi chỉ có Thiếu Tướng quân ra khỏi phòng, cho đến khi lão phu nhân ngài tới cũng không trông thấy có người ra ngoài, làm sao tiểu công tử có thể lại vô duyên vô cớ biến mất, nếu không thấy cũng nên hỏi Thẩm biểu tiểu thư một chút trước.”

Những người khác đang quỳ phụ họa đồng ý theo, nhiều đôi mắt như vậy nhìn cũng không giống là nói dối.

Từ đầu chí cuối, Thẩm Họa chưa từng mở miệng, nàng cũng không biết chuyện Hành Vu uyển có người tố cáo nàng đầu độc Dục Ca Nhi, dieendafnleequysddoon nhưng trong lòng mơ hồ cảm thấy sắp xảy ra cái gì, mà tình trạng giống như sẽ có phản quan hệ với mình, bởi vì ánh mắt của lão phu nhân xẹt qua nàng ấy là loại chán ghét, lập tức chỉ mím môi yên lặng theo dõi biến hóa.

Thế nhưng bà tử quân sự này đánh Thái cực đẩy chuyện này cho mình.

Thẩm Họa thu lại mặt mày, vào trước khi lão phu nhân chưa mở miệng hỏi bèn nói: “Dục Ca Nhi rõ ràng là đi giày tự mình ra ngoài, các người từng người một tròn tròn mắt lại nói không thấy, chẳng lẽ là đang ngủ gật nghỉ ngơi sao? Ngược lại tới hỏi ta...Ta cũng muốn hỏi các người một chút đấy.”

Thẩm Họa bình tĩnh hiển nhiên là mới vừa rồi nàng phát hiện ra đầu mối, vốn là muốn giải thích cho mọi người nghe nhưng lúc này thì không muốn rồi, bởi vì dù nàng nói gì dường như cũng sẽ không có người tin.

Bà tử quân sự này không ngờ tới đáng về Thẩm gia tiểu thư nhìn trắng muốt gầy yếu, công phu miệng thật là lưu loát, nhưng mọi người đều biết hiện tại Dục Ca Nhi trúng độc hôn mê bất tỉnh làm sao có thể tự mình đi ra ngoài, tự bày ra bộ dáng bị oan ức.

“Nhưng những câu này của lão nô là nói thật mà, ở Hầu phủ hơn một năm nay tận tâm tận lực chăm sóc Dục Ca Nhi, quản lý Kỳ Lân cư lại để cho người ta oan uổng như vậy, một đám người làm sau lưng lão nô này cũng đều thấy đấy. Nếu là một mình lão nô có lẽ còn có thể bởi vì nhất thời mất hồn bất cần đi.”

“Nhưng rõ ràng tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy, Thẩm biểu tiểu thư cần gì phải vu cáo lão nô trốn tránh trách nhiệm, lão nô phát hiện không thấy tiểu công tử đã là lòng như lửa đốt, bằng lòng để lão phu nhân tùy ý xử trí, không có câu oán hận nào, chỉ hận lúc ấy lão nô không có ở phòng chăm sóc.”

“Nhưng bây giờ tìm ra tiểu công tử là quan trọng nhất, Thẩm biểu cô nương luôn ở trong phòng, tiểu công tử đã không thấy tăm hơi vậy đương nhiên là phải hỏi Thẩm biểu cô nương một chút.”

Quả nhiên ở trong một tiếng lên án mạnh mẽ cần các người có tác dụng gì của lão phu nhân, lần nữa nhìn Thẩm Họa, Thẩm Họa cúi đầu vẫn chỉ trả lời như vừa rồi.

Vốn có vài người không tin tưởng lắm Thẩm biểu tiểu thư đầu độc tiểu công tử, cả đám nghe cũng không khỏi có chút tin, trực giác là Thẩm Họa đang bịt tay trộm chuông, giấu đầu hở đuôi.

Tiểu công tử trúng độc đó là lang trung trong phủ từng xem, nói chung không thể tin đối với lời nói cậu tự mình mang giày chạy ra ngoài, ngay cả Hải ma ma một lòng nghiêng về Thẩm Họa cũng hơi dao động.

“Nếu người nói ta chưa từng ra ngoài, có thể đưa Dục Ca Nhi đi đâu? Hà có gì ta phải hại một đứa bé ba tuổi?”

Bà tử quân sự này bị người ta bắt lấy chỗ sơ hở giải thích, cũng nhất thời yên lặng, trong lòng chính là hối hận đẩy chuyện cho Thẩm Họa, trêu chọc tâm tư linh lung (nhánh nhện) này, còn tưởng rằng sẽ bị dọa sợ đến không thành giọng nói lắp ba lắp bắp.

Bên cạnh Chu Hiến gia thấy thế lại há mồm lần nữa, mặt đầy bức tức, “Hôm nay, ngài bảo nha hoàn Hồng Ngọc của ngài cố ý làm bánh ngọt Giang Nam khiến tiểu công tử thêm thương, có biết trong phủ này trừ đồ ăn dưới sự chuẩn bị của lão nô, còn lại luôn không cho một mình cho tiểu công tử ăn, nhưng tỷ nữ người lại to gan như vậy, chẳng lẽ không phải là tiểu thư ngài gọi ý? Tiểu thư, lòng ngài là quá ác độc mà.”

“Huống chi mấy ngày nay sửa phòng, thông phòng tắm và nằm bên trong của tiểu công tử, ngoài cửa sổ phòng tắm đối diện chính là một vùng hồ nước, hai ngày nay nước hồ triều dâng còn làm chết đuối một người làm, hiện tại ngay cả thi thể cũng chưa mò ra đấy, có phải là Thẩm biểu tiểu thư ngài muốn.....”

Hủy thi diệt tích, mọi người theo lời Chu Hiến gia nói chỉ có thể nghĩ đến từ này, không khỏi che miệng kêu lên, Mặc Lan ở bên cạnh càng thêm kinh sợ liên tục lui về phía sau.

Lời nói này thật là nghiêm trọng, thân hình lão phu nhân không yên lần nữa.

Thẩm Họa nghe tê dại da đầu, lúc này bèn lo lắng hỏi, “Thế Hồng Ngọc?”

Vào lúc lão phu nhân và mọi người nghe tới những lời này lại thật giống như là từ tình thế bại lộ bật thốt lên, trước tiên hỏi thăm đồng phạm nếu chết rồi ngược lại tiện không đối chứng, lại không biết giờ phút này Thẩm Họa lo lắng an nguy của nha hoàn mình cỡ nào, việc này nhất định là có người cố ý tính kế tốt hành động, chỉ sợ rằng Hồng Ngọc hòng việc chịu tội rồi.

Chu Hiến gia đứng lúc lại nói: “Sau khi lão nô phát hiện chuyện không đúng, lập tức kêu quản gia nhốt người vào phòng chứa củi thăm vấn trước, không dám tiết lộ tin tức, trực tiếp chạy đi Hành Vu uyển bẩm báo với lão phu nhân ngài.”

Tiểu lão phu nhân cũng đè ép một hơi cuối cùng, bảo người dẫn Hồng Ngọc tới, Hồng Ngọc là bị người kéo tới, hiển nhiên là chịu hình pháp, gương mặt sưng đỏ không thể tả, trên vạt áo cũng là mảng lớn mảng lớn vết máu.

Bị hai bà tử bắt tới đây nào có đối xử như Mặc Lan biểu tiểu thư, bà tử thô lỗ ném người ở trước mặt mọi người, sàn nhà vôi cứng rần vang lên một tiếng trầm thấp.

Hồng Ngọc nhúc nhích một chút, gian nan ngẩng đầu lên, liếc mắt thấy tiểu thư, trong mắt hàm chứa cảm xúc mị mị, âm run rẩy không còn hơi sức, “Lão phu nhân, tất cả đều là chủ ý của ta, là ta muốn báo thù thay phu nhân nhà ta mới đi đầu độc tiểu công tử, không có bất cứ quan hệ gì với cô nương chúng ta.”

Tay Thảm Họa nắm thật chặt thành nắm đấm giấu ở trong tay áo, nàng biết Hồng Ngọc nhất định là bị bức cung, lại mắt lạnh nhìn về mặt hạ hề của Chu Hiền gia và bà tử quần sự mới vừa rồi như là xem chuyện cười, càng ngày càng nắm chặt nắm tay, móng tay mạnh mẽ mắc ở trong thịt, đầu tan lòng nát dạ, Hồng Ngọc, sao em ngu như vậy?

Lão phu nhân run tay chỉ Thảm Họa tức giận mắng: “Nghiệt chương, nguoi lại hại tăng tôn của ta, rốt cuộc là đưa nó đi chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ân tình

Tiêu lão phu nhân chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, lại là theo lão hầu gia trải qua sóng to gió lớn, bắt đầu mắng nguoi tự có một loại uy nghiêm dọa nguoi.

Tôi tớ chung quanh không cần nhìn mặt mà nói chuyện cũng đều biết vị lão tổ tông Hầu phủ này phát uy, tiếng nói kia có thể là vang dội nào có một tý tang thương xé chiều của lão nhân gia, sợ là đại cô nương Thảm gia không chịu đựng được rồi, mọi người nín thở, rói rít nhìn “Nghiệt chương” trong miệng lão phu nhân.

Nhưng ai ngờ đáng về Thảm Họa cũng không giống như sợ hãi, đáy mắt bình tĩnh như nước không thấy gợn sóng, “Ngoại tổ mẫu, trước ngài đừng tức giận, nha hoàn của con đã thừa nhận là nàng đầu độc tiểu công tử, sao Thảm Họa lại biết vị trí Dục Ca Nhi, không bằng con giúp ngài thăm vấn thế nào?”

Lời của nàng dường như cố ý lấy lòng mang theo nùng ngữ riêng có ở Giang Nam, vô cùng mềm ngọt, mặc dù dễ nghe nhưng mọi người nghe lại cảm thấy không rét mà run, chỉ cảm thấy còn nhỏ tuổi lại đã hiểu được “Công thành lui thân” như vậy, lời ngon tiếng ngọt quảng đi không còn một mống.

Vào lúc mọi người hơi oán thăm, về mặt Thảm Họa lạnh lùng đi tới, ôm thật chặt người sắp như lục bình trôi giạt kia, Hồng Ngọc giống như khung xương vỡ tan bày ở trong ngực của nàng, không ngừng rơi nước mắt ni non thật xin lỗi đối với Thảm Họa, đáng về trung thành tuyệt đối.

Thảm Họa chưa bao giờ thích khóc, lúc này đáy lòng lại co rút đau đớn theo, lỗ mũi chưa xót nhưng dù có nước mắt cũng cố nén về, vẫn mặt lạnh chất vấn như cũ.

“Nguoi nâng lên tinh thần trả lời thật tốt cho ta, nếu dám gạt cái gì, cho dù Hầu phủ theo nhẹ xử trí nguoi, ta cũng phải thay Thảm gia dọn dẹp thứ hại nguoi như nguoi.”

Thái độ này không có mấy may tình cảm chủ tớ nhiều năm, khiến đám người chung quanh cũng không nhịn được lại nhỏ giọng thò thức, đều ném ra ánh mắt khinh bỉ.

Thậm chí cảm động lay nghĩ tới bản thân mình, nếu bọn họ cũng gặp gỡ một chủ tử vậy phải là đau lòng dường nào, đáng thương Hồng Ngọc chính là đi theo một vị chủ tử tâm địa sắt đá như vậy, không cầu tình còn chưa tính còn muốn sung mặt lên thăm vấn bỏ đá xuống giếng như thế.

Chu Hiền gia vốn định đứng ra quả trách một tý, lại bị Hải ma ma trừng mắt liếc, rụt cổ lại không dám lên tiếng nữa, hướng chỉ lão phu nhân cũng chưa từng ngăn cản, sợ là tâm tư thật sự có chút rối loạn, một lòng chỉ muốn biết vị trí Dục Ca Nhi.

Không đợi Thảm Họa lên tiếng, Hồng Ngọc vội vàng nhận tội trước, “Cô nương, bởi vì Hầu phủ làm hại phu nhân không thể sinh con, ôm hận lấy chồng xa ở Giang Nam. Phu nhân không muốn nói cho người biết những chuyện cũ năm xưa này, nhưng trong lòng Hồng Ngọc vẫn nhớ, biểu đạt bất bình thay phu nhân.”

“Cho nên mới làm bánh ngọt Giang Nam đã sớm bỏ □□ mua xong, dẫn dắt sự chú ý của tiểu công tử, tùy thời dụ dỗ cậu ăn hết, vốn kế hoạch thân không biết quý không hay hoàn thành lại trốn tránh đi, nhưng không ngờ bị người phát hiện. Em thật xin lỗi phu nhân, không hầu hạ được cô nương ngài nữa.”

Nếu không phải bây giờ thân thể nàng yếu ớt không đứng nổi, rất có tư thế đâm đầu vào cột lấy cái chết tạ tội.

Mà đoạn “Chuyện cũ năm xưa” của Thảm phu nhân này trong miệng Hồng Ngọc, vù già đã có tuổi đều biết trong lòng, mới vừa rồi hầu hạ ở trong phòng Hành Vu uyển đã sớm nghe Chu Hiền gia nói tới, nhưng bà là một vùng mịt mờ điểm ra, mọi người cũng không đau không nhột lại lược bớt qua lỗ tai theo.

Nhưng thời điểm này, hơn phân nửa đứng ở chỗ này là đằng sau theo tới, lần đầu tiên nghe nguyên do đầu độc tiểu công tử, Hồng Ngọc lại nói tỉ mỉ chân thành như vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh theo, thật là nghiệt trái mà!

Ánh mắt âm thầm liếc về phía Tiêu lão phu nhân, bởi vì vị này chính là “Người khởi xướng” hại Thẩm phu nhân năm đó, nhưng mà mọi người cũng không có dũng khí chỉ vào lão phu nhân chỉ chỉ chỗ chỗ nói như vậy, Tiêu lão phu nhân nghe đến đó, bị nhắc ra chuyện năm đó về mặt hiếm thấy hơi đổi lần nữa.

Ánh mắt dần co rút, sợ là đưa tới quá nhiều ánh mắt mơ hồ, dường như không khí xuống tới cực điểm ngay, ánh mắt mọi người bay xa, từng màn năm đó chợt hiện lên trước mắt.

Chuyện Thẩm mẫu là đường nữ cũng không phải bí mật gì ở Hầu phủ, nàng là con gái duy nhất của Lý phó tướng dưới trướng Tiêu lão Hầu Gia.

Năm đó Hung Nô xâm phạm biên giới, lão hầu gia được Thánh thượng khâm điểm là chủ tướng, trên đường gặp phải Hung Nô mai phục, là Lý phó đại nghĩa bảo vệ soái liêu chết che chở Tiêu lão Hầu Gia giết ra khỏi lớp lớp vòng vây, lại bị người Hung Nô một đao chặt xuống thủ cấp (đầu người), giờ lên đầu máu dầm dề khoe khoang chung quanh, thi thể ở dưới vỏ ngựa ngàn vạn người Hung Nô đạp thành bột thịt.

Năm đó trận chiến sự với Hung Nô kia ước chừng đánh nửa năm, thảm thiết máu tanh, Hung Nô như măng xuân chẻ tre, tàn nhẫn hung hãn chôn giết hơn bốn trăm ngàn người tướng sĩ Đại Lương, mùi máu tươi cũng bay đến thành Đại Lương.

Trên dưới Hầu phủ càng thêm lòng người khủng hoảng, một lần truyền ra tin tức lão hầu gia bị người Hung Nô chém giết, vú già đã có tuổi ở Hầu phủ lại càng nhớ năm đó, dường như mùi máu tanh ảm đạm âm u này cũng tràn ngập tầng tầng ở bầu trời thành Đại Lương, Hầu phủ càng thêm một lần nữa rơi vào quần cảnh.

Các loại lời đồn truyền ra chung quanh, một Hầu phủ như vậy cũng sắp ngã, các bách tính càng thêm hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Khi đó thái tử trước đó còn là Thành vương dứt khoát kiên quyết đứng lên đi ra vào thời khắc quốc gia nguy nan, xin tự soái binh xuất chinh, mưu tính tỉ mỉ, trong ứng ngoại hợp với Tiêu lão Hầu Gia, rốt cuộc một lần bị thương nặng đuổi Hung Nô khỏi biên cảnh Đại Lương. Sau đó, Thành vương mười ba tuổi uy vọng cực cao, ở dưới sự ủng hộ của cả triều và dân chúng đã làm chủ Đông cung trở thành thái tử, lão hầu gia càng thêm lấy được ngự bút ngợi khen, Hầu phủ càng vinh hiển tôn quý.

Mà con gái Lý phó tướng lại mất phụ thân, lẻ loi hiu quạnh, Tiêu lão Hầu Gia trở về chuyện thứ nhất là đón Thẩm mẫu vào Hầu phủ, nhận làm con gái, còn để cho nhận thức ở dưới danh nghĩa của Tiêu lão phu nhân, làm đích tam nữ Hầu phủ.

Mà Tiêu lão phu nhân thai nghén ba trai, hai gái, đối với Thẩm mẫu là con gái đột nhiên xuất hiện này không thể nói cay nghiệt nhưng không có tình cảm gì, hơn phân nửa là để Hải ma ma thay bà giáo dưỡng.

Khi đó Đại công tử còn nhỏ, trước khi Triệu thị chết lại giao Đại công tử cho lão phu nhân, lão phu nhân bèn tập trung toàn bộ tinh thần dốc sức vào trên người của trưởng tôn Tiêu Dịch. Mọi người nhớ đến phu nhân Hầu phủ mất sớm cũng không khỏi trong mắt ngân nước, người này chính là Bồ Tát sống chuyển thế.

Sau đó, Thẩm mẫu lại bị Trần thị phu nhân Hầu phủ hiện tại để mất tới, dù Tam Tiểu Thư không tính là khuynh quốc khuynh thành, lớn lên cũng xinh đẹp, gia thế trong sạch, phụ thân lại có chiến công, vừa vặn lại sắp tới tuổi cập kê.

Trần thị gả vào Tiêu gia làm phu nhân Hầu phủ đã có một thời gian, thay đệ đệ thứ xuất của mình đã đánh chủ ý tới Thẩm mẫu, mang theo khuôn mặt tươi cười đi ân cần làm mai.

Thẩm mẫu chưa từng tỏ thái độ, Trần thị bèn đi cầu xin Tiêu lão phu nhân, cuối cùng hôn sự của Thẩm mẫu vẫn là định xuống, trao đổi gả thiệp, đầu mùa xuân năm sau thành hôn với thứ đệ Trần thị, từ nhỏ vị đệ đệ này của phu nhân Hầu phủ chúng ta đã có chút ngốc dại, làm mỗi rất nhiều hôn sự đều bị bỏ mặc, tuổi cũng có chút lớn.

Như thế rất tốt, phu nhân Hầu phủ thay đệ đệ cọc gỗ của mình tìm nàng dâu, đương nhiên vui mừng, chuẩn bị đồ cưới giúp Thẩm mẫu coi như thật đấy, đầu mùa xuân tới rất nhanh, gần đến giờ thành hôn, Thẩm mẫu lại lặng lẽ dọn dẹp bọc quần áo đột nhiên rời khỏi Kinh Thành.

Bộ tộc Trần thị đương nhiên không thể chịu đựng được loại chuyện mất thể diện này, vừa khuyên răn Trần thị, vừa phái người bắt Thẩm mẫu trở về hỏi tội.

Vậy mà làm người ta khiếp sợ là khi Thẩm mẫu trở về lại là người mang thai, bụng mọt mà muốn giấu cũng không giấu được, khi đó tôi tớ biết cũng không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khi nào Hầu phủ từng xảy ra chuyện đồi phong bại tục này.

Lần này lão phu nhân không muốn quan tâm chuyện Trần thị gây ra cục diện rối rắm cũng phải tự mình ra mặt, dù sao mọi người đều biết bây giờ Thẩm mẫu là tiểu thư Hầu phủ, lại là đứa bé dưới danh nghĩa Tiêu lão phu nhân giáo dưỡng.

Chỉ nghe nói lúc này Tiêu lão phu nhân đã bảo người chuẩn bị thuốc sảy thai, cưỡng ép Thẩm mẫu uống xong, có điều sau đó không biết làm sao lúc Thẩm mẫu sảy thai lại giống như rong huyết, suốt chút nữa thì mất tánh mạng, về sau nữa chỉ một tháng vị đường nữ Thẩm gia này đã bị đưa lên kiệu hoa đến Giang Nam.

Hải ma ma cũng nhớ đến chuyện năm đó, thổn thức cảm khái, bà bảo vệ Thẩm Họa như vậy cũng do có chút thương yêu tồn tại đối với Thẩm mẫu. Chuyện năm đó, tuy là lão phu nhân độc ác chút nhưng cũng là bị che giấu.

Đại phu mời tới nói là đời này Tam Tiểu Thư cũng không thể mang thai sinh con nữa, sau khi Tiêu lão Hầu Gia biết bị tức giận trúng gió, nhưng Hải ma

ma chính tai nghe được lúc lão phu nhân sai người cầm thuốc sấy thai liên tục dặn dò được tính phải ôn hòa.

Bà đã nghĩ ngay tới Trần thị phu nhân Hầu phủ, điều tra một hồi quả nhiên xác nhận là Trần thị ghi hận trong lòng, len lén bảo người ta đổi phương thuốc.

Tiêu lão phu nhân vì việc này mới đối với Trần thị không còn như trước, nhưng bởi vì nàng mới vào Hầu phủ làm chủ mẫu, muốn tạo dựng uy nghiêm, chỉ đành phải giấu đi chuyện này, Hải ma ma chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu người.

Sau đó nữa, bà là người duy nhất biết chuyện, Thảm mẫu vừa tỉnh lại đã xin Tiêu lão phu nhân thả nàng rời khỏi Hầu phủ, lão phu nhân là có biết bao áy náy, tự mình thu xếp thay nàng tìm một hộ Thụ Hương Giang Nam kết thân.

Thảm mẫu một lòng gả mười năm cho đến khi người đi rồi, cũng không có bất kỳ liên lạc với Hầu phủ nữa.

Mà năm đó Hầu phủ biết nội tình chuyện Thảm mẫu chưa kết hôn mà có con cũng cẩn thận gỡ một lần. Trần gia, đối ngoại Tiêu gia chỉ nói là ngày sinh hai đứa nhỏ không hợp, vì vậy giải trừ hôn ước, một thứ tử và một đường nữ, vốn nhỏ bé không đáng kể nên cũng không lâu lắm thì mọi người quên mất không còn chút nào.

“Thật là hồ đồ.” Giọng nói Thảm Họa cay nghiệt, bộ dạng cũng không cảm kích.

Trong mắt người biết ẩn tình trong đó nhìn về phía Hồng Ngọc hơn phân nửa mang theo mấy phần thương hại, ôi một gia nô trung thành cỡ nào, cướp nhận tội như vậy rõ ràng là chịu trách nhiệm thay cô nương mình. Bởi vì Thảm Họa cay nghiệt mà mọi người không khỏi hít vào một hơi, chỉ cảm thấy Thảm Họa thật là một nhân vật hung ác, càng ngày càng khẳng định là Hồng Ngọc làm hình nhân thế mạng.

“Người đầu độc tiểu công tử, là muốn hại ta sao? Hôm nay ta thành hưng thủ trong mắt mọi người.”

“Cô nương, làm sao em lại muốn hại ngài.” Hồng Ngọc bởi vì nhất thời nóng lòng bày tỏ trung thành, ho khan nôn ra một ngụm máu tươi. Thảm Họa với vàng lau sạch sẽ cho nàng, người khác cũng cảm thấy Thảm đại cô nương là hy vọng nàng mau chóng nói rõ ràng, đừng ngậm một ngụm máu trong miệng mập mờ không rõ.

“Hồng Ngọc, nhưng người nhìn xem mọi người có mấy ai tin, mới vừa rồi ngoại tổ mẫu còn mắng ta là nghiệt chủng, chất vấn ta tẩm tích Dục Ca Nhi? Người muốn nói thì nói cẩn thận hơn chút mới phải, từ nơi nào người có được □□? □□ là cái gì?”

“Lại là làm sao có thể ngẫu nhiên biết tiểu công tử ở nơi nào, cho dù là biết, có Chu Hiền gia kia nhìn chăm chăm mắt không chớp, người lại làm sao tránh tai mắt của người khác mà cho ăn, chẳng lẽ là người trộm tiền bạc của ta hồi lộ Chu Hiền gia và bà tử quân sự kia sao.”

Khi Thảm Họa nói tới chỗ này, Chu Hiền gia và bà tử quân sự kia rõ ràng là thân thể cứng đờ, toát mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất kêu oan uổng mãi, cũng chỉ vào Thảm Họa tức giận mắng nàng nói hư nói vượn.

Thảm Họa liếc mắt nhìn hai người bọn họ hoảng sợ lau mồ hôi, chợt chăm chọc cười yếu ớt một tiếng.

“Ôi, xin lỗi hai vị ma ma, mới vừa rồi Thảm Họa cũng là lo lắng hồng đầu rồi, ta đây cô nữ (bé gái mồ côi) không cha không mẹ tới Kinh Thành, giường cũng không ấm áp, tiền bạc từ đâu tới để cho người ta trộm cắp hồi lộ.”

Lúc này hai người quỳ trên đất cuối cùng cảm thấy trong miệng chó này phun ra chút ngà voi.

“Nhưng hai vị ma ma thân ở chỗ này, cầm tiền bạc Hầu phủ lại làm mất tiểu công tử, cho dù vô tình cũng là khó chối tội này nhỉ, chẳng bằng hiện tại ném tới trong hồ nước triều lên này, đi tìm tung tích Dục Ca Nhi một chút. Nếu có thể tìm được thì có thể lấy công chuộc tội rồi, nếu tìm không được thì cho cá lớn hồ nước ăn, cũng tính là nuôi nấng vị cho Hầu phủ.”

Hai người không ngờ Thảm Họa đột nhiên sẽ làm khó dễ vào lúc này, nửa hơi thở thoải mái cũng không thở ra được thì lại bị một câu nói của Thảm Họa dọa sợ liên tục cầu xin tha thứ lần nữa, chỉ nói mới vừa rồi cũng chẳng qua là suy đoán mà thôi, để lão phu nhân đừng tin lung tung, trấn hai người càng thêm đổ mồ hôi hột như ngồi kiệu xóc này lên xuống.

Lão phu nhân trợn lên giận dữ nhìn hai người ôm sòm này một chút, lại không biết đang suy nghĩ gì, nhưng tức giận trong mắt hơi giảm bớt, thêm mấy phần sáng tỏ.

Thảm Họa cũng không tiếp tục để ý tới hai người kia, lần nữa nắm lấy chi tiết hỏi thăm, một câu so với một câu hỏi đến sắc bén tỉ mỉ. Hồng Ngọc có một số có thể trả lời được, có một số thì từ ngữ mập mờ, có một số hoàn toàn là tiền hậu bất nhất, không hề logic, đến cuối cùng dù là kẻ ngu cũng biết Hồng Ngọc không thể nào là người đầu độc Dục Ca Nhi.

Hồng Ngọc biết đầu óc mình hơi lơ mơ, chỉ có thể nhào tới gào thét, “Là ta đầu độc tiểu công tử, thật sự không có bất cứ quan hệ gì với cô nương chúng ta.” Hồng Ngọc giống như một người điên không chịu nhà ra.

Thảm Họa cắn răng oán hận, giờ tay lên chính là một cái tát đánh vào trên mặt Hồng Ngọc, giòn tan rất là vang dội ở trong viện tử đầy áp người.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đưa quan

“Người như vậy gào thét cái gì? Còn không ngại mất mặt.” Một tát này của Thẩm Họa là dùng bảy tám phần sức lực, đánh tay bản thân nàng cũng có chút khê run, sức lực này khá là có chút ý đánh tinh người.

Trong nháy mắt, Hồng Ngọc như trở mặt, đây là lần thứ hai cô nương xuống nặng tay đánh nàng.

Lại nhớ cái tát đầu tiên ấy là lễ mừng năm mới Triệu Tri huyện lấy thân phận của trưởng bối đưa tới gà vịt thịt cá và chút tiền bạc vụn. Khi đó, Triệu Tri huyện còn chưa có lộ ra lòng ham mê nữ sắc của hắn, trong nhà Thẩm phủ chỉ có nữ quyến, cô nương bèn uyển chuyển mời Triệu Tri huyện trở về đoàn tụ với gia quyến.

Vậy mà Triệu Tri huyện này lại cứ muốn ở lại dùng cơm, còn nói đường hoàng là muốn hoài niệm cố nhân, cô nương nhìn ra một chút đầu mối nhưng cũng không dám suy đoán bừa thêm, không có bất chuyện liên mặt lạnh trở về khuê phòng, hắn nói tự mình ngồi ở tiền đình rót uống mấy bình rượu trong, lại đi tới hậu viện đại phát thú tính.

Hắn bảo nha dịch dẫn tới giữ ở bên ngoài trạch, dùng hương đặc biệt hun mê cô nương cả người không có sức, một mặt □□ chuẩn bị làm chuyện cần rở.

Hồng Ngọc là một người thẳng thắn, nàng không có tác dụng gì, không bảo vệ được cô nương, chỉ có thể dâng ra sự trong sạch của mình.

Quỳ gối trước giường hẹp, nước mắt đã chảy cầu xin Triệu Tri huyện bỏ qua cho cô nương mình, nàng bằng lòng cởi quần áo hầu hạ. Triệu cảm thú này lại nắm cầm nàng quan sát trên dưới, cuối cùng thì đá một phát vào trên lồng ngực của nàng, chỉ giễu cợt cười châm chọc nàng cũng xứng?

Nếu không phải là bởi vì quan nha (nha môn quan lại) đột nhiên bốc cháy, Triệu cảm thú không thể không cuống quýt xách quần xử lý việc gấp, may mắn không có thực hiện được.

Nhưng Hồng Ngọc kinh hãi khóc một ngày, cho đến khi Thẩm Họa khôi phục sức lực, chuyện đầu tiên cô nương mình ngồi dậy là gờ tay cho nàng một cái tát nặng nề.

Lạnh lùng để cho nàng nhớ cảm giác trên mặt, thân thể da tóc nhận từ phụ mẫu, cho dù nàng ấy là tiểu thư nàng cũng không thể làm. Sau này, nếu nàng làm tiếp loại việc ngốc vớ vẩn này nữa sẽ không để cho nàng có thể ở lại Thẩm phủ.

Hồng Ngọc còn nhớ rõ ràng ánh mắt lúc đó của cô nương, cũng mang theo căm tức như vậy, lời nói như đao chọc thẳng trái tim của nàng.

“Coi như người thật sự thay ta hầu hạ cảm thú này nhưng mà hắn cũng chỉ được tiện nghi lớn lao, không chừng sẽ không bỏ qua cho ta, người cần gì làm loại không sợ hy sinh này, sẽ chỉ làm lòng ta sinh ra chán ghét, người không tiếc liên lụy mình như vậy mà hắn chỉ sẽ càng thêm trắng trợn không kiêng dè. Sau này, nếu người không quý trọng cha mẹ ban cho như vậy nữa, ta chính là đánh người một trăm bạt tai cũng phải đánh tinh người.”

Đau rất dường như khiến Hồng Ngọc đột nhiên tỉnh táo hơn nhiều, lời nói văng vẳng bên tai, đúng nha, cho dù là bây giờ nàng kêu khóc gánh chịu tất cả tội lỗi.

Nhưng những người kia sẽ vẫn chỉ vào cô nương nói nàng ấy là hung thủ, không khỏi từ trong suy nghĩ rút về đến hiện thực.

Ngược mắt nhìn quanh một vòng, ngược lại loáng thoáng đều là nhỏ giọng chỉ trích cô nương mình lòng dạ ác độc, ánh mắt khinh bỉ càng thêm lò mờ ném tới.

Cả người nàng giật mình một cái, tại sao mình ngu như vậy, bị những người đó đe dọa thì quên cô nương dạn dò, khiến cô nương sinh lòng chán ghét, rơi vào quẩn cảnh.

Nàng không phải đang giúp cô nương mà là đang hại cô nương, rõ ràng không có làm việc này lại dễ dàng thừa nhận như vậy, bôi đen cô nương.

Ngay sau đó nóng nảy hòa công tâm, chỉ cảm thấy ngu đến không thể cứu chữa, lại phun ra một búng máu.

Lần nữa, Thẩm Họa lau chùi thay nàng, Hồng Ngọc khóc càng thêm cuồng lên, trong miệng có máu lại nỉ non thật xin lỗi cô nương.

Vốn định mau chóng giải thích mình là nóng lòng bảo vệ chủ, bị quân sự đe dọa mới nói mê sảng, Thẩm Họa lại mượn động tác lau máu che ý muốn mở miệng của nàng, Hồng Ngọc biết cô nương là bảo nàng đừng nói. Hồng Ngọc mở mắt hạnh sung to, nhìn về cô nương gật đầu một cái, lúc này Thẩm Họa mới buông ống tay áo ra.

Thẩm Họa không muốn để cho Hồng Ngọc mở miệng nữa.

Thứ nhất nàng ấy bị thương nặng như vậy là muốn giữ chút hơi sức cho nàng ấy, trong chốc lát thì chủ tớ hai người bọn họ không phân thân ra được, mà một bạt tai kia nàng quăng cho nàng ấy cũng là bất đắc dĩ. Hồng Ngọc kêu gào một ngày như vậy cũng đã hao tổn hết rồi, nhất định là phải để cho đầu óc nàng ấy tỉnh táo lại. Thứ hai, nàng ấy lại đổi lời, cho dù nói gì người khác cũng sẽ không tin.

Nàng lại tiếp tục giận dữ mắng mỏ, “Khi nào nương ta đã dạy ngươi đi hại người? Ở Thẩm gia giữ khuôn phép, tới Hầu phủ, ngươi đúng là không cần thầy dạy cũng biết, lấy nhiễm loại thói quen này, trên tay dính máu của người khác. Nói mau, giấu tiểu công tử đi đâu rồi?”

“Nói ra, ta sẽ bắt ngươi đưa tới quan phủ, cũng tránh cho ngươi gieo họa người khác cùng chịu tội với ngươi nữa. Chỉ mong moi, quan ở kinh thành là một người biết chuyện, xử lý ngươi thỏa đáng cũng là yên tĩnh.”

Lần này, Thẩm Họa tức giận mắng, nếu là người thông suốt trong lòng thì có thể nghe ra Thẩm Họa đó là chỉ dẫu mắng hờ, chỗ nào là mắng Hồng Ngọc, rõ ràng là Hầu phủ, có lẽ ít nhiều gì còn có Tiêu lão phu nhân không rõ trái phải.

Hải ma ma ngoài hoảng sợ lại sinh ra một chút vui mừng dờ khóc dờ cười, ít nhất cô nương không có học nương nàng, ngược lại là một người tính tình cứng rắn.

Nếu sau này có thể ở lại Hầu phủ, lại tìm nhà tốt cũng không ăn thiệt thòi, chợt sinh ra chút vui vẻ yên tâm sau đó nhìn về lão phu nhân.

Thấy chân mày nghiêm nghị của Tiêu lão phu nhân đã xoá đi chút, sợ là vẫn lo lắng Dục Ca Nhi nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Họa kia rõ ràng là thu lại tức giận, vì vậy trong bụng đã rõ thái độ của lão phu nhân.

Tiêu lão phu nhân nhìn nửa ngày, dieendafnleequysddoon đầu tiên Dục Ca Nhi chưa tìm được, làm sao bà cũng không thể tiếp thu được, thời gian càng kéo lâu dài lại càng có vài suy đoán.

Giờ phút này cũng giống như là “Thế Hồ Quán Đỉnh” (dùng bơ tinh khiết cô đặc. Phật giáo: giáo huấn trí tuệ, khiến người hoàn toàn giác ngộ. Ngụ ý nghe xong ý kiến cao minh khiến người được dẫn dắt rất lớn), tâm tư Thẩm Họa nhanh nhẹn thông suốt như vậy, từ lúc bắt đầu đối đáp những chuyện này, không nhanh không chậm, mạch lạc rõ ràng, tiến lùi có độ, còn có tâm tư tới nói móc Hầu phủ.

Ngay cả ánh mắt rất nhỏ của nàng che miệng nha hoàn, lão phu nhân cũng nhìn thấy rõ ràng, tâm tư giọt nước cũng không lọt như vậy sao có thể liêu lĩnh đầu độc tăng tôn của mình, bắt người tại chỗ để trăm ngàn chỗ hở.

Suy nghĩ một chút cũng thật sự có không ít điểm nghi ngờ, ít nhất vấn đề xảo trá mới vừa rồi nha đầu kia mồm miệng lanh lợi đã nói lên tất cả, bà cũng thật là sót ruột đến hồ đồ rồi.

Hơn nữa, trưởng tôn Tiêu Dịch đột nhiên trở về phủ, ở giữa này nhất định không phải là không có nguyên do.

Nếu nói là bà không hiểu Thẩm Họa, nhưng tôn tử này là bà một tay nuôi nấng cũng hiểu biết, khen ngợi hấn một thân bản lĩnh thông thiên cũng không quá đáng.

Lão nhân gia nhìn đứa bé nhà mình đứa nào cũng tốt lại cũng không chỉ là một vị Tiêu lão phu nhân, trong lòng mang theo loại yên tâm thoải mái này tự nhiên nhận định.

Lão phu nhân chợt lại nghĩ đến mới vừa rồi Thẩm Họa chắc chắn là Dục Ca Nhi tự mình đi ra, trong nháy mắt suy nghĩ vừa động, thật sự có chút tin lệch rồi, chỉ mở một đôi mắt sáng rõ tiếp tục nhìn, đạo lý càng phải nhìn thấu đáo một chút mới phải, hiện tại chỉ có thể mong đợi tăng tôn bà phúc lớn mạng lớn.

Chu Hiền gia quỳ nửa ngày, đau lưng, lại như đã rõ ràng Hồng Ngọc là mang tội thay Thẩm Họa, sống lưng lại cứng rắn mấy phần, không mơ hồ nữa.

“Lão phu nhân, chớ để cho nàng ta mê hoặc. Lúc đầu, Thẩm đại cô nương còn nói Dục Ca Nhi là tự mình đi ra ngoài, hiện tại lại để cho nha hoàn của nàng gánh tội thay, hỏi chút có hay không đều được, không bằng bắt chủ tớ hai người bọn họ đưa tới quan phủ, đại hình hầu hạ, xem nàng còn có thể mạnh miệng đến khi nào, nếu tri hoãn tiếp nữa Dục Ca Nhi có thể sẽ không còn.”

Hải ma ma đã sáng tỏ tâm tư lão phu nhân, lại nghe thấy bà ta miệng quạ đen như vậy, tiến lên vung một cái tát lên gương mặt của bà ta, “Ngươi cũng là lão nhân trong phủ, lại nói mấy lời mê sáng gì đó.”

Chu Hiền gia ai u một tiếng đau kêu to, bụm má cúi đầu trốn mắt cũng không dám lên tiếng, dù sao thân phận Hải ma ma bày ra ở đó, đúng là quý giá hơn nhiều so với những vú già như bọn họ.

Hiện tại, quân sự bà từ đã ngồi ở trên cùng một cái thuyền với Chu Hiền gia, nếu bây giờ không làm gì được đại cô nương Thẩm gia, theo từng trải của bà sợ là sau này không được tốt.

Trong bụng nặng trĩu xuống, nhắm mắt nối tiếp đề tài của Chu Hiền gia, cũng dặt một đám tội tớ thường ngày dạy dỗ ở sau lưng cùng nhau thỉnh cầu xử lý Thẩm Họa mới phải, một nữ cô nhi hương đã không biết ở đâu ra cũng dám giương oai ở Hầu phủ.

“Lão phu nhân, không tri hoãn được đâu! Xin lão phu nhân đưa chủ tớ hai người bọn họ đến quan nha thôi.”

Tiếp đó lại có vài chục cái miệng cùng nhau bật hơi hùa theo, “Lão phu nhân, không thể làm chậm trễ.”

Vậy mà, có vài vú già nha hoàn theo tới từ ngoại viện, sững sờ ngây ngốc không thấy thông suốt, càng cảm thấy đây là “Mục đích chung” cũng cùng khăn cầu lão phu nhân xử lý Thẩm Họa theo.

Ngược lại khí thế thật sự là có chút tư thế cường bức “Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền”.

Tiêu lão phu nhân cũng thăm giết mình, gần một năm qua thân thể bà không thoải mái lắm, bèn giao hơn phân nửa công việc trong nhà cho Trần thị, không hỏi tới quá nhiều nữa, Dục Ca Nhi thì cùng với bà đến biệt uyển núi Quỳnh ở.

Biệt uyển này có xây một chỗ Ôn Tuyền (suối nước nóng), có thể ngâm dưỡng thân thể, lại gần sát với An Phúc tự nên hơn phân nửa ở tại nơi đó, không có việc gì cũng có thể nghe một chút đạo thiền Phật ngược lại trôi qua coi như thanh tịnh. Mặc Lan là một đứa trẻ hiếu thuận, nữ phu tử nghi thì tới biệt uyển ở cùng lão bà từ bà.

Trở lại Hầu phủ cũng là chuyện một tháng trước, Hầu Gia và hai tôn tử cũng theo Thánh thượng đến khu vực săn bắn Tây Giao, Dục Ca Nhi lại bị An Lão Phu Nhân đón đến An gia ở. Trong lòng lão phu nhân không muốn cũng không thể không chấp nhận, dù sao An Lão Phu Nhân này mất tôn nữ (cháu gái ruột), chỉ còn một tăng ngoại tôn có thể thương yêu.

Thường xuyên qua lại, lão nhân gia lại cảm thấy biệt uyển vắng ngắt, Dục Ca Nhi bị đón đi ngày thứ hai thì trở về Hầu phủ ở.

Thấy trong phủ một vài lão nhân bà quen thuộc cũng dần dần thay đổi chức trách, Tiêu lão phu nhân đâu phải không nhìn ra, chỉ là không muốn để ý tới những tâm tư này của Trần thị, Hầu phủ này to như vậy sau này cuối cùng phải giao cho nàng xử lý.

Không ao ước, có điều là đi một năm, hiện tại bọn vú già này lại phách lối như thế, có thể thấy được một năm qua này, Trần thị càng là không để Lão Bà Từ bà ở trong mắt.

Quản sự bà từ này hẳn là họ hàng xa nhà mẹ Trần thị thì phải, Trần thị Đạo Chân muốn cai quản Hầu phủ à, đáy lòng hừ lạnh một tiếng, đáng tiếc bà cai quản phủ trách nhiệm năm, sao lại sợ bọn họ kêu gào, nếu không phải trong lòng nhớ mong Dục Ca Nhi, Đạo Chân muốn sử dụng chút thủ đoạn lời đình năm đó cai quản gia đình.

Mặc Lan đứng ở bên cạnh Tiêu lão phu nhân, từng tiếng kia đơn giản là thỉnh cầu giống như là khích lệ điếc tai, mím chặt môi đỏ mọng cũng đang trong do dự mở miệng, “Ngoại tổ mẫu, không bằng cứ đưa đến quan nha đi! Cũng tiện hỏi ra vị trí Dục Ca Nhi sớm một chút.”

Lần đầu tiên, Tiêu lão phu nhân không để ý đến lời khuyên của Mặc Lan bà thương yêu, ngược lại ánh mắt sâu kín chuyển tới Thảm Họa, trang@ddlqđ@bubble editor tuy cũng không thấy sắc mặt gì tốt ngược lại trong lòng do dự mấy phần.

Lại thấy nha đầu kia ôm chặt lấy tiểu nha hoàn của mình, ở dưới mặt trời đã phát ra ánh nắng chói chang, khẽ cầm tay áo che ánh nắng cho nha hoàn, bản thân nhìn đám người kia muốn đưa nàng đến quan nha cũng là vẻ mặt trầm tĩnh.

Mặc Lan thấy tổ mẫu không nói lời nào, cho là lời của mình bị tiếng kêu la của những người này đè xuống nhấn chìm mất tiếng, bèn muốn mở miệng lặp lại lần nữa, môi đỏ mọng mới vừa mở khép đến một nửa, ánh mắt liếc về một chỗ thì kinh hãi đến mức đôi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Uống trà

Một thứ y hệt quả cầu tuyết trắng xoá bay thẳng qua phía Mặc Lan.

Hai bà tử diu biểu tiểu thư tròn mắt hốc mồm, tay chân luống cuống qua quýt chặn lại, khó khăn lắm thì dùng thân thể béo tốt chặn lại.

Mặc Lan xoa ngực thở phào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vậy mà còn có “Quả cầu tuyết” thứ hai, thứ ba liên tục không ngừng càng thêm mãnh liệt bay tới.

Hai bà tử này vốn muốn ngăn cản lại, nhưng mà đầu gối tê rần không có nguyên do, trong lúc cuống quýt cứ thế đụng đầu lẫn nhau, vì vậy thân thể béo tốt bèn như hai quả cân loại lớn lao đảo lui về phía sau, trực tiếp đè về phía trên người ma ma quản sự đang quỳ “Xin chỉ thị” trên mặt đất, đám người quỳ sau lưng ma ma bởi vì quán tính cũng bị đè lia lịa theo, tiếng kêu thảm thiết cả vùng.

Có mấy tiểu nha hoàn trước đó dùng sức hoãn lại, ma ma quản sự lớn tiếng kêu họ nhanh tới đẩy kéo bà ra ngoài, tiểu nha hoàn lao đảo đi qua, tổn sức lực y hệt nhổ củ cải mới rút cuộc kéo bà ta ra, chỉ thấy ma ma quản sự được kéo ra ngoài hai mắt đã nổ đom đóm, kêu to ai u.

Mà bên Mặc Lan cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, không có đám bà tử che chắn liên tục bị “Quả cầu tuyết” đập mấy cái.

Cuối cùng chỉ nghe một tiếng “Bốp”, không khéo vừa vịn đập vào khóe miệng của nàng, răng môi đụng nhau, lại là thấy ngay máu tươi.

Phía trước, Mặc Lan chưa nói mấy câu, ngược lại cuối cùng chỉ đau đớn còn dư lại tiếng khóc hu hu, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc càng thêm vụn vụn lại thành một cục.

Tiêu lão phu nhân đang trong tiếng kêu sợ hãi đã sớm được Hải ma ma bảo vệ ở bàn cao bên cạnh, Thảm Họa cũng đỡ Hồng Ngọc dậy. Bởi vì theo

phương hướng “Quả cầu tuyết” chính là Mặc Lan biểu tiểu thư, Tiêu lão phu nhân cũng không chịu ảnh hưởng gì, trong lòng chỉ có thể sốt ruột theo.

Vậy mà một đám khác sát bên Mặc Lan biểu tiểu thư cũng bị hoảng sợ, tránh né, chạy trốn, người đầy hấn hấn đầy người, trong một lúc cả viện bụi đất tung bay, lộn xộn. Dù Tiêu lão phu nhân có lòng bảo người che chở Mặc Lan, cũng là có lòng không đủ sức.

Trận sóng gió nhỏ này kéo dài thời gian vốn cũng không lâu lắm, mới vừa rồi còn “Khí thế hào hùng” chờ một tiếng lệnh, trong khoảnh khắc cũng chỉ có tiếng âm ỉ và tiếng kêu gọi liên tục không ngừng.

Mọi người không ngờ sẽ xảy ra chuyện bất thành linh như vậy, đều là hoảng đến mức há hốc mồm.

Chờ thoáng yên tĩnh lại, nhìn chăm chú lên những “Quả cầu Tuyết nhỏ” lăn dưới đất, đầu phải là “Hung khí” gì trong tưởng tượng của bọn họ, giống như là một loại bánh ngọt ngậy Giang Nam dùng gạo nếp làm tăng tính đàn hồi.

“Ha ha ha.” Một đợt tiếng cười điên cuồng của trẻ thơ vang lên.

Mọi người tìm âm thanh nhìn lại, lần này thì càng thêm kinh hãi cầm cũng sắp rớt xuống rồi.

Từ sau bàn đá cách đó không xa chui ra một bóng dáng nho nhỏ, quần áo phiên bản thu nhỏ của trang phục màu mực thêu Kỳ Lân tơ vàng, chân mang ủng đám mây màu tím khảm Mã Nãi năm màu, cái trán buộc dải băng quanh đầu thêu hoa phức tạp, bên hông rủ xuống ngọc bội Tỳ Hưu, môi hồng răng trắng, châu như điểm mực, bộ dáng hoá trang tiểu công tử trăm anh thế gia.

Trong tay của cậu cầm cung, chớp con người đen nhánh không ngừng cười như điên, quả thật rất giống với Kỳ Lân vàng giương nanh múa vuốt thêu trước ngực cậu.

“Đường cao ta thưởng các người ăn ngon không?”

Tiểu Kỳ Lân hoạt bát này khiến người ta hận ngứa ngáy, rõ ràng chính là Dục Ca Nhi đã trúng độc.

Mà đáng vẻ mạnh như rồng hổ thế nơi nào giống như là trúng độc.

Mới vừa rồi còn thỉnh cầu đưa chủ tớ Thẩm Họa đi nha dịch, trên mặt cả đám người đều là ngượng ngùng, vốn chính là không rõ chân tướng cũng đi theo phụ họa, lúc này hận không thể đánh mình mấy bạt tai, tỉnh lại đầu óc, có thể thấy được Thẩm đại cô nương cũng không nói dối.

Kính ngạc trên mặt Tiêu lão phu nhân chỉ nhẹ nhàng nổi lên trong chớp mắt, thờ phào nhẹ nhõm cười vui vẻ từ ái vẫy tay, trong mắt hàm chứa tầng hơi nước xao động, “Tiểu bảo bối tâm can của bà, nhanh đến chỗ tăng tổ mẫu này, để tăng tổ mẫu nhìn con một chút.”

Vốn còn muốn ở trước mặt ngoại tổ mẫu đòi đau lòng, Mặc Lan lập tức thu lại nước mắt, bước chân cũng chưa di chuyển gào thét một tiếng tổ mẫu Lan Nhi đau, đã bị Tiểu Kỳ Lân mừng rỡ nhanh chân đến trước, thân thể nhỏ bé này chạy rầm rập tới dán vào trong ngực Tiêu lão phu nhân vừa cười khanh khách.

Mặc Lan không thể làm gì khác hơn là rút khăn bên hông từ từ lau nước mắt, khóe mắt liếc nhìn Thẩm Họa nhiều thêm mấy phần đen tối không rõ.

Ngay sau đó lại cười khắp khềnh đi tới, duỗi tay tới sờ đầu Tiểu Kỳ Lân trong ngực lão phu nhân, “Dục Ca Nhi, con không sao chứ.” Mặc Lan nói lời cực kỳ dịu dàng, không thấy một chút tức giận sau khi gặp phải trò đùa dai.

Dục Ca Nhi lại lập tức đập ngón tay thon thon của người kia đưa tới, “Hừ, người đền tiểu đường cao cho ta.”

Mặc Lan nhin đau, cũng có chút tủi thân nhìn ngoại tổ mẫu, không tiếng động làm đau lòng. Đối với tăng tôn mới vừa mất mà lại được, Tiêu lão phu nhân nơi nào chịu trách cứ nửa phần, đại khái là bảo Mặc Lan nhường đứa bé không hiểu chuyện một chút.

“Vậy trở lại cô mẫu (cô) tự mình làm vài món ăn ngon hơn cho con, mấy bánh ngọt kia đều dơ bẩn rồi, không thể ăn.”

“Không được, Lan cô mẫu chính là người xấu, còn đập đường cao của ta.”

“Ta.” Mặc Lan cúi đầu vừa nhìn, trên đáy giày thêu hoa vừa vịn dính nhóp quả cầu tuyết, trong lòng ghê tởm đều do đường cao chết tiệt này, nhưng vì biểu ca cũng chỉ đánh phải nuột oán hận đầy bụng này xuống không còn một móng, cười đồ đứa bé nói xin lỗi.

Dục Ca Nhi vẫn nghiêm mặt không cảm kích như cũ, “Dục Ca Nhi tốt bụng, mời biểu cô cô ăn bánh ngọt, vậy mà người không nhận còn ném xuống đất. Phu Từ đã nói dẻo thơm một hạt đáng cay muôn phần, không thể lãng phí ngũ cốc, biểu cô cô quả nhiên là hồ thẹn ngượng ngùng.” Hấn lên tiếng lại có tư thế sắp gào khóc, ngược lại là bản thân chịu oan ức to lớn.

Trong lòng Tiêu lão phu nhân cũng run rẩy, biết rõ Dục Ca Nhi bướng bỉnh gây âm ỉ, lại cam chịu hành động trẻ con của Dục Ca Nhi.

Về mặt Mặc Lan càng khó coi hơn, bị “Đồng ngôn vô kỷ” của Tiểu Kỳ Lân ghen á khẩu không trả lời được, nói thế nào nàng cũng là tiểu cô nương mười lăm tuổi, bị người chỉ vào nói xấu hồ thẹn thùng, nhất thời rất là lúng túng.

Thẩm Họa nhẹ nhàng liếc Mặc Lan một cái, lại nhìn một chút Tiêu lão phu nhân, lập tức lên tiếng, “Dục Ca Nhi cũng đừng khóc, những bánh ngọt này đều là Hồng Ngọc làm, con từng gặp nàng, nếu tiểu công tử thích, ta sẽ bảo Hồng Ngọc mỗi ngày làm cho con ăn ngon.”

“Có điều hiện tại Hồng Ngọc bệnh nghiêm trọng như vậy, sợ là nếu không kịp thời để cho đại phu xem một chút, sau này để lại mầm bệnh sẽ không làm được món ăn ngọt ngào cho tiểu công tử rồi.” Nàng kéo dài âm cuối, một tiếng thở dài, đáng vẻ thật giống như Tiểu Kỳ Lân sẽ không ném được mỳ vị nữa.

Dục Ca Nhi liếm liếm môi, khỏe miệng cũng còn mang theo vị ngọt, thấy tỷ tỷ dịu dàng sáng nay đưa bánh ngọt cho cậu ăn, mắt sáng lên, “Ngoại tổ mẫu, nàng nhìn thật đáng thương, mau chóng mời một đại phu xem thân thể một chút cho nữ đầu bếp nhỏ của Dục Ca Nhi đi.”

Tiểu Kỳ Lân đã lên tiếng, lão phu nhân nào có không bằng lòng, đương nhiên vội vàng gọi người mang bộ cáng trúc chuyển Hồng Ngọc đến trong nhà kẻ tìm đại phu chẩn bệnh thật tốt.

Bên kia ma ma quản sự và Chu Hiến gia náo loạn Đại Ô Long, trong lòng biết là không giải thích được gì rồi. Bình thường vào lúc này, nếu là thật lòng biết hối cải, nên ngã nhào vào trước mặt lão phu nhân khóc lóc nức nở cầu xin tha thứ.

Không biết ra sao, Tiêu lão phu nhân rời phủ một năm, uy mới chưa đủ, uy thế còn lại không đủ, Quý ma ma bị tẩy não luôn cảm thấy vậy là không còn sống lâu nữa thôi, Trần thị mới là nữ chủ nhân cầm quyền Hầu phủ này.

Thêm nữa, giữa ma ma quản sự và Trần thị có chút quan hệ huyết thống họ hàng, lại là người mới đến Hầu phủ tìm nơi nương tựa nhận chức vào lúc lão phu nhân ở tại biệt uyển, vẫn luôn quản lý cái Uyển thanh nhân này.

Tuy nói là nơi ở của đích tằng tôn, nhưng đáy lòng ma ma quản sự càng cảm thấy chủ nhân Uyển này là mình mới đúng, càng thêm chắc chắn muốn làm như vậy.

Trước khi kêu khóc, hai người ẩn ý coi qua một chút, đại ý là cảm thấy nhất định phải mài hồng miệng lưỡi kéo dài đến khi phu nhân Hầu phủ tới đây mới coi như được cứu đây.

Vì vậy chuyển hướng nhào về trước mặt Thẩm Họa, nếu Thẩm đại cô nương không chịu tha thứ bọn họ đương nhiên có thể tốn thời gian tiếp tục cầu xin, Tiêu lão phu nhân e ngại thân phận trưởng bối cũng không tiện cất lời.

Nếu Thẩm đại cô nương tha thứ bọn họ, một tiểu bối cũng lòng dạ rộng rãi như vậy, sao Tiêu lão phu nhân có thể bụng dạ hẹp hòi trước mặt người làm, mất phong độ cáo mệnh phu nhân nhất phẩm.

“Cô nương, đều do lão nô ngu ngật không trông coi tốt tiểu công tử, còn nhất thời hiểu lầm ngài, lão nô đáng chết.”

Chu Hiến gia đương nhiên cũng nói theo, “Lão nô cũng là hồ đồ, xử oan Thẩm đại cô nương và nha đầu Hồng Ngọc.”

Hai người bọn họ làm bộ làm tịch gơ bàn tay lên tự tát mình, nhưng là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, không nghe thấy tí xú tiếng vang giòn giã dễ nghe.

“Mong rằng cô nương khoan hồng độ lượng, tha thứ lão nô và những người hồ đồ này. Các người còn không mau tới xin cô nương khoan dung.”

Những người phạm hồ đồ này quả nhiên là bất kỳ chỗ nào cũng hay phạm hồ đồ, vừa nghe hai chủ sự cũng cúi đầu về phía Thẩm đại cô nương, từng người một mặt lộ ra vẻ buồn rầu lại bắt đầu cầu xin Thẩm đại cô nương tha thứ theo.

Nhưng không biết lại làm đá kê chân của người khác, Tiêu lão phu nhân là nhân vật cỡ nào, cũng không vội trừng trị họ, gốc bệnh chân chính là ở trên người nàng dâu tốt kia của bà, bỗng nhiên cảm thấy Uyển này quá om sòm rồi, lại muốn dẫn người mình mang tới về Hành Vụ uyển trước, cũng có thể cẩn thận hỏi Dục Ca Nhi một chút tình huống.

Lên tiếng nói, nếu lần này bị oan ức chính là chủ tớ Thẩm Họa, cứ để cho Thẩm Họa toàn quyền làm chủ xử lý những người gây chuyện này, xử lý như thế nào cũng chỉ xem ý Thẩm Họa.

Thẩm Họa tiễn Tiêu lão phu nhân đi khề thu mất.

Hải ma ma có lòng nhắc nhở Thẩm Họa, rút lại phía sau, lặng lẽ nhắc nhở ở bên tai nàng: “Cô nương cũng đừng quá buồn phiền chuyện hôm nay. Năm gần đây, lão phu nhân chưa từng ở tại Hầu phủ, đầu không có thanh thiên, nhất thời không khí ngột ngạt hun cô nương. Có điều, ma ma quản sự và Chu Hiến gia này đều là thường ra vào trước mặt phu nhân Hầu phủ, cô nương tới Hầu phủ người yếu lực nhỏ, phu nhân Hầu phủ chúng ta lại là một người bụng dạ hẹp hòi, người cũng có thể nguyên vẹn đi qua. Tương lai còn dài, lão phu nhân đã trở lại, cũng sẽ không thuận theo các nàng hồ đồ tiếp nữa.”

“Cám ơn Hải ma ma nhắc nhở, Thẩm Họa hiểu.” Thẩm Họa lên tiếng thật nhỏ, thật là thông minh.

Hải ma ma vỗ vỗ mu bàn tay của tiểu cô nương, xoa người rồi đi.

Chu Hiến gia vừa thấy chỉ còn lại một mình Thẩm Họa, vẫn là không ngừng run rẩy, ngược lại ma ma quản sự này trải qua chuyện này, kéo dài tới loại tình huống có lợi, Thẩm Họa miệng mồm lợi hại nhưng dù sao Hầu phủ cũng là chỗ nước sâu, một nữ cô nhi như nàng có thể trị ai được.

Ma ma quản sự thấy lão phu nhân vừa đi, trong lòng hừ một tiếng, lấy lệ tiếp tục nhận tội, “Lão nô biết sai rồi, Thẩm đại cô nương cũng đã mệt mỏi rồi, không bằng lão nô đi ngâm chút nước trà giải khát cho cô nương.” Vậy là trực tiếp muốn đứng dậy, một số người để ở trong mắt.

Thẩm Họa khề cười vịn bả vai ma ma nửa muốn đứng lên, “Thẩm Họa không khát cũng không mệt, sao dám làm phiền ma ma ngài!”

“Ngược lại ma ma và người còn lại quý gối kêu trời gọi đất trong Uyển này, kêu lâu như vậy chắc là vừa khát vừa đói rồi. Cũng quá nửa buổi trưa, tiểu công tử nói mời các người ăn đường cao, không bằng ma ma thừa dịp ăn mấy cái này, chớ phụ lòng một phen ý tốt của tiểu công tử. Nếu ăn xong rồi thì có thể đứng lên, trở về nghỉ ngơi.” Trên lời nói tới khách khí, sức lực trên tay cũng vô cùng mạnh mẽ, đề tới người không đứng lên nổi.

Chu Hiền gia cũng biết tiểu cô nương mềm mại yếu đuối này không dễ lừa, lúc này trong lòng thầm mắng Tiểu Đê Từ (đồ đi nhỏ) nhưng không tiện thật sự lớn lối như thế.

Ma ma quân sự liếc mắt nhìn viên nhỏ bần thiêu lẩn trên đất, rất bình tĩnh cười lạnh, “Cô nương cũng đừng nói giỡn, lão nô không thích ăn những thứ ngọt ngào này.”

Hai bà tử không chịu nghe, người khác quý cũng đều muốn nhanh chóng rời đi, dùng cả tay chân đi đến trên đất tìm kiếm ăn, ăn xong thì để Thẩm Họa xem một chút. Thẩm Họa nói được là làm được đương nhiên gật đầu thả người rời đi, ngay sau đó cũng sâu sắc nhìn hai người này.

Ma ma quân sự và Chu Hiền gia hiển nhiên là không nhận được, cho đến một người tới tới cuối cùng đã ăn hết bánh ngọt trên mặt đất rồi, mới nói: “Cô nương xem, chúng ta muốn ăn cũng không ăn được, ngược lại vào lúc này có chút khát nước, hiển nhiên phải dựa theo cô nương trông nom đứng lên đi xin miếng nước uống đây.”

“Nếu hai vị ma ma khát nước, không bằng bản tướng quân mời các ma ma uống hóp trà ngon.”

Lúc này đi tới một nam nhân anh hùng vĩ đại, sắc mặt đặc biệt lạnh lùng, đó là khí chất trải qua rèn luyện biển máu trên sa trường mới có, đôi mắt thâm thúy của hắn khẽ híp nhìn về phía họ.

Ma ma quân sự và Chu Hiền gia bị một đôi mắt sắc bén của Tiểu tướng quân nhìn chằm chằm, chính là có chút sợ hãi. Sợ này cũng không phải giả, ai không biết Tiểu tướng quân sát phạt.

Cho dù là ở bên trong trạch họ cũng có nghe thấy, hướng chỉ địa vị nam chủ nhân luôn không cho phép nghi vấn, bèn vội vàng nói: “Cái này làm sao có thể.”

“Đương nhiên có thể, hai vị ma ma chăm sóc con ta khổ cực như thế, mới vừa rồi lại yêu thương Tiểu Biểu Muội mới vào phủ của ta như vậy, ta đương nhiên phải cố gắng cảm ơn hai vị ma ma.”

Rõ ràng là một loại từ cảm tạ, hai người kia lại không khỏi run rẩy, từ chối không được nữa, không thể làm gì khác hơn là nụ cười cứng ngắt cảm ơn Đại công tử.

Có điều hai vị ma ma vừa mới đứng dậy, đã có mấy gã sai vặt thân thể cường tráng bao vây đường ra, làm một tư thế xin mời.

Tiểu tướng quân duỗi ra ngón tay thon dài, “Chỗ uống trà ở chỗ này, hai vị ma ma vào đi thôi.”

Hai vị ma ma run chân thấy chỗ Đại công tử nói, vẻ mặt trắng bệch phạm xanh, chính là Dục Ca Nhi mới mở kết ra phòng tắm, Thẩm Họa lập tức đã hiểu rõ ý “Uống trà” này rồi.

Rất nhanh đi theo phù phù phù phù vang trầm, trong đình viện mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết đau đớn giống như giọng vịt. .

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Núi dựa

Đừng thấy là trung tuần tháng năm, ánh nắng đã càng cay độc, mặt trời hết sức nóng hầm hập, Thẩm Họa trực tiếp tìm một chỗ dưới bóng cây đa, lặng lẽ ngồi trên băng đá ở dưới tàng cây dương như đang rất nghiêm túc nghe bọn họ kêu thảm thiết.

Tiểu tướng quân đứng ở chỗ không xa dặn dò chuyện với gã sai vặt, ánh mắt cũng đã lặng yên không tiếng động chuyển hướng về người cách đó không xa.

Chỉ thấy Tiểu Biểu Muội ở bên trong nhánh cây lờ mờ, làn da trắng nõn giống như trứng gà bóc vỏ, vài sợi tóc rối bởi vì hơi ẩm mồ hôi thuận theo ở cạnh gương mặt, trong mắt sóng nước mênh mông.

Loại thời điểm này, Tiểu Biểu Muội vẫn khí định thần nhàn như cũ, thật giống một con thỏ tiền nhỏ ra ngoài như đi vào cõi thần tiên, thật làm cho người ta không nhận được muốn lại gần bên cạnh sờ da lông trắng nõn này một cái.

Gã sai vặt bên cạnh đang nghe Tướng quân dặn dò chuyện khẳng định không ngờ, chủ tử bình thường lạnh lùng nghiêm nghị tuy ngoài miệng đang dặn dò một lát sau khi hai ma ma này ra ngoài thì kéo tới phòng chứa củi cắt đứt tay chân, dù sao cũng không làm việc, giữ lại làm gì?

Huống chỉ hai người đầy tớ xảo quyết này cay nghiệt Tiểu Biểu Muội của mình, cuối cùng phải thay nàng trừng trị một phen, vì vậy đôi mắt càng âm u, lời của hắn tuy lạnh, trên mặt cũng không hiển hiện ra, lồng ngực lại nóng rối như vói lò lửa.

Vào giờ phút này, trong lòng đại tướng quân bọn họ không phải là giả bộ kỵ binh lưỡi mác, càng không phải là chuyện máu tanh đã dạn dò mới vừa rồi, mà là đang suy nghĩ gương mặt trắng nõn kia nếu như nâng niu trong tay nên là cảm giác trắng nõn cỡ nào.

“Tướng quân, Chu Hiền gia này không biết tù nước, hôn mê rồi. . . .” Một gã sai vặt chạy đến từ trong phòng tắm bình tĩnh bẩm báo, Tiêu Dịch mang tới những gã sai vặt này đều là hán tự mình lựa chọn, có chút năng lực, mặc chiến giáp vào chính là tinh binh.

Tiêu Dịch cười lạnh, “Một roi quát tỉnh, trà này họ cũng nên uống no rồi, mang ra đi.”

Khi hai vị ma ma “Uớt nhẹp” bị gã sai vặt kéo về đình viện lần nữa, Tiêu Dịch sớm mất kiên nhẫn, nếu không phải là sợ hù đến Tiểu Biểu Muội của hắn, bắt đầu từ khoảnh khắc hắn bước vào Kỳ Lâm cư kia, làm sao hai người kia có thể hoàn hảo không chút tổn hại.

Vào lúc này hai vị ma ma vẫn còn đang không ngừng nôn ra nước dơ trong hồ, không ngừng đập đầu nhận sai, không thấy chút xiu qua loa nữa, Tiêu Dịch nhìn về Thẩm Họa, bỗng nhiên lên tiếng, “Tiểu Biểu Muội thật là hài lòng?”

Thẩm Họa đứng lên đi tới bên cạnh hai người kia, nhìn nửa ngày nhưng ánh mắt không gọn sóng, ngược lại ý vị không rõ nói một câu, “Hong Ngọc là nha hoàn của ta, bị hai vị ma ma ‘nhiệt tình’ khoản đãi, sợ là một ly trà cũng không đủ bày tỏ tâm ý của ta, làm phiền biểu ca hãy thay ta lại cảm ơn thật tốt mới phải.”

Hai vị ma ma vừa nghe cả người giật mình, biểu tiểu thư không hài lòng như vậy chẳng phải là còn có thâm hại hơn, vội vàng nằm rạp bỏ qua đập đầu cầu xin tha thứ, đầu cũng đập đến đỏ.

Thẩm Họa nghiêm mặt mày không lên tiếng, hai vị ma ma chỉ sợ lại trải qua hành hạ như địa ngục kia, thần kinh kéo căng bỏ nhào qua kêu khóc giống như bắt cây cỏ cứu mạng.

Tiêu tướng quân tay mát lạnh lẽ kéo Tiểu Biểu Muội vào trong ngực, sau khi ôm thật chặt, nhấc chân đạp một phát đá bay người ra vài mét.

Ngay sau đó, ánh mắt ý bảo dạn dò gã sai vặt này lôi hai người cản trở này đi, trong viện đột nhiên yên tĩnh hơn nhiều, Tiêu Dịch ôm thân thể Tiểu Biểu Muội mềm mại như nước, nhất thời mê mẩn, mùi hoa lải nhải nhặt trên người nàng hình như cũng bởi vì đồ mồ hôi mà toát ra, càng thêm nồng đậm dễ ngủ.

Thẩm Họa cũng không giãy giụa giống như trước vậy, nuốt khế một cái mà nói: “Biểu ca, chẳng lẽ cứ không thêm để ý nam nữ chi phòng như vậy, dù sao ta cũng là một cô nương, kính xin biểu ca thương xót giữ gìn danh dự của Thẩm Họa.”

Nếu Thẩm Họa muốn nhỏ giọng hơi mảnh nói chuyện, âm thanh kia mềm mại giống như giọt nước rơi vào mâm ngọc, nhiều tiếng nghe trong lòng người xộp giòn, huống chi còn là một đại tướng quân không vợ máu nóng.

Trong say mê, Tiêu tướng quân dĩ nhiên là không chịu nghe, giương mắt thì thấy gương mặt nhả nhận lịch sự như hoa trắng nõn, bộ dạng một mặt cúi đầu khuất phục, so với lúc đầu ôm nàng tới đây ngực lại phục tùng mấy phần, ngựa hoang nhỏ làm dáng chịu phục tùng, khiến tâm tình Tiêu tướng quân thật tốt.

Thẩm Họa thay đổi thái độ như vậy cũng là mới vừa rồi có mấy phần suy nghĩ, quả nhiên Hầu phu này không thể so với gia đình bình thường, nàng và Hong Ngọc hai người đơn độc, cho dù không trêu chọc gì cũng vẫn tự dung quần lầy thị phi, hôm nay nếu nàng không đúng lúc cứu Hong Ngọc, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.

Mà vị Đại Biểu Ca Tướng quân này tuy là không quá nghiêm chỉnh chút, nhưng ít ra là trong lòng chịu che chở nàng.

Nàng cần gì phải bác bỏ người yêu thích, nàng biết mình có mấy phần sắc đẹp, bằng không Ngọc Trâm lĩnh năm đó cũng sẽ không bị vị đại tướng quân này cột nhả đầu.

Có điều hiện tại nàng lẻ loi ở Hầu phủ, dù sao cũng phải có núi dựa mới phải.

Nếu Tiêu Dịch thật sự nhất thời nhìn trúng mình, chờ hắn từ từ giúp đỡ cho đến khi mình rời khỏi Hầu phủ, bày tỏ vẫn có thể xem là một kế hay điều hòa.

Chỉ cần thuận theo dụ dỗ chút là được, cũng tốt hơn dựng lên thêm vài kẻ địch ở Hầu phủ, nghĩ thông suốt như vậy rồi, thì mấy phần ghét lúc đầu gặp gỡ cũng có thể thu lại thật tốt được.

Không biết Tiểu Biểu Muội tính toán làm dáng ra như vậy, chọc trong lòng Tiêu tướng quân càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, không khỏi có lòng trêu chọc, “Biểu muội năm nay mười bốn Phương Hoa, còn chưa cập kê nhĩ, hãy còn là một tiểu cô nương chưa định tính đấy.”

“Mặc dù còn chưa cập kê, cũng đã đến tuổi có thể luận gã rồi, muội mới tới trong thành, thỉnh thoảng liếc thấy mỗi người binh sĩ trong kinh tuần lăng bất phàm, thật sự coi là cực kỳ lâm lang (ngọc đẹp), tương lai chung quy xin biểu thẩm định cẩn thận chọn phu gia (nhà chồng) tốt cho muội.” Thẩm Họa áp ủ tâm tư của mình, lúc này ngực lại làm mặt dày mưu tính cho mình.

Tiêu tướng quân nghe thế này nào còn có tâm tư trêu chọc, sắc mặt lại lạnh lẽo, híp mắt đưa mắt tới gần, “Biểu muội tới Kinh Thành chỉ có mấy ngày,

chẳng lẽ đã có binh sĩ vừa ý, là nhà nào? Biểu ca thay muội cẩn thận thử xem hán.”

Nhất định phải cẩn thận thử một chút, không đánh hán rằng bề đầy miệng há có thể cho hán biết Thẩm Họa là ai cũng không đụng vào. Trong lòng Tiêu Dịch đột ngột trở nên tàn bạo, thật là không xem là tính tình dễ chịu.

Thẩm Họa nói như vậy cũng chỉ là không muốn làm cho biểu ca không nghiêm chỉnh này được vui lòng, làm sao lại không nhìn ra giờ phút này sắc mặt Tướng quân biểu ca âm trầm, chỉ sợ là dùng sức quá mạnh thật sự nhất thời ghi hận.

Lại thêm câu nói ngọt, “Biểu ca suy nghĩ nhiều, Thẩm Họa mới tới Kinh Thành, đâu có nhận thức binh sĩ gì, ngược lại chỉ nhận ra Đại Biểu Ca đây.”

Tiểu cô nương này nói chuyện luôn là cong cong queo queo, không muốn để cho ôm, bèn lấy lễ giáo nói chuyện, giảng dạy không thành thì trong ngọt chứa gai đâm người một cái.

Tiểu tướng quân không giống với võ tướng bình thường, giỏi văn giỏi võ hiếm thấy, người từng trải lại từng thành hôn, sao lại có thể không nhìn ra nguyên do Tiểu Biểu Muội thái độ thay đổi, mới vừa rồi trong mắt sáng kia kè lên giễu cợt trong chớp mắt lại bị Tiêu Dịch nhìn rõ ràng.

Trước mắt bị Tiểu Biểu Muội ghét khó tránh khỏi trong lòng có chút không thoải mái lắm, sa sầm sắc mặt.

Hành quân quý ở thần tốc, nếu nàng tới bên cạnh mình, chính là trốn không thoát, trưởng thành luôn phải lập gia đình, nghĩ như vậy gom góp tích tụ trong lòng mới vừa rồi cuối cùng cũng coi như khá hơn chút, hơn nữa Thẩm Họa thì thâm mềm giọng nhỏ nhẹ, bản thân vô cùng hướng thụ.

“Tiểu Biểu Muội chịu nhớ biểu ca tốt là được.” Tiêu Dịch rút cuộc hài lòng buông giai nhân trong ngực ra, “Ta còn phải đến Hành Vụ uyển một chuyến đón Dục Ca Nhi trở về. Chuyện này dù sao cũng phải có câu trả lời thỏa đáng.”

Thẩm Họa bị cặp cánh tay cực nóng kia buông ra rồi cuộc khê thờ phào nhẹ nhõm, nàng cũng muốn nhanh đi xem một chút tình trạng vết thương của Hồng Ngọc, bèn hành lễ rồi đi.

Hồng Ngọc là được nâng tới một chỗ nhà kẻ của Kỳ Lân cư nghỉ ngơi, đại phu đã sớm để lại phương thuốc rồi rồi đi, một nha hoàn ngoại lai thấp kém như bụi bậm bị thương, người phía dưới đương nhiên không tận tâm hầu hạ, hốt thuốc đun sắc cũng là kì kèo mè nheo, vậy mà đến bây giờ cũng còn chưa có thuốc bung lên dứt cho Hồng Ngọc uống.

Thẩm Họa đau lòng Hồng Ngọc, đi tới nhìn sắc mặt người trắng bệch nhắm mắt trên giường, không có vẻ tức giận chút nào, giống như một đóa hoa sắp héo tàn.

Nàng thật sợ hoa này nói rụng liên rụng, không để ý len lén lau nước mắt, nàng cũng không dám thật sự để Hồng Ngọc thấy mình khóc, nếu nàng khóc một giọt nước mắt ở trước mặt Hồng Ngọc, thì Hồng Ngọc có thể khóc theo một vạc.

Vì vậy xoay người đi tới phòng bếp nhỏ, thúc giục họ đun sắc thuốc mau mau mới phải, những tiểu nha hoàn kia quả nhiên là ở dưới sự quản lý rồi rạc của ma ma quân sự, lười biếng quen rồi.

Qua thời gian dài như vậy lửa mới vừa vặn nhóm lên, Thẩm Họa vừa xuất hiện, mấy tiểu nha hoàn vốn còn chưa tỉnh hồn cũng không khỏi co rúm lại thân thể, có lẽ khí thế phạt người mới vừa rồi của Thẩm Họa vẫn còn, lại là biểu tiểu thư trong phủ, không dám lười biếng nữa, cả đám giải tán, từng người vội vàng rời đi.

Hồng Ngọc mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới gần tối, hình như nghe được tiếng cô nương nói chuyện với người ta, nhưng ý thức còn dừng lại ở trong lúc cô nương đánh nàng một cái tát kia, đột nhiên giật mình tỉnh lại, tầm mắt loáng thoáng cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe ngọc bội quần áo vang vọng, một gương mặt xa lạ cứ thế sống động xuất hiện ở trước mắt.

Lá gan Hồng Ngọc vốn là nhát gan, ý thức vẫn chưa có thu lại toàn bộ, trên mặt hoảng sợ rõ ràng, thân thể sợ phát run, cô gái kia lại cực kỳ dịu dàng mở miệng nói, “Hồng Ngọc đừng sợ, ta là phu nhân Thế tử, sẽ không làm hại người.” Nói xong cũng gọi Thẩm Họa một tiếng, “Muội muội mau tới đây, nàng tỉnh rồi.”

Đang châm trà cho Hoàng thị, Thẩm Họa cũng không để ý lễ nghi, đi vào thuận tiện trấn an cảm xúc Hồng Ngọc một phen, mới lại mời cô gái trước mặt đi ra ngoài, hai người đi đến giường êm bên ngoài mỗi người ngồi một bên.

Tính tình Hoàng thị dịu dàng hoà nhã, giống như gió nhẹ trong ngày xuân, diện mạo không tính là kinh diễm, nhưng cũng thanh tú xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc, mái tóc đen nhánh vấn Lưu Vân kế, trên trán râu xoàng viền trần châu màu trắng, cả khuôn mặt đơn giản xoa chút phấn trang điểm, vẫn có thể thấy được vẻ đẹp đề trong truyền thuyết.

“Hôm nay, ta và mẫu thân đi chùa miếu lễ tạ thần, gần tối mới trở về, cũng không biết trong phủ xảy ra loại bản thù tổn hại muội muội danh dự này, chuyện đã cháy nhà ra mặt chuột, ấy là Chu Hiền gia bất cẩn lỡ để tiểu công tử ăn nắm độc trong vườn hoa.”

“Sợ dính líu bản thân bèn mượn cơ hội vu hại muội muội, sau đó hành động thô bạo với Hồng Ngọc, uy hiếp Hồng Ngọc đi chỉ ngay muội muội, chỉ đâu ngờ Hồng Ngọc là một trung bộc (đầy tớ trung thành), quân sự kia cũng sợ gánh trách nhiệm, chỉ coi như không biết xảy ra chuyện gì.”

“Luôn dung túng lười biếng, lại gây ra chuyện lớn như vậy, may là không gây thành chuyện sai lầm lớn hơn, Dục Ca Nhi ăn bánh ngọt Hồng Ngọc làm, bột đậu xanh và Hương Thảo bên trong đều có công hiệu giải độc, ngược lại tương khắc, Hồng Ngọc cũng coi là cứu Dục Ca Nhi một mạng.”

“Chỉ là khiến muội muội ngại và nha hoàn kia chịu uất ức, mẫu thân ở Hành Vụ uyển hầu hạ bồi tội với tổ mẫu lão nhân gia bà, tổ mẫu và mẫu thân lại cố ý sai ta tới xem muội muội một chút, hi vọng muội muội chớ ghi hận chuyện hôm nay. Những thứ điều nô tùy ý bịa đặt lung tung kia, ngày mai cũng sẽ trực xuất đến thôn trang, ta cũng triệu tập người làm ở trong phủ thay muội muội đích thân cải chính thanh danh, tránh cho có một vài người thích nói huyền thuyên gây chuyện lung tung nữa.”

Ăn trứng miếng nấm có độc? Sợ rằng chuyện không đơn giản như vậy chứ?

Thẩm Họa cũng không muốn vạch trần, chỉ nói: “Biểu tâu nói vậy ta đã yên tâm rồi, Thẩm Họa cơ khổ, được Hầu phủ đón vào ở, thì đã cảm động đến rơi nước mắt, nào có ghi hận gì, chỉ là để Hồng Ngọc chịu khổ.”

Hoàng thị dịu dàng cười một tiếng, bảo nha hoàn ôm một hộp dài tinh xảo tới đây, sai người mở ra, bên trong nằm lẳng lẳng một cây nhân sâm thành hình, giá trị xa xỉ, “Muội muội tự mình dùng hoặc là cho Hồng Ngọc bổ thân thể cũng không tệ.”

Thẩm Họa cũng không khước từ, Hồng Ngọc ăn nhân sâm này nhất định có thể mau chóng khỏe lại, lúc này bèn cảm ơn Hoàng thị, Hoàng thị thấy sắc trời âm đạm, thì khuyên Thẩm Họa theo nàng đi ăn một ít thức ăn, Thẩm Họa khách sáo từ chối.

Trước khi đi Hoàng thị dừng bước chân, “Có chuyện tâu tâu không thể không hỏi muội muội một chút, muội có từng đẩy Mặc Lan ở Hành Vụ uyển.”

Thẩm Họa nhũn mày, làm như không hiểu hỏi: “Sao biểu tâu hỏi như vậy, ta làm gì lại đẩy Mặc Lan tỷ tỷ?”

Hoàng thị thấy bộ dáng Thẩm Họa u mê, lập tức yên tâm, “Về mặt muội muội thân nhiên như vậy, thì trong lòng ta hiểu rõ. Người nghi ngại thật tốt đi.”

Nói xong cũng dần theo cả đám rời đi, Thẩm Họa nhìn bóng lưng Hoàng thị trên mặt đột nhiên trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cá cuốn

Kể từ sau khi uống thuốc xong thì Hồng Ngọc vẫn ở vào trạng thái mê mang, không ngừng mê sảng, lại mơ hồ còn có chút dấu hiệu phát sốt.

Lại nói thân thể nàng còn yếu hơn chút so với Thẩm Họa, năm trước tất cả lớn nhỏ dù sao vẫn phải bị bệnh một vài lần, lúc này lại càng thêm hao tổn nguyên khí, tình trạng nàng như vậy cũng không dễ lắc lư chuyển dời nữa.

Thẩm Họa suy nghĩ những thứ này, bèn muốn để Hồng Ngọc tạm thời dưỡng thương ở trong nhà kẻ Kỳ Lân cư, nhưng dù sao chủ tớ bọn họ là ở chỗ của Dục Ca Nhi, dù như thế nào vẫn là Tiểu Kỳ Lân kia đồng ý mới được.

Vì vậy, Thẩm Họa lại vòng đến phòng bếp nhỏ của Kỳ Lân cư, dù sao đã đến thời gian bữa tối, nếu hai cha con bọn họ trở lại, nhất định là muốn truyền lời dùng cơm.

Thẩm Họa cảm thấy rất cuộc là phải xuất ra chút thành tâm thật ý đi cầu người, cũng không phải để ý quá mức công việc nữ đầu bếp này, gọi một tiểu nha hoàn trước tiên sắp xếp lại nguyên liệu nấu ăn mình cần ở phòng bếp, mình thì lại quay về nhà kẻ tự mình lau một chút thân thể đồ mồ hôi cho Hồng Ngọc.

Đợi đến khi thấy vẻ mặt người ngủ trên giường giãn ra một chút, nàng mới đứng dậy đến phòng bếp.

Kỳ Lân cư này bởi vì một đợt sóng gió vào buổi trưa, tới tớ cần phải đưa đến thôn trang cũng đã bị tổng quản sự đuổi đến phòng chứa củi giam giữ trước, người ở lại tuy rằng lười biếng chút, nhưng là đằng hoàng, Thẩm Họa dặn dò chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn như thế cũng không thấy chậm trễ.

Nàng nhìn chút nguyên liệu nấu ăn này với đồ vốn hiện có trong phòng bếp nhỏ, đã sớm quyết định làm vài món màu sắc tươi đẹp, làm cho trẻ con thích.

Một món cá cuốn rau màu söt cà, là dùng ớt đỏ ngọt, cà rốt thái hạt lựu, rau chân vịt thái hạt lựu lấy lòng trắng trứng hòa bao vào trong niềng cá thật mỏng từ từ cuộn lại sau đó chưng chín với lửa lớn, lại hầm nhừ cà đỏ luộc bỏ vỏ và đường phèn thành söt đặc xối ở trên cá cuốn.

Cá cuốn trắng như tuyết mơ hồ lộ ra màu sắc rực rỡ giống như đèn màu hoa đăng đẹp mắt trên lễ, còn có một món gạo nếp ngó sen hoa quế, là một món đặc sắc của Giang Nam, màu sắc hồng sáng thật giống như ngọc thô chưa mài dũa, mùi vị càng thêm thơm ngọt ngào, trong trẻo, phối với mùi hoa quế nồng đậm, ngọt ngào lại ấm áp.

Thẩm Họa làm hai món chính, phía sau thì đơn giản phối một món rau trộn ngon miệng và một chén canh sữa, bắt tri bắt giác sắc trời đã nhá nhem tối, khói bếp lượn lờ cũng ẩn trong bóng đêm, chỉ chốc lát sau thì có một tiểu nha hoàn mặt tròn thò hồn hên nho nhỏ đã chạy tới, “Biểu tiểu thư ngài đoán thật là chính xác, Đại công tử và Dục Ca Nhi nói muốn dùng bữa tối đây.”

Khóe miệng Thẩm Họa cong lên, coi như hai người phụ tử bọn họ ở Hành Vụ uyển đã ăn bữa tối, lão phu nhân lớn tuổi, hôm nay lại bị kinh sợ, Hải mã

ma là người thông suốt như vậy nhất định sẽ dọn dò phòng bếp làm món để tiêu ngon miệng chút.

Dục Ca Nhi vẫn còn ở tuổi tham ăn, sao có thể ăn vui sướng, trở lại hoàn toàn * sẽ ồn ào ăn chút ăn vặt nữa.

Nàng vội vàng rửa tay, bảo nha hoàn mặt tròn bỏ mấy loại món ăn vào hộp đựng thức ăn.

Thẩm Họa bày tỏ không lo lắng trên thân mình dính mùi khói dầu hun người, nàng là hương nữ nhi trời sanh, đủ để áp đảo bất kỳ mùi vị không hợp, chỉ đơn giản sửa sang lại quần áo và tóc mai tán loạn, liền mang hộp đựng thức ăn đi tới bên trong chỗ ngủ của Dục Ca Nhi.

Gần đến cửa phòng ngủ, trong cửa gỗ mở hé có ngọn đèn chập chờn chui ra từ trong kẽ hở.

Chiếu rọi ra bóng dáng một lớn một nhỏ, trong tay Tiểu Kỳ Lân giương nanh múa vuốt không còn cầm cung, mà lại là giữa cổ mang một con □□ rất nhỏ, có hình có dạng nhắm ngay Tiêu tướng quân, trong miệng còn từng trợn có từ: “Hạng giá áo túi com, còn không mau mau đầu hàng, Kỳ Lân đại tướng quân ta nhất định tha cho ngươi một mạng.”

Kỳ Lân đại tướng quân?

Hạng giá áo túi com?

Thẩm Họa cảm thấy buồn cười mãi, bị con trai của mình gọi là hạng giá áo túi com, nên gờ chân đánh cái mông cậu nh.

Hắn thì đứng quay lưng về phía nàng, góc độ vừa vặn Thẩm Họa nhìn rõ ràng, chỉ thấy xa xa dưới khoe miệng sống mũi anh tuấn kia làm như đang kéo căng, cuối cùng lại giờ đôi tay thật cao tỏ về đầu hàng.

Dục Ca Nhi khanh khách hài lòng cười lên, cũng chỉ trong chớp mắt, lúc Tiểu Kỳ Lân đang hài lòng lại bị hắn đột nhiên bay bổng gác ở trên cổ, quát □□ ném qua một bên, đưa tay vỗ một cái tới trên mông đít nhỏ của cậu, “Gây nữa, có thể sẽ không có quà vặt mà ăn.”

“Phụ thân trở lại thì đánh người, ngày mai Dục Ca Nhi sẽ nói cho tăng tổ mẫu, muốn ở với lão nhân bà.”

Tiểu Kỳ Lân thua hoàn toàn, lại vẫn muốn lộ ra móng vuốt nhỏ thị uy, có điều kiều ngạo hình như là yếu một chút, riêng đáng về vĩ đại kia của Tiêu tướng quân chính là khí thế bất phàm.

Tiêu tướng quân trả lời rất sáng khoái, “Được, ngày mai ta sẽ bảo người của Hành Vu uyển đón con qua đó.”

Tiểu Kỳ Lân vội vàng níu lại mũ tóc của phụ thân từ phía sau, “Mới không cần, Dục Ca muốn ở với phụ thân.”

Cánh tay Tiêu Dịch xoay một cái, lướt cậu như con khỉ nhỏ qua bả vai ôm vào trong ngực, “Vậy sẽ phải nghe lời.”

“Dục Ca Nhi vẫn rất nghe lời, phụ thân không phải nói nếu ai bắt nạt Họa Nhi cô mẫu (cô) mới vừa vào phủ, sẽ để cho Dục Ca Nhi thay phụ thân dạy dỗ bọn họ, hôm nay Dục Ca Nhi biểu hiện không tệ chứ.”

Khoe miệng Tiêu tướng quân khẽ vênh lên, bộ dạng rất hài lòng, đưa tay ngắt cái mũi nhỏ của cậu, “Không hổ là con trai của Tiêu Dịch ta.”

“Có phải phụ thân thích Họa Nhi cô mẫu hay không?” Tiểu Kỳ Lân lấy tư thế đồng dạng ngắt mũi cao thẳng của Tiêu tướng quân, đột nhiên há mồm hỏi tới, đầu quả dừa vô cùng linh hoạt thực sự giống như con khỉ nhỏ.

Tiêu tướng quân cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này ngay mặt, “Nếu để cho Họa Nhi cô mẫu làm mẫu thân nhỏ cho con thì sao, dienddafileeqysddoon Dục Ca Nhi bằng lòng không?”

Giọng nói kia đâu phải là đang hỏi ý kiến con trai mình, ngược lại lộ ra một tý tình thế bất buộc bá đạo, mới vừa nói xong ánh mắt đã vòng vo ngoằn ngoèo, một đôi mắt đen thâm thúy thẳng tắp nhắm tới ngoài cửa sổ, vừa vặn đụng phải Thẩm Họa.

Ngay cả Tiểu Kỳ Lân này cũng theo đó tò mò nhìn sang, lộ ra răng trắng nhỏ dày đặc, chỉ có điều bé chính là thấy hộp đựng thức ăn trong mắt sáng lên, lớn lại là một loại tâm tư khác không thể được người trả lời rồi.

Lạnh lợi như Thẩm Họa, ánh mắt bá đạo kia của Tiêu tướng quân lập tức đã khiến cho nàng ý thức được sợ rằng từ lúc mình bước vào viện này trở đi, vị biểu ca như lang như hổ thêm con môi này cũng đã biết rồi.

Hắn là người tập võ nhĩ lực khẳng định hơn người, nào ngờ chỉ một thân hương nữ nhi này của mình, cho dù lỗ tai đứng yên, chỉ khẽ ngửi một chút, sao Tiêu tướng quân lại không biết mùi hoa lài mà lòng hắn tâm niệm.

Thẩm Họa bị đôi phụ tử này nhìn chằm chằm một lúc luôn cảm thấy có chút cảm giác gà bay trứng vỡ, vậy cũng coi như là nghe lén ở chân tường nhĩ, có điều tình cảnh phụ tử bọn họ chung sống, làm Thẩm Họa cảm thấy ngoài ấm lòng buồn cười, trong một lúc sinh ra bùi ngùi.

Nghĩ tới lúc phụ thân còn sống, mình cũng từng cười trên cổ của ông như vậy, vui mừng nói muốn đi hái ngôi sao hái mặt trăng, phụ thân đều sẽ xoa xoa đầu của nàng nói mình phải giúp mẫu thân hái trăng sao, sau này cũng sẽ có một nam tử bằng lòng làm như vậy vì nàng.

Phục hồi tinh thần lại nàng khó tránh khỏi chột dạ, mau chóng kêu nha hoàn mặt tròn xách theo đồ ăn tự mình làm xong đi vào trong nhà.

Vừa tiến đến Thảm Họa bèn thì lễ với biểu ca, sau đó lại nói: “Hôm nay Dục Ca Nhi đã cứu hai người chủ tớ ta, biểu ca lại phong trần mệt mỏi chạy về trong phủ, ta bèn theo bản thân yêu thích tự mình xuống bếp, vì biểu ca và tiểu công tử nấu mấy loại món ăn, vẫn là hi vọng không ghét bỏ mới phải.”

Dục Ca Nhi thấy hộp đựng thức ăn đã sớm trượt xuống từ trên người phụ thân, tự mình nhanh nhẹn leo lên giường êm, ngoan ngoãn nằm nhoài ở bàn gấp từ đàn thất eo trên kháng chờ nha hoàn bày mỗi một loại đồ ăn trong hộp đựng thức ăn ở trên bàn, nâng gương mặt nức ních, kinh ngạc kêu oa một tiếng.

Hiển nhiên là bị một bàn thức ăn ngon này chinh phục triệt để, Tiêu tướng quân thì đi theo ngồi ở đối diện Dục Ca, mời Thảm Họa cũng ngồi xuống. Thảm Họa nhìn hai phụ tử bọn họ mỗi người chiếm một bên, nào còn có vị trí nào cho nàng ngồi, cũng không thể bảo nàng cỡi giày ngồi ở tận cùng bên trong giường êm nhỉ.

“Dục Ca Nhi bé dùng đĩa ngọc không tốt, xin phiền biểu muội ngồi ở bên cạnh Dục Ca dạy bé một chút đi.” Lời nói này của Tiêu tướng quân mặc dù uyển chuyển khách khí, ý chính là bảo Thảm Họa hầu hạ đứa bé dùng com sao, nhưng nhìn sắc mặt kia tại sao lại âm u, rốt cuộc lại có cái gì không vui?

Ngược lại Thảm Họa thật sự không ngại, nữ đầu bếp cũng làm rồi, làm vú em một lát nữa lại có gì khác biệt, dù đồ Tiểu Kỳ Lân phục tùng cũng càng dễ há mồm cầu xin chuyện này.

Nàng mới tới đã lo lắng Tiểu Kỳ Lân bướng bỉnh này sẽ không thích bị người lạ đụng tới cậu, vậy mà mông nhỏ cong cong này khê đi chuyển tới bên trong, thuận tiện dọn ra một chỗ trống cho Thảm Họa.

Nàng bèn cung kính không bằng tuân mệnh, ngồi ở chỗ đó, ngay sau đó Tiểu Kỳ Lân lại giống như con lươn theo khe hở của cánh tay nàng nhấc lên lập tức chui vào trong ngực Thảm Họa ngồi xong, đáng vẻ xếp La Hán vô cùng thuần thực, ngoan vô cùng.

Thảm Họa lại có chút dở khóc dở cười, nàng không có đệ đệ muội muội, cũng chưa từng thân thiết với đứa bé, loại dựa sát mềm nhũn này rất xa lạ, làm cho nàng có chút không biết làm sao.

Càng nhiều hơn là khó chịu khi bị ngồi đối mặt với Tiêu Dịch đã tan hơn phân nửa, tuy rằng vị biểu ca này làm người ta ghét một chút, ngược lại sinh ra con trai là một người dễ chung sống, làm cho người ta yêu thích.

Cười tự mình gấp một đĩa cá cuốn đặt ở trong đĩa trước mặt, Tiểu Kỳ Lân cũng không chạm đĩa ngọc của mình, chỉ sợ rằng thường ngày đã bị Tiêu lão phu nhân cưng chiều quen rồi, mắt to sáng chói giương mắt nhìn Thảm Họa một cái, Thảm Họa thật đúng là đọc hiểu, là bảo út cho cậu ăn đấy.

Bởi vì lúc nấu ăn chính là làm theo tập tính trẻ con, phân lượng cũng không tính là nhiều, làm hình dáng món ăn cũng không lớn, vừa vặn đủ đứa bé một hộp ngậm trong miệng, không đến nỗi bởi vì quá nhiều mà nghẹn ở cổ họng.

Mới bắt đầu trong lòng Tiêu tướng quân còn có chút không thoải mái lắm, món ăn trên bàn này đặc biệt sáng rõ, khéo léo mà tinh xảo, thật đúng là có thể nhìn ra một phen tâm tư đối với Dục Ca Nhi, nhưng thể chính mình đâu?

Rốt cuộc là cũng không vót được một chút thật lòng chân ý của nàng, mới vừa rồi gương mặt đang nói để cho nàng ngồi xuống rõ ràng âm u đều có thể nhỏ ra nước đen, nhưng e ngại Tiểu Kỳ Lân ở đây cuối cùng phải giả vờ quân tử, không tiện lập tức trở mặt chất vấn Tiểu Biểu Muội da mỏng nay đây như vậy, có bằng lòng dùng “Sắc đẹp thay com” tới khao xuống hay không.

Nhưng khi thấy ngón tay Tiểu Biểu Muội cốt nhục đồng đều xanh miết khéo léo như vậy đang kẹp đĩa ngọc cẩn thận đặt cá cuốn ở khóe miệng thổi một chút, đôi môi đỏ tươi đầy đặn, dính một chút bóng loáng.

Lại êm ái đặt vào trong miệng nhỏ của Dục Ca Nhi, bảo cậu chậm một chút, âm thanh êm dịu như nước, [trang@ddlqđ@bubble editor](#) tuyệt đối không giống lời nói cổ ý đề thấp lúc mới vừa rồi trong sân.

Tuy nói là êm ái như nhau, cái này lại càng nghe như hoàng oanh ca hát động lòng người, trong nháy mắt cúi đầu nuốt đồ ăn, sắc mặt Tiêu tướng quân cuối cùng tan ra, tâm tư có hàng vạn con ngựa lao nhanh quá thực nghĩ đến nếu về sau Thảm Họa có con với mình sẽ cưng chiều đứa bé đến cỡ nào.

Bề mặt bức tranh này khiến Tiêu tướng quân thường ngày lòng dạ lạnh quen rồi thỏa mãn trong lòng, cũng bắt đầu trở nên mềm mại

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cho ăn

Dục Ca Nhi ăn được một nửa, che bụng nhỏ lại nói muốn đi nhà xí.

Lúc đi vẫn không quên tiện tay sờ miếng hoa quế ngẫu (ngó sen hoa quế) la hét trên đường muốn ăn nữa, mắt phượng Tiêu tướng quân nhử lại, kêu nha hoàn mặt tròn chờ đợi đến bên này, để nàng nhanh nhanh dẫn Dục Ca Nhi đi qua.

Nửa người Thẩm Họa cũng đã nhòe dậy, vốn muốn cùng đi, đương nhiên là chỉ vì cơ hội tách ra với Tiêu tướng quân một chỗ, lại bị người nọ sớm nhìn thấu ý định.

Ngón tay gõ mép bàn, một hồi có một hồi không cười nói: “Muội cũng không biết chỗ đó ở đâu, vẫn là đừng đi tham gia náo nhiệt. Hoặc là nói biểu muội không muốn ăn cơm với ta?”

Thẩm Họa rất muốn hầm hừ hần nói “Thật đúng là tự mình biết rõ nha”, nhưng mà nàng lại không dám thật sự biểu lộ ra, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu không buổi trưa đề thấp thái độ chẳng phải uống phí tâm tư rồi.

Vì vậy bèn cười khẽ một tiếng, “Biểu ca chớ nên suy nghĩ nhiều, làm sao muội có thể có loại ý nghĩ kia, mới nãy vào lúc tối đã ăn một chút, lại nói biểu ca là một người chỉ lan ngọc thụ, chỉ sợ muội nhìn cũng nhìn no rồi.” Nói xong còn tự ý gấp một miếng gạo nếp ngó sen đặt ở bên trong đĩa sứ của Tiêu Dịch, cười hết sức tự nhiên khéo léo.

Đây là công phu Thẩm Họa luyện thành ba năm qua ở Giang Nam, dù trong lòng chán ghét nữa, cũng sẽ rất bình tĩnh thu lại cảm xúc. Nàng là cô nương ở trong nhà, có thể tùy hứng, có thể lấy thái độ nhu nhược của cô gái nhỏ, nhưng ra khỏi Thẩm trạch, nàng chính là cái trang nam nhi, phải bốn ba chung quanh trả nợ thay phụ thân bởi vì xem bệnh cho mẫu thân mà ghi nợ.

Thẩm Họa không ngờ Tiêu tướng quân, một người tướng soái thống lĩnh ba quân lại mưu mô hừ một tiếng.

Cũng gấp một miếng hoa quế ngó sen trực tiếp đưa đến bên miệng của nàng, “Lời nói ngọt ngào trong miệng kia của biểu muội cũng sắp khô cạn hết rồi, ngược lại thật sự phải ăn nhiều một chút ngọt ngào bởi bỏ mới phải, một lát đừng nói những thứ khiến người ta nghe không thoải mái.”

Thẩm Họa nghe lời này trong lòng lại có chút cảm giác bức mình, nâng lên cằm xinh đẹp tuyệt trần, hé mở miệng nhỏ nhắn đỏ búng, lại thật sự ăn hoa quế ngó sen vào trong miệng, bắt đầu nhai kỹ càng.

Như vậy càng thật sự không sợ mình nhất thời kích động nói ra những lời không thoải mái, chọc vị biểu ca nhỏ mọn kia nữa.

Có vài nữ nhân hấp dẫn với nam nhân, hoàn toàn là vào trong một lúc lơ đãng, đúng như với khoảnh khắc Tiểu Biểu Muội tức giận này.

Đôi môi đỏ mọng bởi vì dính chất mật bóng loáng, phỉếm một tầng sáng bóng mê người, cái lưỡi béo mập lại khuấy động ngó sen mật ở giữa khe hở khẽ đóng lại, lộ ra cảm giác bí ẩn mỉa mai.

Về ngoài bản thân Thẩm Họa đã xinh đẹp yêu kiều, cười lên chính là có một loại cảm giác long lanh thanh nhã, nếu là lúc không cười, thậm chí tức giận thì sẽ giống như Tuyết Liên đẹp lạnh lùng, khắp nơi lộ ra vẻ đẹp cấm dục làm người ta hít thở không thông, mà quyền rũ như vậy thường thường là trí mạng.

Mắt phượng Tiêu Dịch biến thành nơi tĩnh mịch, thân thể không kiềm hãm được nghiêng về Tiểu Biểu Muội, Thẩm Họa ngăn người, nhìn tuần nhan phóng đại ở trước mặt mình, còn chưa đạt tới né tránh mặt, ngón tay của Tướng quân biểu ca đã che lên trên môi của nàng.

Lau lau một chút xiu bóng loáng trên khóe miệng nàng, cuối cùng cũng không biết là cố ý hay là vô ý, ngón tay mềm mại kia vuốt nhẹ một vòng dọc theo bờ môi nàng, “Muội cũng là Dục Ca Nhi à, làm sao ăn miếng đầy đều là.”

Thẩm Họa chớp đôi mắt sáng, thân thể đột nhiên uốn ngược ra sau, muốn tránh khỏi Tiêu Dịch đến gần, đến cả tay cầm đĩa ngọc cũng run rẩy lập tức rút về ở dưới mặt bàn, thu sát ở trong ống tay áo.

Bộ dáng Thẩm Họa vậy giống như một cây mắc cỡ non nớt, chọc nam nhân nhộn nhạo tâm thần, gương mặt trắng muốt ngọc thuần này cũng hơi lộ ra một tý đỏ, nhìn không ra là mắc cỡ đỏ búng hay là tức đỏ, Tiêu Dịch đoán có lẽ là phía sau nên chiếm đa số.

“Về sau chỉ cho phép ăn hoa quế gạo nếp ngấu ở trước mặt ta.”

Thẩm Họa gật đầu một cái, thật không có ý định cãi lại cái gì với hắn, mới nãy hần là thiếu chút nữa đúng lời của hắn.

Vốn tưởng rằng mình cũng sẽ không như tiểu cô nương hoa si trong nhà sâu kia, nhưng trong nháy mắt hần đưa tay qua tới đây, Thẩm Họa cảm giác tay kia thon dài có lực, khớp xương rõ ràng, trông rất đẹp mắt.

Cho tới hần làm cử chỉ cợt nhả kia, mình cũng chưa kịp lúc né tránh, trong lúc nhất thời thật là vô cùng ảo não.

Tiêu tướng quân đương nhiên không biết trong lòng Thẩm Họa xoay chuyển vòng vo, chỉ nói là hừ được vị Tiểu Biểu Muội này rồi, nhưng nhìn Thẩm Họa có thể thuận theo gật đầu, mình cũng coi là nhẹ một hơi.

Dáng vẻ kia của nàng là một nam nhân thấy đều sẽ không kiềm chế được muốn hấp thu đôi môi đỏ thắm như anh đào, vào lúc này lại muốn hờ hết nàng.

Vì vậy bỏ hoa quế mật ngấu trong đĩa vào trong miệng, miệng to bắt đầu nhai, chỉ trong chốc lát đã làm đồ ăn trong khay không còn một mống, đáng vẻ như vậy ngược lại là rất cho “Nữ đầu bếp” mặt mũi, “Biểu muội làm quả nhiên không tệ.”

“Biểu ca thích là được rồi.”

“Không biết lần tới còn có thể ăn được tay nghề của biểu muội không!” Tiêu tướng quân cười nói với Tiểu Biểu Muội.

Vừa vặn vào lúc này Tiểu Kỳ Lân nhảy nhót trở lại, còn đi thẳng tới trước mặt Thẩm Họa, đưa tay để cho nàng ôm lên giường êm, Thẩm Họa cũng không đứng dậy, Tiêu tướng quân đã trực tiếp đứng lên, cánh tay dài chụp tới ôm Tiểu Kỳ Lân vào trong ngực, “Bây giờ đã ăn nhiều rồi, nên đi ngủ.”

“Mới không cần, con muốn ăn xong rồi mới ngủ.”

Tiêu tướng quân bèn để cho cậu nhìn cái đĩa trống không trên bàn giường lò, “Đã ăn xong rồi, Dục Ca Nhi có thể đi ngủ.”

Dục Ca Nhi vừa thấy vốn vẫn là một bàn đồ ăn đã không còn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lập tức đều đặn lại ở một chỗ, từng hạt đậu vàng ngậm ở trong mắt đen, “Không cần, phụ thân đã ăn sạch, phụ thân là người xấu.”

Tiêu Dịch cũng mặc kệ cậu quấy rối thế nào, chính là mang theo cậu vào phòng ngủ, Thẩm Họa nhìn hai phụ tử này cũng không tiện mở miệng khuyên gì, cho đến lúc này mới phản ứng được, mục đích hôm nay mình tới.

Lúc này còn chưa có mở miệng nói lên một chút đấy, chẳng lẽ phải cầu xin đến trên thân thể người kia, theo bản năng thì Thẩm Họa không muốn há mồm nói, trang@d#d##q#d@bubble không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngượng ngừng cười một tiếng, trước tiên gọi nha hoàn mặt tròn tới thu dọn sạch sẽ bát đĩa trên bàn thôi.

Nha hoàn mặt tròn vừa dọn dẹp đĩa chén vào trong hộp đựng thức ăn, vừa cười khanh khách nói với Thẩm Họa: “Tay nghề của biểu tiểu thư chính là siêu phẩm, Đại công tử chưa bao giờ ăn đồ ngọt ngấy vậy mà bây giờ lại ăn sạch.”

Thẩm Họa nghe vậy kinh ngạc nhìn về nha hoàn mặt tròn, nàng ấy còn tiếp tục vui rạo rực nói: “Trước kia nô tỳ từng thấy phu nhân đã qua đời làm cho Đại công tử bánh nguyên tiêu ngọt ngấy, Đại công tử đều thưởng cho tui tui, tui nô tỳ mới biết là Đại công tử không ăn đồ ngọt. Có thể thấy được Đại công tử đối với biểu tiểu thư ngài không giống như vậy.”

Bàn thức ăn kia là vì đón ý nói hùa yêu thích của trẻ con, đều có chứa vị ngọt, hẳn không thích thì vì sao phải ăn sạch sẽ?

Trong lòng có một đáp án vô cùng sống động, ánh mắt không khỏi từ từ chuyển sang Dục Ca Nhi nằm bên trong, hai người bên trong vẫn còn đang bởi vì đồ ăn không còn, Dục Ca Nhi ôn ào suốt.

Thẩm Họa đi tới vén rèm lên, nhìn rõ ràng cảnh tượng bên trong, lúc này Tiêu Dịch giống như biến thành người khác, ánh mắt chính là dịu dàng cung chiêu, “Bụng nhỏ đã ăn không chứa nổi, phụ thân không ăn hết cho con, làm sao cái miệng nhỏ nhắn của con có thể dùng lại?”

“Vậy ngày mai phụ thân sẽ để cho Họa Nhi cô mẫu làm thêm một lần cho Dục Ca Nhi.”

“Còn có kẻ mặc cả, Họa Nhi cô mẫu của con cũng không phải là nữ đầu bếp ở viện của con, không được, ngủ nhanh lên.”

“Không đồng ý, Dục Ca Nhi sẽ không ngủ.”

Thẩm Họa đứng ở cửa, nghe được lý do biểu ca ăn sạch sẽ món ăn ngọt ngấy, trong lòng lập tức rơi xuống một tảng đá lớn.

Thật ra thì nàng rất sợ người khác không tiếng động đối tốt với mình, nhất là người này, làm sao trong lòng Thẩm Họa lại không biết vị biểu ca này chính là Nhân Trung Long Phụng, đừng thấy là người không vợ, hẳn là nghe nói quý nữ trong kinh trèo cột muốn gả vào Hầu phủ làm mẹ kế cho Dục Ca Nhi cũng không phải là số ít.

Một vị trong đó chính là Lục công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, phong hào Tương Vân.

Nghe nói là một mối tình thâm thiết đối với Tiêu tướng quân, thế ngoài hẳn ra thì không gả, một công chúa được hoàng thượng thương yêu cũng hao tổn thể diện hoàng gia lên tiếng như vậy, nếu Tiêu tướng quân không chịu cưới nàng, thì sẽ xuất gia làm ni cô thôi, làm sao hoàng thượng nhẫn tâm để ái nữ làm một ni cô, nói xa nói gần muốn tử hôn cho Tiêu tướng quân.

Nghe nói Tiêu tướng quân đúng mực từ chối ở trước mặt hoàng thượng, chỉ nói: “Hải cốt vong thê (vợ đã chết) chưa lạnh, sao có thể ôm mỹ nhân *.” Thánh thượng dù sao cũng không tiện buộc người ta quên mất vong thê, không thể làm gì khác hơn là mặt đen lại không thoải mái điều Tiêu tướng quân đến đất Nam Cương lạnh lẽo canh phòng trấn thủ biên cương.

Tiêu Dịch thủ đoạn thiết huyết, vừa đến trấn thủ biên thành Nam Cương liền bắt đầu chỉnh đốn nơi căn cứ này, bắt tay xây dựng thủy lợi, xây dựng kho lúa lớn, gia cố tường thành, chiêu binh trừ phiến loạn.

Cứ thế ở dưới tình huống không có triều đình tiếp viện phát triển biên thành Nam Cương trở nên giàu có và đông đúc.

Gần đây lại bởi vì Nam Cương rối loạn, ba năm qua Tiêu Dịch dựng lên không có uổng phí, lấy cực ít binh lực, ở dưới tình huống không đủ đồ quân nhu đánh bắt ngờ vương Nam Cương nổi loạn, có công dẹp loạn, uy danh cả triều xin chỉ thị mới một lần nữa chuyển về trong kinh thống lĩnh cấm quân và doanh tuần phòng.

Người khác xem ra là Tiêu tướng quân uy phong lẫm lẫm trở về Kinh Thành, Thẩm Họa lại cảm thấy triều đình này quả nhiên là sóng ngầm mãnh liệt, vì sao vương Nam Cương không làm phản vào lúc biên thành căn cứ, ngược lại lúc này bắt đầu quấy nhiễu Đại Lương, vì sao Tiêu Dịch phía trước chiến sự căng thẳng, phía sau lại không có đường nào tăng binh, lương thảo bị cướp, nếu không phải Tiêu Dịch lãnh binh hơn người, chỉ sợ đã sớm.

Rồi sau đó bình ổn lại, biên thành thật tốt lại để cho một quốc cữu gia không hề có công tích trắng trợn lợm tiện nghi tiếp nhận, Tiêu Dịch uy vọng cực cao ở biên thành Nam Cương lại bị triệu về trong kinh.

Thẩm Họa đã từng đọc sách mấy năm, trong bài vở Phu Từ bình thường để cho bọn họ phân tích thể cục ngay lập tức, đến Kinh Thành vào Hầu phủ này thỉnh thoảng cũng nghe nói một chút chuyện trong triều đình, nàng không lòng dạ nào đặc biệt chú ý, nhưng cũng không ngăn được tâm tư nhanh nhẹn thông suốt.

Trong lòng Thẩm Họa thực ra là khâm phục vị biểu ca này, nhưng lại không thích vị biểu ca “Tình cảm tùy ý” này.

Lại nói Tiêu tướng quân anh vĩ bất phàm, chỉ thân xác quyền vị này muốn dạng nữ nhân gì lại không chiếm được, lúc đầu nghe Hồng Ngọc nói những thứ này thì thật sự cảm thấy có thể vị Đại Biểu Ca này cùng phu nhân đã mất phu thê tình thâm, hơn chục năm sống chết cách xa nhau, không tưởng niệm, bản thân khó quên phu thê thâm tình.

Nhưng hôm nay hấn cợt nhả mình khắp nơi, trang@ddlqđ@bubble editor khiến Thẩm Họa thật sự hiểu biết cái gì gọi là “Công tử nhà giàu”, sợ là Trương Vân công chúa này thật sự quá xấu, mới không vào được trong mắt Tiêu tướng quân thôi.

Tình nguyện đến nơi lạnh lẽo, cũng không muốn tiếp nhận tứ hôn, lại nói cưới một người công chúa, chính là tăng thêm gông xiềng cho mình, phò mã bốn triều không thể nạp thiếp, đó là luật văn mọi người Đại Lương đều biết.

Ở trong lòng của Thẩm Họa, Tiêu tướng quân đối với mình tốt, cũng chỉ là ham muốn dung mạo tuổi trẻ của nàng, nhất thời mới mê thôi.

Nàng ở học đường với những học sinh đồng môn kia, từng nghe bọn họ nói về biểu muội của mình, có lẽ nam nhân là một loại đặc biệt háo sắc, luôn có một chút ngứa ngay khó khăn nói không rõ tả không được đối với biểu muội.

Mình chắc cũng là như vậy, nếu như có thể tiêu hao mới mẻ nhiệt tình của Tiêu Dịch hết rồi, cũng là lúc có thể tự thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bức họa

Ước chừng sau nửa canh giờ, trong phòng không có động tĩnh, nghĩ rằng Tiểu Kỳ Lân kia đã bị Tiêu tướng quân dỗ ngủ thiếp đi.

Vào lúc này, Thẩm Họa cũng không dám quên mục đích của chuyến này nữa, yên vị ở trên giường nệm chờ Tiêu tướng quân ra ngoài, hiện tại không mở miệng cầu việc với hấn cũng không được rồi, Tiêu Dịch nhẹ bước chân lui ra khỏi phòng trong thuận tiện che lại màn hình, dặn dò nha hoàn mặt tròn một lát sau khi các chủ tử đều rời khỏi thì đi vào trông coi cẩn thận.

Thẩm Họa cũng đứng lên theo, nhỏ tiếng nói: “Dục Ca Nhi ngủ chưa?”

Nàng đương nhiên là đang gọi ra đề tài với vị biểu ca này, dù sao cũng không tiện há miệng liền nói mình muốn qua đêm ở Kỳ Lân cư, nhân tiện để cho nha hoàn của nàng cũng có thể ngủ tiếp thoải mái ở nhà kể một gian các chủ tử nghỉ ngơi.

Nàng hỏi cẩn thận từng li từng tý, Thẩm Họa trải qua một ngày cũng coi như có chút lần ra tính tình của vị Đại Biểu Ca này, âm tình bất định (thất thường), nói không chừng câu nào của mình sẽ chạm vảy ngược của hấn, làm cho hấn đen mặt.

Tiêu tướng quân gật đầu một cái, “Dục Ca Nhi, bé rất thích muội.”

Nói đến đây, trên mặt anh tuấn của Tiêu Dịch khẽ mỉm cười, tâm tình dĩ nhiên là rất tốt.

Tính tình con trai của mình quái đản, tuyệt đối là Hồn Thế Tiểu Ma Vương trong Hầu phủ, trong ngày thường những người kia muốn tới đây gần gũi cậu, đều là mặt nóng dán móng lạnh của thẳng nhóc này.

Duy chỉ có Thẩm Họa khác biệt, mới vừa rồi lúc ăn cơm, hấn cũng chỉ có lòng để Thẩm Họa và Dục Ca Nhi gần gũi, cũng coi là thử dò xét thái độ của Dục Ca Nhi với Tiểu Biểu Muội.

Cho dù Dục Ca Nhi không thích, sau này cũng muốn để cho hai người thân thiết nhiều hơn, tóm lại tương lai phải trở thành người một nhà.

Nhưng không ngờ Dục Ca Nhi lại cũng không lạnh nhạt chút nào, mở miệng một tiếng Họa Nhi cô cô, rúc vào trong ngực của nàng, thật là ghen chết Tiêu tướng quân, hấn không thể rút cái ôm với con trai, cũng có thể dựa vào trong ôn hương nhuyễn ngọc này.

Cho nên khi thấy bộ dáng Dục Ca Nhi y như một con sói nhỏ dựa sát sói mẹ liếm sữa, Tiêu Dịch cũng có chút giật mình đối với việc này.

Có điều càng nghĩ trong lòng càng thuận sướng, sự hòa thuận trước thành thân như vậy ngược lại bớt đi rất nhiều việc phiền lòng, sau này chỉ cần thương yêu thật tốt tiểu biểu muội này là được, những việc nhà sửa sang lật vật không rõ khác xem ra đều là người khác không hòa thuận mà thôi, cũng không có may mắn quan hệ với Tiêu Dịch hần.

Thẩm Họa nghe lời Tiêu tướng quân nói lại khẽ trợn mắt nhìn, thầm nghĩ cũng kỳ quái, làm sao nhìn tiểu Kỳ Lân này cũng là loại người không thích thân thiết với người bình thường, buổi trưa thấy tình hình Dục Ca Nhi giương cung bạt kiếm nhẹ rặng với Mặc Lan, mà nàng ta chung đụng với Tiêu Kỳ Lân cũng đã hai năm rồi nhỉ.

Mặc Lan chắc hẳn yêu ai sẽ yêu cả đường đi thương yêu lấy lòng tiểu Kỳ Lân này mới phải, quan hệ hai người cũng chung sống gần gũi như vậy, nếu nói là bởi vì Mặc Lan muốn tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm địa vị mẫu thân cậu mới không cho sắc mặt, vậy mới nỡ Dục Ca Nhi hỏi thăm Tiêu tướng quân có phải thích mình hay không, nên càng phải lấy ra móng vuốt sắc bén mới đúng.

Còn có bản lãnh phá rối cả cái sân hồ hết âm ỉ, nhất định là tính tình không tốt, mới vừa rồi cậu bằng lòng gần gũi, Thẩm Họa cảm thấy Tiêu Kỳ Lân chính là cần một tay dứt đồ ăn và đệm dựa mềm mại mà thôi?

Lại nghe Tiêu tướng quân nói như vậy, có điều không biết là ảo giác của hần, hay là cố ý nói cho mình nghe?

Khoảnh khắc này thấy Tiêu tướng quân ý cười gió xuân đầy mặt, Thẩm Họa cảm thấy là lúc thích hợp mở miệng nói một chút chuyện nàng và Hồng Ngọc ngủ lại Kỳ Lân cư.

Nhưng trong cổ họng còn chưa lẩm bẩm ra một từ mềm ngáy, Tiêu Dịch đã xoay người, rồi đối diện nha hoàn mặt tròn kia, trầm giọng nói: “Khi trở về, ta lệnh người chuẩn bị gian phòng đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ.”

Thẩm Họa nhũn nhũn lông mày nhỏ mảnh xanh đen, đây ý là Tiêu tướng quân cũng muốn ngủ lại Kỳ Lân cư sao?

Nhưng Thẩm Họa biết là Tiêu Dịch có phủ tướng quân đi ra độc lập của mình, chỉ cách khoảng một con đường với Hầu phủ Tiêu thị này, chính là phủ trạch tứ phong lúc trước khi phế thái tử vẫn làm Thành vương.

Tiêu Dịch trở lại nhận phong từ Nam Cương, Lương đế cố ý ban thưởng phủ đệ mới, nhưng hần lại cố ý đòi hỏi phủ trạch hoang phế này, sửa chữa lần nữa.

Thường ngày cũng không ở tại Hầu phủ, cho nên phủ tướng quân vắng ngắt này đã có rất nhiều nữ nhi muốn đi sưởi ấm một chút, hơn nữa muốn ủ nóng hàm hạp kháng (giường lò) lạnh kia.

Sau khi Dục Ca Nhi không còn mẫu thân, chính là Tiêu lão phu nhân vất vả cực khổ nuôi lớn, Tiêu Dịch bèn để Dục Ca Nhi ở với Tiêu lão phu nhân, Thẩm Họa suy nghĩ nhất thời chân chừ có cản trở về phòng khách nhỏ nghỉ ngơi một đêm nữa hay không.

Dù sao nàng và Tiêu Dịch đều là tuổi trưởng thành, lại nam nữ có khác biệt, dù trong sạch thì lời người cũng đáng sợ.

Nha hoàn mặt tròn lại liếc mắt nhìn Thẩm Họa trả lời: “Đã dọn dẹp xong cả rồi, một lát nô tỳ dẫn biểu tiểu thư đi nhìn một chút, nếu thiếu cái gì, nô tỳ lại đi báo lĩnh với Tổng Quân Sự, đợi đến ngày mai còn có thể theo yêu thích của tiểu thư trang trí một lần nữa, Đại công tử đương nhiên có thể yên tâm.”

Nghe thế Thẩm Họa bừng tỉnh hiểu ra, không ngờ gian phòng trong miệng Tiêu Dịch lại là chuẩn bị phòng ngủ cho mình, nói tốt như thế, nàng thuận tiện làm như không biết, chỉ đề ý nghe dặn dò.

Tiêu tướng quân ừ một tiếng, “Sắc trời không còn sớm, biểu muội nên nghỉ ngơi sớm chút đi, bây giờ trong viện ít người, muội có chuyện thì tới trong phòng Dục Ca Nhi gọi Trụy Nhi, nàng ta đã theo ta từ nhỏ, là một người hiểu chuyện, phủ tướng quân còn có chút công việc phải xử lý, ta thuận tiện phải trở về.”

“Đa tạ biểu ca săn sóc.” Thẩm Họa cúi người, những lời này nói đúng là chân tâm thật ý.

Tiêu Dịch vốn có thể nghỉ ngơi một đêm ở Kỳ Lân cư, sợ rằng bởi vì nàng là nữ quyến, nên phải trở về phủ tướng quân kia, coi như không có học hết một vài con em hoang đâm liễu lĩnh của cao môn vọng tộc.

Nhưng Thẩm Họa cũng muốn mau chóng tiễn Tiêu đại tướng quân đi, trên mặt càng lộ vẻ hiền hoà cung kính nhún nhường.

.....

Đầu hôm, Thẩm Họa đã chọn chỗ ở trong nhà kề Hồng Ngọc ngủ, muốn vừa vặn chăm sóc thân thể Hồng Ngọc, hô hấp của nàng ấy cũng càng ngày càng thuận và bình ổn, cả người nóng bỏng cũng tan đi không ít.

Đến sau nửa đêm Thẩm Họa gọi một nha hoàn thành thật coi chừng, tuy là nàng bận tâm Hồng Ngọc, nhưng thân thể Hồng Ngọc khỏe rồi, ngược lại mình mệt mỏi bị bệnh, theo tính tình của Hồng Ngọc thì lại sẽ tự trách khốc lốc, trái lại càng tổn thương thân thể.

Lại nói Hồng Ngọc là người tính tình thủ lễ, dieenddafnleequysddoon để cho nàng biết bản thân tự mình chăm sóc nàng, về sau lỡ tai không thể thiếu phải nghe nàng cầu nhàu mài ra vết chai.

Lần mò tối đen vào phòng ngủ mới, Thẩm Họa cũng không có tâm tư thương thức, đơn giản rửa ráy mặt mũi, không câu nệ tiểu tiết liền ngã đầu xuống

ngủ.

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời hiện ra qua cửa gỗ mở chiếu rọi vào trên sàn nhà trong phòng, từ từ chuyển qua trên mặt trắng noãn của Thẩm Họa, chỉ cảm thấy ngứa, theo bản năng Thẩm Họa lại cảm thấy lại là bướm bướm bay vào làm phiền người khác ngủ.

Trong ngày thường, Hồng Ngọc dậy sớm thì tay sẽ cầm một cây quạt hương bồ ở bên giường từ từ quạt, xua đuổi chúng nó, nhưng khi Thẩm Họa mở mắt, thấy vốn không phải là bướm bướm gì đó, lại là một đôi mắt to đen nhánh, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, không phải Tiểu Kỳ Lân kia còn có thể là ai.

“Họa cô mẩu, mau nhìn Dục Ca Nhi bắt bướm bướm.” Thân thể cậu nhỏ bé nằm ở bên giường, trong tay ánh chừng là một bình nhỏ trong suốt, bên trong ba, bốn con bướm màu đang nhẹ nhàng bay múa, ánh nắng xuyên qua cánh thậm chí phảng phất nửa trong suốt giống như ánh sáng rực rỡ chớp lóe, thật là đẹp mắt.

“Họa cô mẩu là tiên nữ sao? Phụ thân còn luôn nói Dục Ca Nhi thích ngủ nướng, thì ra là tiên nữ cũng thích ngủ nướng.”

Tiểu Kỳ Lân lại duỗi cánh tay ra, tự mình đã đập rơi giày, muốn bò lên giường, Thẩm Họa cười kéo cậu một cái, vừa đi lên liền nhào vào trong ngực của mình cọ sát không yên, Thẩm Họa thấy cậu mặc gọn gàng ngay ngắn, đáng vẻ phần điêu ngọc trác, đứa bé xinh đẹp như vậy không có lý do gì không làm người thích, nếu không phải ngày đó thấy cậu không tốt, ngược lại Thẩm Họa muốn ôm vào trong ngực thật sự thân thiết một chút.

“Ta đâu phải là tiên nữ? Tiểu công tử nhận lầm người rồi.” Thẩm Họa không cần suy nghĩ đáng về bây giờ của mình cũng biết nhất định vô cùng lười thôi, chẳng chút liên quan với tiên nữ.

“Họa Nhi cô mẩu nhất định phải, Dục Ca Nhi từng gặp người ở trong mơ, những con bướm này cũng từng xuất hiện trong mơ, đều là tới bảo vệ tiên nữ.”

Thẩm Họa dở khóc dở cười, biết tranh luận tiếp với một đứa bé nữa cũng không có kết quả, còn có thể làm tan vỡ đi sự hồn nhiên của cậu, hỏi dò nguyên do tại sao Dục Ca lại cảm giác mình là tiên nữ.

Thế mới biết từ nhỏ Tiểu Kỳ Lân đã mơ nhiều lần, nằm mơ thấy cậu nằm ở trong nôi, có một nữ nhân dịu dàng như tiên nữ vừa ngâm nga điệu hát dân gian em tai vừa nhẹ nhàng lắc nôi.

Tiểu Kỳ Lân bèn nằm ở nơi đó tròn to hai mắt nhìn chăm chăm nàng, có bướm bướm uyển chuyển bay lượn ở chung quanh nữ nhân đó, Tiểu Kỳ Lân cười khanh khách trong lòng vô cùng yêu thích.

Nữ nhân kia ngâm nga xong điệu hát dân ca, cũng cười với cậu, ôm cậu vào trong ngực, Tiểu Kỳ Lân sẽ lại vuốt túi mềm mại này mơ màng an tâm ngủ thiếp đi, nhưng tỉnh lại thì không nhớ rõ lắm bộ dáng tiên nữ này, nhưng lại nhớ tới người được mùi thơm.

“Giống như đúc với mùi thơm trên người Họa cô mẩu đấy, còn có bướm bướm, Họa Nhi cô mẩu nhất định là tiên nữ trong mơ của Dục Ca Nhi, phụ thân nói chỉ cần ta đừng nói cho bất kỳ kẻ nào giấc mơ này, tiên nữ sẽ tới bên cạnh Dục Ca Nhi. Phụ thân không có nói dối.” Cậu vỗ tay rất kích động đây.

Thẩm Họa đơn giản là trầm ngâm một chút, nôi? Nữ tử?

Nàng to gan suy đoán, trong mơ của Dục Ca Nhi chắc là mẫu thân đã qua đời của cậu.

Dục Ca Nhi cũng đáng thương, từ nhỏ mất đi mẫu thân, không trách được cậu lưu luyến cái ôm của mình như thế, nghĩ đến hôm qua Tiêu Dịch nói Dục Ca Nhi thích mình, hiện tại cũng không nghi ngờ rồi, siết chặt cánh tay ôm Tiểu Kỳ Lân đáng thương này, có điều móng vuốt của tiểu Kỳ Lân cậu không đáng hoàng như vậy, nhìn thế nào cũng quá giống với phụ thân cậu.

Thôi, đây chẳng qua là đứa bé nhớ nhưng mẫu thân.

Nhưng tiếp đó, lời của Tiểu Kỳ Lân lại làm cho Thẩm Họa mở to hai mắt, kinh hãi không ngừng, “Lúc con len lén chơi, đã từng thấy chân dung của Họa cô mẩu được giấu riêng bên trong của phụ thân và nhị thúc, có phải Họa cô mẩu thường cũng đi vào trong mơ của phụ thân và nhị thúc hay không, hừ, Tiểu Kỳ Lân không muốn Họa cô mẩu đi trong mơ của nhị thúc, chỉ cho phép cùng một chỗ với con và phụ thân.

Nhị thúc đã cưới tiểu thẩm thẩm, còn cảm bức họa hôn nhẹ Họa cô mẩu, hơn nữa nhị thúc đưa tay xuống sờ gà trống nhỏ của mình đi tiểu một chút, khổ sở rên rì không ngừng, rên xong không rửa tay thì lại sờ gương mặt của Họa cô mẩu, mắc cỡ thẹn thùng.”

Dục Ca Nhi không hiểu đó là ý gì, Thẩm Họa có lẽ là có chút hiểu, đồng ngôn vô kị thẳng thừng như vậy, Thẩm Họa ửng đỏ mặt, bảo cậu sau này không được nói đoạn này cho người khác nghe nữa.

Tiểu Kỳ Lân vâng lời gật đầu.

“Dục Ca xác định chân dung kia là ta sao? Không phải không nhớ ra được tiên nữ trong mơ sao?” Thẩm Họa hỏi nghiêm túc.

Tiểu Kỳ Lân dường như bị lấy nhầm, lại nghiêm túc suy nghĩ một chút mới nặng nề gật đầu, “Tuy là Dục Ca Nhi không nhớ bộ dáng lắm, nhưng gặp Họa cô mẩu một cái liền biết là tiên nữ trong mơ Dục Ca Nhi, trong bức tranh trong lòng bàn tay cô còn cầm bướm bướm đấy, giống như trong bình này.”

Thẩm Họa khẽ nhếch lên môi xinh đẹp, có chút khiếp sợ lắm, nếu nàng đoán không lầm, nữ tử trong mơ của Dục Ca Nhi thật sự là mẫu thân của cậu,

chính là An thị, chính thế đã qua đời của Tiêu Dịch.

Tiêu tướng quân giữ lại chân dung An thị cũng dễ hiểu, nhưng Thế tử Tiêu Thụy cũng giữ lại chân dung của An thị còn lén lút làm ra cử chỉ càn rỡ không thể gặp người kia, thì khiến người nghĩ lại rồi!

Tiểu thúc (em chồng) thăm mền tầu tầu (chị dâu) thật là thế tục không thể tha thứ. Càng khiến Thẩm Họa giật mình là nghe ý của Tiểu Kỳ Lân, mình và nữ nhân trong bức họa kia cực kỳ giống nhau, điều này có ý nghĩ gì? Trang #ddlqđ# bubble Ngàn vạn sợi tơ nghi ngờ không có chút đầu mối nào, ở trong lòng của nàng đốt lên tia sáng giống như đốm lửa nhỏ cháy lan đồng cỏ loại.

Thẩm Họa quyết định nhất định phải tìm cách coi trộm một chút bức họa kia, chứng thật điểm nghi ngờ trong lòng này!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khuê phòng

Tiểu Kỳ Lân cọ xát đầu một lúc ở trong ngực Thẩm Họa, mí mắt cũng không nghe lời bắt đầu đánh nhau, tay nhỏ chân nhỏ kia vẫn cứ không an phận, tìm tòi phồng lên ở trước ngực tiên nữ muốn sờ sờ, mặc dù mắt cũng mở không ra rồi mà vẫn còn đang tìm.

Thẩm Họa là một cô nương chưa lấy chồng, chưa từng làm mẫu thân, nhưng đã từng thấy đứa bé của người khác cũng bập bẹ như vậy, về chút không được tự nhiên trong lòng này tiêu tan không ít, ngược lại kịp thời nắm móng vuốt nhỏ của cậu để cho cậu an phận ngủ.

Nàng bắt chước hình dạng mẫu thân đã từng thấy, có chút mờ mịt giờ tay lên vỗ vỗ lưng Tiểu Kỳ Lân, nhẹ nhàng xoa xoa cậu bé không an phận trong ngực mấy cái thì ngủ say. Hôm qua, cậu cũng đã rất ồn ào, buổi sáng vừa vội nhanh chóng rời giường muốn gặp tiên nữ, vào lúc này thì mệt mỏi ngủ say.

Động tác của Thẩm Họa càng êm ái làm cậu dễ chịu, nhắm con mắt lại, lòng mi Tiểu Kỳ Lân giống như loại bàn chải nhỏ từng sợi rõ ràng, da mịn thịt mềm, gương mặt mềm nhũn giống như một cục bột mì làm cho người ta không nhịn được muốn bóp lên một hai lần mới được.

Rốt cuộc là nhìn được, Thẩm Họa xô ghế xuống giường, vừa mở cửa phòng ra, tinh thần thật tốt đuổi dài thân thể, nhắm mắt ngửi một đợt mùi hoa khoe miệng mặt giãn ra mà cười.

Có điều trong nháy mắt mở mắt ra, mấy hàng người phía trước này là tình huống gì? Mười bốn ma ma, chừng hai mươi nha hoàn rất cung kính đứng ở cửa phòng, cùng nhau kêu một tiếng: “Biểu tiểu thư.”

Chỉ thấy trong đó một người nha hoàn cầm đầu, mặc bối tử màu trắng phấn xanh lá thêu lá trúc hoa mai cổ áo, tất nhiên phân biệt ra với nha hoàn áo tơ trắng khác, về mặt cũng là cung kính khéo léo, “Biểu tiểu thư dậy rồi, vậy theo nô tỳ đến khuê phòng mới của ngài tắm rửa thay quần áo thôi.”

Vị nha hoàn nói chuyện này gọi là Mộc Cẩn, mặt Thẩm Họa như nước lã gât đầu một cái, trong lòng lại là bắt đầu lung lay, khuê phòng mới? Đây lại là có ý gì? Nàng không tiếng vang nét mặt xuất phát, thì thấy những người này chính là tự động chia làm hai nhóm, một nhóm ở lại tại chỗ, hai nha hoàn và một ma ma tuổi lớn bèn đi vào căn phòng mới vừa rồi, một lớp đi theo bước chân của Thẩm Họa đến, giống với một cái đuôi thật dài, phía sau hùng dũng cuộn cuộn.

Có ma ma hai tay dâng áo choàng lụa mỏng màu xanh dương nhạt thêu cảnh Ngọc Lan vòng vo, đó là các tiểu thư sợ đi chơi ngày mùa hè phơi đến da thịt trắng như tuyết mà đặc biệt chế thành, còn có nha hoàn xách theo hộp gấm Bát Bảo lụa màu, cái gọi là Bát Bảo chính là một chút loại ăn vặt mứt hoa quả, quả hạch. Thông thường, nhà bình thường đừng nói ăn vặt chính là một ngày ba bữa đều căng thẳng, một đường sau lưng Thẩm Họa thật giống như phái đoàn thiên kim con vợ cả nhà giàu.

Trên đường, Thẩm Họa nghe Mộc Cẩn từ từ nói, bọn họ đều là sáng nay theo ý Tiêu tướng quân từ phủ tướng quân phân phối tới Kỳ Lân cư hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của các chủ tử. Sau này, Mộc Cẩn sẽ hầu hạ bên cạnh Thẩm Họa, nàng còn có một tỷ muội gọi là Mộc Quý, đang thu dọn buồng trong khuê phòng mới của Thẩm Họa.

Lại nói, tỷ muội các nàng cũng không phải là nha hoàn bình thường, là Tiêu tướng quân tự mình □□ ra ngoài, đã từng được đưa đến trong cung đi theo ma ma thâm niên nhất học lễ nghi quy củ, cử chỉ điệu bộ tất nhiên không thể so sánh với nha hoàn phủ trạch bình thường, trừ dung mạo đẹp đẽ, hiểu biết chữ nghĩa, cảm kỳ thư họa đều có đề cập đến, quan trọng hơn là hai người cũng biết võ công.

Điểm này, Thẩm Họa đã nhìn ra trong tiếp xúc ngắn ngủi với Mộc Cẩn trên đường, trên ngón tay nàng có nốt chai bóng loáng, đáng đáp vị trí nốt chai này căn bản không phải làm việc nặng là có thể mài ra, nhất định là quanh năm nắm vũ khí sắc bén gì đó.

Mới vừa đi tới cửa phòng ngủ mới, một nha hoàn tuổi tương tự bộ dáng càng thanh tú hơn với Mộc Cẩn đã cười hi hi ra đón, khác biệt với Mộc Cẩn không tùy tiện nói cười kia. Xem ra, Mộc Quý này càng thích cười hơn, tính tình hoạt bát hơn người thân một chút, cũng chính là cái gọi là nhìn lên đơn thuần sáng rõ.

Nhưng giờ phút này lòng dạ Thẩm Họa biết tỷ muội Mộc thị này tuyệt đối không đơn giản, mà Tiêu tướng quân này ủy nhiệm với tỷ muội này cho mình

dùng là ý vì sao? Thẩm Họa không dám suy đoán lung tung, nhất là sau khi nghe lời Tiểu Kỳ Lân nói sáng nay, nàng càng thêm mơ hồ lặng lẽ đợi.

“Biểu tiểu thư, rốt cuộc ngài đã tới, nô tỳ cũng thu dọn xong tất cả, chỉ chờ ngài đấy.” Mộc Quý nói rồi bèn tiến lên nghênh đón.

Thẩm Họa được mời vào khuê phòng mới, ngược mắt lẳng lẳng quan sát, bên cửa sổ dùng sa đỏ khép lại, dưới cửa bày bàn trà gỗ Lê Hoa vàng, trên bàn có lụa trắng thuần, bên cạnh để một cái nghiên mực Đoan Khê với ống đựng bút tinh xảo, lụa mỏng theo gió nhẹ đong đưa, mơ hồ lộ ra trong bồn sứ bên cửa sổ trồng một bụi Mãn Thiên Tinh (hoa baby), vừa vặn nở ra, mùi hương thanh nhã.

Đi về phía trước nữa là một cái bàn trang điểm, phía trên bày các loại vật phẩm nữ nhi yêu thích, hộp phấn, phấn lót, cao vẽ mày, nước đầu Lan trắng, cao hoa hồng, chỉ nhìn hộp chứa cao thơm son hương kia, tạo hình khắc hoa thủy tinh tinh mỹ, đã biết chính là Thượng Phẩm.

Mà những thứ này cũng đúng là từ trong Mỹ Nhân trai đi ra, trên thị trường có thể thấy được tất cả đều là chuẩn bị cho phu nhân quý nữ trong kinh, còn có một bộ phận chính là chuyên cung cấp cho đám công chúa hoàng thất, quý phi sử dụng, ngàn vàng khó cầu, bày trong phòng của Thẩm Họa chính là những thứ chuyên cung cấp cho công chúa kia.

Cách đó không xa bên trong dãy chuỗi ngọc kết thành bức rèm châu kia chính là phòng ngủ, bày biện trong phòng ngủ thì càng là không một dạng nào không tinh xảo. Tiêu tướng quân bảo người ta bố trí khuê phòng nàng về sau sẽ ngủ xa hoa lãng phí như vậy, thật là có chút tư thế Kim Ốc Tàng Kiều ở đây. Thẩm Họa vén bức rèm châu đi vào là đi chân trần ở trên sàn nhà lót gỗ anh đào.

Nghe nói đến ngày mùa đông là có thể trải lên một tầng than củi ở dưới sàn nhà gỗ anh đào này, ở giữa mùa này cả phòng đều ấm áp dễ chịu, giống như ngày xuân tươi đẹp, chân hồng phấn dẫm lên trên khê vang kin kít vụn vặt, Thẩm Họa cảm giác lòng bàn chân này đều đang nóng lên khắp nơi, đã không còn chỗ có thể đặt chân.

Mà trong phòng ngủ làm cho người ta chú ý nhất chính là trên tường bên cạnh giường ngọc treo một bức tranh mỹ nhân.

Thẩm Họa nhìn cô gái này dựa vào một gốc cây lê hoa, cái trán đầy đặn cúi thấp xuống, tuy là gò má lại là mày cao nhuộm bóng, trang@ddlqđ@bubble editor làn da như mỡ đông, chung quanh cây lê hoa rồi rít bay xuống hoa Lê trắng nõn.

Họa tác màu sắc tao nhã, thần thái nữ tử trông rất sống động miêu tả thái độ nữ nhi thẹn thùng giống như mới biết yêu, lạc khoản (ký tên) của bức tranh này là “Thối chí”.

“Thối chí” không phải là tự của biểu ca Tiêu Dịch sao?

Không ngờ Tiêu tướng quân thân là võ tướng còn có thể lịch sự tao nhã vẽ tranh, đúng là lấy làm kinh hãi. Nhưng nhìn bức tranh này, bởi vì nàng kia là gò má, mơ hồ là bộ dáng của mình.

Thẩm Họa lại không tự chủ được nghĩ tới lời của Tiểu Kỳ Lân, lại có chút không chắc chắn lắm, đến gần lại cẩn thận tìm ra đầu mối nhìn lâu thêm vài lần, Thẩm Họa hỏi tỷ muội Mộc thị, “Các em có thể từng thấy phu nhân của Tiêu tướng quân.”

Mộc Quý cười khanh khách trả lời: “Tội nô tỳ cũng chưa từng thấy đâu, nói là thân thể phu nhân gả vào Kinh Thành không được tốt, chưa từng ở tại Hầu phủ, mà là đi theo Tiêu tướng quân dưỡng thân thể ở tại biệt uyển cách trại lính không xa, sau đó phu nhân sinh ra tiểu công tử không tới mấy tháng thì đã qua đời, cũng chưa từng bày linh cữu ở kinh thành, nơi này từng gặp phu nhân chắc chỉ có Trụy Nhi tỷ tỷ thôi.”

“Trụy Nhi là người nào?”

“Sáng sớm, Đại công tử đã dặn dò bảo Trụy Nhi tỷ tỷ thay biểu tiểu thư chăm sóc thật tốt thân thể Hồng Ngọc, lại cầm chút dược cao thượng hạng từ trong kho phòng phủ tướng quân, Trụy Nhi tỷ tỷ là người xoa bóp có nghề, bèn để cho nàng bôi thuốc cho Hồng Ngọc. Đúng rồi, mặt khác Đại công tử dặn dò, đã chỉ ra một khoản ngân phiếu từ trương mục phủ tướng quân, để lại ở trong hộp nữ trang của tiểu thư, nói là để biểu tiểu thư tùy ý sử dụng, nếu là không đủ, thì nói cho nô tỳ, lại đi phủ tướng quân lấy.”

Thẩm Họa khẽ chắc lưỡi hít hà, “Vậy Đại công tử, hẳn ở đâu?”

“Sáng sớm đã lại chạy về khu vực săn bắn Tây Giao rồi. Hôm qua, Tướng quân cả đêm cũng không ngủ đâu, đều là dặn dò những thứ này, buổi sáng lại sợ quấy rầy tiểu thư ngủ, chỉ lặng lẽ nhìn biểu tiểu thư một cái thì đi rồi.”

Tiêu tướng quân nói về phủ tướng quân xử lý “Công vụ” chắc là chuyện nhà nhỏ nhất không đáng kể này, Thẩm Họa nhìn Trần Phẩm rực rỡ muôn màu ở trước mắt, chính là có lòng muốn từ chối cũng không tìm được người, Kỳ Lân cư này là tuyệt đối không thể ở nữa rồi.

Thẩm Họa suy nghĩ một chút, âm thầm hạ quyết tâm. Bên cạnh, Mộc Quý vẫn còn nói: “Biểu tiểu thư là cảm thấy tranh này có gì không đúng sao? Hôm qua, tướng quân khêu đèn vẽ cả đêm trong thư phòng!”

Dùng cả đêm cũng không phải khoa trương, vẽ bức tranh này là khảo nghiệm bản lĩnh một họa sĩ nhất, riêng là từng sợi từng sợi tóc đen kia sẽ phải vẽ tỉ mỉ khá lâu, đừng nói thần thái nữ tử, còn có các loại hoa văn trên quần áo.

Bởi vì sáng sớm Thẩm Họa đã nhìn về phía bức tranh này, mới vừa rồi lại nghĩ tới mắt hờn, ánh mắt nhìn chính là giống như nhìn chăm chăm không hề chớp mắt bức tranh đó vậy, cho nên mới dẫn tới Mộc Quý sẽ hỏi lên câu này.

Thẩm Họa là cảm thấy bức tranh này đâu đâu cũng là lạ, mặt mày hẳn là không có chỗ nào không giống với bản thân, nghe giọng nói của Mộc Quý có

cầu xin cho bức tranh này, Thảm Họa cũng không dám nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài, chỉ sợ Tiêu tướng quân về là không là mình chứ?

Mộc Quỷ còn nói là buổi tối hôm qua miêu tả ra, lại tỉ mỉ nghĩ lên một lúc, có chút mùi thơm màu mực chưa khô nhàn nhạt, như vậy lại nghiêm túc nhìn, lại phát hiện bên hông nàng kia là đai lưng dài lụa Như Ý hai vòng bốn hộp vàng xanh thoáng xanh lá, Hồng Ngọc sờ trường theo cái này nhất.

Thảm Họa mê mẩn nhìn đai lưng kia, lại nhìn cây Lê Hoa mọc nghiêng kia, đột nhiên ý tưởng lóe lên, nhớ ra cái gì đó.

Lập tức về mặt lưng túng, dặn dò nói “Nhanh chóng lấy bức tranh đó xuống, treo cái khác lên.”

Mặt Mộc Quỷ và Mộc Cẩn lộ vẻ khó xử, hai người liếc nhau một cái, cuối cùng Mộc Cẩn ngược lại theo dặn dò lại lấy ra một bức tranh mới từ bên trong rương gỗ chỉ nói trong phòng không có gì dư thừa trang trí trên tường, chỉ còn lại một bộ tranh chữ này, Thảm Họa gật đầu, bày cái nào cũng tốt hơn so với cái này trên tường.

Mà tranh chữ mới này là một bài thơ kiểu chữ cứng cáp mạnh mẽ, Mộc Quỷ không thể làm gì khác hơn là đau lòng cẩn thận một chút xiu cuốn lại bức tranh cũ. Có điều vừa cuốn đến một nửa, Thảm Họa lại xoa mi tâm gọi Mộc Quỷ lại lần nữa treo lên mỹ nhân đồ này. Tỷ muội Mộc thị chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của biểu tiểu thư đột nhiên nhuộm một tầng đỏ ửng, hai người đều biết chữ, len lén cười.

Tướng quân quả nhiên liệu sự như thần, đã nói nếu biểu tiểu thư không thích tranh mỹ nhân kia, thì treo lên bộ tranh chữ này, chắc chắn lại lần nữa yêu thích bức tranh mỹ nhân kia. Mộc Cẩn và Mộc Quỷ đều chưa từng mở ra nhìn, nếu không phải là vừa này nhìn một chút, tướng quân tự tay viết bài thơ nhỏ thất ngôn ——

Thảm gia mặc cảm vạn quyển lâu, họa bình hoàn chỉ nhiều thâm u.

Thị tình bất kiến nhân phi trù, ngô duẩn chi tử khai mẫn đầu.

Thiên định phương cầu bất miên ưu, hạ chu dữ khanh ca ly sầu.

(沈家墨锦万卷楼, 姘屏环指绕深幽.

是情不见人非惆, 吾允梔子开满陡.

天定方求不眠忧, 下舟与卿歌离愁.

Thảm gia mặc cảm vạn vòng tầng, họa bình còn chỉ lượn thâm u.

Là tình không gặp người không buồn, ta đồng ý son chi nở đầy dóc.

Ý trời mới cầu ngu không lo âu, xuống thuyền với khanh ca nổi ly biệt. Hic dịch tạm thôi nhé)

Chợt nhìn lại cũng chỉ là bài tác nhỏ không thể đi lên nơi thanh nhã, lại âm thầm có huyền cơ, người tình mất một cái thì có thể đọc ra là đứng đầu ẩn giấu ở đầu thơ, ghép lại chính là “Thảm Họa là thiên hạ của ta” thơ tỏ tình □□ trắng trợn cỡ nào. Thảm Họa cũng không muốn để cho người ta thấy được hời tơi không ngừng, hơn nữa lạc khoản phía dưới kia lại là “Thối chí”, thật sự khiến người ta nhìn đỏ mặt.

So sánh với nhau đúng là tranh mỹ nhân kia không rõ ràng hơn nhiều, cũng chỉ là ký ức lần đầu tiên gặp mặt của hai người Thảm Họa và người nọ thôi.

Cảnh sắc trong tranh mỹ nhân kia là Ngọc Trâm lĩnh biển Lê Hoa, đến mỗi ngày xuân rực rỡ, cánh hoa bay lượn rì rào, là chỗ hẹn thầm lẫn lộn của biết bao nữ nhi và binh sĩ yêu thích, đẹp không sao tả xiết đó.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hải ma ma

Dáng dấp giống hay không đương nhiên thành một nút thắt trong lòng Thảm Họa, cũng hình như trở thành một cái chìa khóa mấu chốt trong tất cả sương mù này. Có điều, tình huống như thế hình như trên dưới Hầu phủ cũng chưa từng nhìn lâu vị phu nhân thần bí này của Tướng quân.

Một lát đến Hồng Ngọc kia thì phải hỏi Trụy Nhi một chút, tuy rằng bên cạnh đều là người của Tiêu tướng quân, nhưng nàng không e dè chút nào hỏi thăm như vậy, dĩ nhiên là không sợ Tiêu Dịch biết, quan trọng nhất nàng không muốn bị bất kỳ kẻ nào lợi dụng, cũng không muốn vô cớ cuốn vào nước xoáy, khiến chủ tớ bọn họ rơi vào nguy cơ lần nữa.

Ngồi ở trong thùng tắm, đang tập trung tinh thần xâu chuỗi chuyện, Thảm Họa bị tiếng nói trong treo của Mộc Quỷ cắt đứt, “Biểu tiểu thư là hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao? Nô tỳ phải đi ngay lấy ra hương nhang chạm rãi đốt.”

Được hai nha hoàn mới hầu hạ, Thẩm Họa đứng là hơi đổi mới cái nhìn một chút đối với tỷ muội Mộc thị, tuy là đang có ý giấu dốt, nhưng không thiếu có chút tình tình thật ở đây.

Hai người bận rộn không ngừng ở bên cạnh vừa rải cánh hoa, vừa thử nước ấm, thấy Thẩm Họa hơi chau chân mày, còn có ý tốt ôm tới bày lò hương nhang lợi cho thả lỏng, tiện đường còn đòi qua một bàn trà nhỏ đặt trà quả để Thẩm Họa lót dạ trước.

Thật ra thì nàng cũng không quen người khác hầu hạ mình lắm, thấy hai nha hoàn lại muốn xoa bóp thân thể cho nàng, vội vàng yểu chuyển từ chối, chỉ khách sáo nói để cho các nàng nghỉ ngơi một lát.

Hình như Mộc Quý có chút mất mát không muốn rời đi, hầu hạ chủ tử như tiên trời nhi vậy, làm gì nàng cũng cảm thấy là hưởng thụ đấy, nơi nào sẽ cảm thấy mệt mỏi nha! Cuối cùng vẫn là bị Mộc Cần cứng rắn kéo đi, lúc này Thẩm Họa mới thở ra một hơi.

Sau khi tắm rửa, Mộc Cần sợ thân thể Thẩm Họa lạnh, bèn chuẩn bị một mảnh chăn nhung mỏng khoác lên trên người của nàng. Thẩm Họa không để ý lắm, nhưng Mộc Cần lại cố ý để cho nàng *** giọt nước lại mặc quần áo. Mộc Cần là một tính tình không thích nói chuyện, chỉ nghiêm túc ổn thỏa làm việc.

Mộc Quý tội nghiệp giải thích, “Tiểu thư có thể chú ý thân thể cho kỹ, nếu để cho tướng quân thấy tỷ muội nô tỳ bất để tâm hầu hạ, tướng quân trở lại thật sự là sẽ bán hai người nô tỳ đến trong tay kẻ môi giới bán người, tiểu thư thiện tâm tâm địa Bồ Tát, chắc là không muốn thấy loại chuyện thảm thương này.”

Thẩm Họa nghe xong cười một tiếng, ngược lại không kiên trì nữa, đương nhiên biết là Mộc Quý đang nói lời đáng thương, nhưng mà không khó nhìn ra trước khi Tiêu Dịch đi đã dặn dò đối với tỷ muội hai người này.

Lúc gặp Trụy Nhi đã đến buổi trưa, Thẩm Họa là cố ý kéo dài tới lúc này, dĩ nhiên là không muốn làm cho trong lòng Hồng Ngọc có nhiều gánh nặng, hỏi Trụy Nhi về chuyện phu nhân tướng quân, Trụy Nhi áp ứng chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói Thẩm Họa là có chút giống với An thị, những thứ khác thì hết thấy cảm miệng chỉ nói không nhớ được.

Còn nhỏ tuổi nào có không nhớ nhiều như vậy, chắc là bị Tiêu Dịch này đã cố ý dặn dò cái gì, mới bị làm khó không dám nhiều lời một chút như vậy. Thẩm Họa không muốn làm khó xử một đứa nha hoàn, thường thường tình cảnh bọn tôi tớ cũng là thân bất do kỷ, nàng trải qua rất nhiều, cần gì đi làm khó những người đáng thương này.

Mà Hồng Ngọc vào trước khi Thẩm Họa đến cũng đã tỉnh táo lại, thấy cô nương mình thì bỏ xuống giường khóc sụt sùi không ngừng, ngay cả với Mộc Quý kia cũng có chút bị cảm hoá, cũng rút khăn muốn xoa nước mắt theo. Thẩm Họa sợ bị nước mắt làm lỡ, kiếm vài lời Hồng Ngọc có thể nghe vào tí mĩ an ủi, mau chóng rời khỏi nhà kè, ở thêm một khắc nữa, Hồng Ngọc sẽ ngừng cũng không ngừng được khóc đến choáng váng.

Lúc này vừa ra cửa, thì thấy một mình Hải ma ma đi tới.

Thì ra là, nếu Dục Ca Nhi đã không sao thì ban ngày luôn luôn được đón tới Hành Vụ uyển bên cạnh lão phu nhân, đây là yêu cầu của Tiêu Dịch, để cho một mình cậu ở đây, học không ý lại bất kỳ kẻ nào, ngay cả bản thân Tiêu lão phu nhân cũng từng cảm khái nói: “Dục Ca Nhi là một đứa bé làm người thích. Nếu là mỗi đêm ngày dưới gối ở bên người, thật đúng là có thể làm hư rồi.”

Trải qua loại chuyện kia, lão phu nhân lại càng thêm không yên lòng rồi, lệnh Hải ma ma về sau tự mình dẫn người tới. Có điều hôm nay sau khi Dục Ca Nhi ngủ một giấc thật lâu, Hải ma ma bèn phái người đến Hành Vụ uyển trước bẩm báo lão phu nhân phải đợi chút thời gian, thừa dịp rảnh rỗi, bà bèn hỏi thăm người trong viện, muốn nói với Thẩm Họa một đôi lời tri kỷ của mình.

Nếu là lời tri kỷ, Hải ma ma dĩ nhiên là muốn một mình lặng lẽ nói với Thẩm Họa, vì vậy Mộc Cần bèn tìm một gian phòng tĩnh lặng cho hai người, mình thì canh giữ ở bên ngoài. Ngồi xuống, Hải ma ma cũng không lãng phí thời gian nói những lời khách sáo vô dụng như có thể ăn được, có thể ở tốt, kéo tay Thẩm Họa trong khoe mắt khẽ giữ chút nước mắt lưng tròng già nua, “Ma ma có thể coi là thuận tiện nhìn tiểu thư một chút.”

Thẩm Họa ngồi lẳng lẳng mặc cho lão nhân gia lôi kéo tay của nàng, mặt chứa mỉm cười, không có nửa phần bối vì Hải ma ma là một người làm thì lộ ra vẻ mặt qua loa xem thường, Hải ma ma nhìn tiểu cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhã nhặn trầm tĩnh đoan trang tao nhã.

Có thể là nguyên nhân bởi vì mới vừa tắm, chỉ bắt chước chải một bím tóc sợi lớn ở trước người như nữ hài nhà nông, lúc này cả người trắng trong thuần khiết, lại càng tôn lên da thịt trắng hơn tuyết so với hôm qua, ánh mắt rất trông mong.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá trong chớp lát, bà liên tục gật đầu nức nở nói: “Tam tiểu thư sinh dưỡng người thật là tốt. Trước khi xuống mồ, 0di33xn0dafn1330fys0doon lão nô có thể thấy Tam tiểu thư nàng sanh con dưỡng cái, cũng coi như cảm thấy an ủi ngoại tổ phụ của người ở trên trời có linh thiêng, hiện tại hai phụ nữ bọn họ nên đoàn tụ ở trên trời rồi.”

“Hải ma ma ngài biết ngoại tổ phụ của ta?” Thẩm Họa nghe ý kia hình như tình nghĩa của hai người hẳn là không cạn, lập tức liền hiếu kỳ hỏi thăm

Hải ma ma nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Thẩm Họa cười hi hi, “Ngoại tổ phụ người là nhân vật lớn như vậy làm sao lão nô sẽ biết” Trông mắt bà chợt lóe một chút cũng không giống với tia sáng bình thường, loại sáng rõ giống như ngày xuân sinh ra chồi non, khẽ thở dài một cái.

“Nói không biết, cũng không chính xác, lão nô cũng đã từng tuổi này, cũng không có gì phải gặt tiểu thư. Kia là lúc ta vẫn còn là cô nương, phải theo lão phu nhân gả vào Hầu phủ, từng gặp ngoại tổ phụ người ở trong đội ngũ đón dâu. Ông ấy mặc khôi giáp vàng đồng cười trên lưng ngựa, cao lớn mạnh mẽ, rạng ngời rực rỡ, cũng không có chỗ thua kém so với tân lang quan cô gia đón dâu của chúng ta đâu.”

Thắm Họa nghe đến đó không tự chủ được nhếch miệng, giống như ngoại tổ phụ oai hùng như vậy sáng lên từ trong mắt Hải ma ma bùng bùng trước mắt, nhưng tại sao ngoại tổ phụ có thể so với Tiêu lão Hầu Gia, chỉ nhìn Tiêu Dịch cũng biết năm đó lão hầu gia cũng phải là tuần lã phi phạm.

Thắm Họa cũng không nghi ngờ ngoại tổ phụ ở trong lòng Hải ma ma là một Đại Anh Hùng, nụ cười hơi lộ ra nếp nhăn và mắt chứa ái mộ kia là không lừa được người.

Mặc dù đã là chuyện hơn bốn mươi năm trước, hôm nay Hải ma ma nhớ tới càng cảm giác vẫn giống như xảy ra hôm qua vậy, bà nhớ khi đó có một đứa bé đi nhầm vào đội ngũ rước dâu, người nọ nhảy xuống lưng ngựa bèn không chút do dự bảo vệ đứa bé kia ở trong ngực cứng rắn chịu vô số thương tích.

Sau đó còn gãi đầu bảo mẫu thân đứa bé chăm sóc cẩn thận với một người không liên quan như vậy, chung quanh đều là tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mặt của người kia cũng bị khen đỏ, trong đám người bà chỉ liếc mắt nhìn một cái thì mắc cỡ đỏ mặt.

Có điều hẳn là đại đại anh hùng, là tướng tài đặc lực của lão hầu gia, sau này có tiền trình lớn, tiểu cô nương Hải ma ma cảm giác mình đâu có xứng được, cũng chỉ có thể âm thầm ái mộ thôi.

Thắm Họa nghe xong cũng có chút cảm giác khiếp sợ, một người ái mộ có thể nào giấu kín đáo như vậy, cũng chỉ là vội vàng một chút, lại làm cho Hải ma ma nhớ thiếu niên ngăn cản vô ngựa kia cả đời.

Từ nàng vào phủ và giúp đỡ hôm qua, đã biết là Hải ma ma hướng về mình, còn tưởng rằng trước đây hai người là, cũng nói thông suốt, nhưng chưa từng nghĩ Hải ma ma đến cả một câu cũng chưa từng nói với ngoại tổ phụ.

“Tuy là tiểu thư lớn lên không giống mẫu thân người, nhưng tính tình lại kiên cường giống với ngoại tổ phụ người, lão nô vui mừng cực kỳ.” Về ngoại Thắm Họa quả thật cũng không quá tương tự với phụ thân và mẫu thân, cũng hoặc là theo tổ phụ tổ mẫu, giống như Mặc Lan giống với Tiêu lão phu nhân vậy, tâm trạng cũng thay Hải ma ma tiếc hận.

Có thể là nghĩ đến chuyện cũ năm xưa, Hải ma ma rơi lệ, Thắm Họa vội gỡ xuống khăn từ trên người, đưa cho ma ma.

“Biểu tiểu thư không cần luống cuống, lão nô đây là cực vui mà khóc! Biểu tiểu thư nên biết, lúc Tam Tiểu Thư được nhận vào Hầu phủ là lão nô thay mặt lão phu nhân nuôi dạy nàng. Ở trong Hầu phủ này, mẫu thân người chính là thân thiết với ta hơn, tính tình nàng lạnh lợi thiện tâm, ta cũng bằng lòng thương yêu Tam Tiểu Thư. Hôm nay, lão nô thấy biểu tiểu thư, giống như là thấy mẫu thân người, nhất thời lại đau lòng có thương tiếc.”

“Hôm qua người đã trải qua những thứ kia vậy thì cũng biết Hầu phủ là một nơi thị phi ăn tươi nuốt sống. Ở Hầu phủ này, người lại không có chỗ dựa vào, lão nô thấp cổ bé họng, dù sao cũng là một tôi tớ, nếu là chuyện nhỏ, lão nô còn có mấy phần mặt mũi có thể thay người ngăn lại một chút, nhưng nếu là chuyện lớn, trong phủ này nói chuyện làm chủ vẫn là lão phu nhân, huống chi qua một năm nữa tiểu thư sẽ đến tuổi cập kê, tương lai hôn sự này cũng phải dựa Hầu phủ làm chủ.”

Nhắc tới hôn sự sau cập kê, Thắm Họa sớm có suy nghĩ của mình, biết ma ma là một lòng tốt cho mình, nhưng cũng không có ngắt lời bà, chỉ thật lòng nghe.

“Hôm qua, chuyện kia cũng là oan uổng biểu tiểu thư, lão nô biết tiểu thư là người thông suốt, nhưng người thông suốt cũng có lúc hồ đồ, ma ma chỉ sợ tiểu thư nhất thời nghĩ không ra, thật sự ghi hận với lão phu nhân. Hôm nay, ma ma tới Kỳ Lâm cư có thể thanh tịnh nói lên đôi câu với biểu tiểu thư.”

“Thứ nhất là lão phu nhân ngầm cho phép, người cũng có thể biết trong lòng lão phu nhân là có nhiều áy náy đối với người, nhưng dù sao bà cũng là căn cơ của Hầu phủ, không tiện thật sự cũi đầu với tên tiểu bối như người. Thứ hai tuy lão phu nhân chưa từng bày mưu gợi ý ma ma ta tới, theo tình cảm với mẫu thân người, lão nô cũng là muốn tới gặp biểu tiểu thư một chút.”

“Ma ma muốn thay lão phu nhân nói lên một đôi lời thân thiết, lão phu nhân chúng ta là một người như gương sáng, nhưng cũng có nhược điểm của mình, chính là thiên vị nuông chiều chút đứa bé mà mình thương yêu, nhất là Mặc Lan và Dục Ca Nhi, đều là người đáng thương mất mẹ, lão phu nhân yêu thương giống với tâm can thật vậy.”

“Biểu tiểu thư cũng đừng tranh giành cưng chiều với Mặc Lan tiểu thư kia, lời lão nô nói tiểu thư không thích nghe, dù sao họ là máu mủ tình thâm, Tam Tiểu Thư và người cũng chưa từng lớn lên ở bên cạnh lão phu nhân, vô thân vô cố (không thân không bạn), tự nhiên sẽ xa cách một chút, thường tình con người thôi.”

“Nhưng lòng người này cũng là thịt mọc ra, những phu nhân không sinh được đứa bé kia chính là cũng có ôm tới nuôi dạy, lại còn có chút thân hơn so với ruột thịt, nếu biểu tiểu thư chịu để tâm, khiến lão phu nhân thấy tiểu thư thật lòng, tảng đá có cứng rắn lạnh lẽo nữa lòng cũng sẽ bị áp nóng, huống chi lão phu nhân chúng ta là một người mặt nghiêm lòng nóng.”

“Lời lão nô nói với cô nương, lần này cũng là cơ hội tốt, gần đây lão phu nhân bối vì quan hệ với phu nhân Hầu phủ có tức giận, bệnh cũ ho khan lại tái phát, biểu tiểu thư rút ra thời gian đi coi nhìn một chút đi, ít nhiều sẽ làm cho người cảm thấy ấm lòng.”

Hải ma ma bỏ lửng tiếp nói hết câu là cơ hội này ra sao, trong lòng Thắm Họa hiểu rõ, Hải ma ma đã nhắc đủ thông suốt. Lần này, chủ tớ bọn họ mặc dù bị oan uổng, nhưng cũng khiến trong lòng Tiêu lão phu nhân đã nổi lên áy náy, nàng chỉ cần bắt lấy chút ít cái đuôi áy náy này, đi lại bên cạnh lão phu nhân nhiều một chút, khiêm nhường hiếu thuận, chắc chắn tranh thủ một chút phần trăm, mà cuộc sống trong phủ cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

“Ma ma yên tâm, từng câu từng lời của ngài Thắm Họa đều nhớ kỹ trong lòng.”

“Đưa bé ngoan, ma ma còn có chút chuyện muốn nói tí mĩ với tiểu thư một chút.”

Hải ma ma chợt nghiêm túc vẻ mặt, cẩn thận đứng dậy lại đến cửa sổ và ngoài cửa thận trọng tra xét một phen, thấy không có những người khác, Mộc Cần có chừng mực cách xa, đại khái là cảm thấy yên tâm, mới lại trở về ngồi lần nữa hạ thấp giọng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Canh thuốc

Kể từ lần trước được Hải ma ma nhắc nhở nói thân thể Tiêu lão phu nhân không thoải mái lắm, mỗi ngày trời chưa sáng Thẩm Họa đều sẽ dậy thật sớm tự mình làm chút canh thang lợi cho tiêu thực hóa ho ở trong phòng bếp, hôm nay chính là muốn làm món “Hoa đào lệ”.

Chỉ nghe tên đã biết vật liệu chính món hoa đào lệ dĩ nhiên là có liên quan với cây đào, chính là cần lấy nhựa cây đào kia tiết ra phối với đoá ngân nhĩ (nấm tuyết) lớn, Tuyết Lê lửa nhỏ từ từ hầm cách thủy, không thể rời người nhìn chăm chăm độ lửa lớn nhỏ.

Đừng thấy cách làm đơn giản nhưng mà tốn thời gian phí sức, từ đêm qua đã bắt đầu phải dùng nước ấm ngâm nhựa đào này, đợi đến sau khi mềm nở ra, lại loại trừ một chút xiu tạp chất màu đen trên nhựa đào, nhiều lần rửa sạch như thể thành ra màu hồ phách trong suốt kia, tiếp theo tách thành miếng nhỏ đều đều mới có thể hầm chín dùng.

Truyện Nhi và tỷ muội Mộc thị vốn là muốn giúp đỡ biểu tiểu thư cùng làm, ngay cả thân thể Hồng Ngọc còn suy nhược kia cũng muốn cùng tham gia theo, Thẩm Họa lại nói muốn tự thân làm. Chuyện như vậy quý ở thành tâm, làm phiền bọn nha hoàn ngược lại mất đi ý nghĩa của nó.

Thẩm Họa không thể phủ nhận mình là có lòng riêng, nhưng lòng riêng này lại cứ vậy bị Mộc Quý sót ruột hồng rồi, trừng mắt nhìn đôi tay mềm Băng Cơ Ngọc Cốt (trắng mịn) kia của biểu tiểu thư ngâm khuấy ở trong nước lã, luôn cảm giác mười ngón tay xanh miết xinh đẹp như vậy lại không nên dính nước mùa xuân này, phải là vỗ về chơi đùa nhiều cành hoa, bôi lên son móng tay của nàng điều chế mới đúng.

Cho nên một khi Thẩm Họa hầm xong canh thang, Mộc Quý lại sẽ lấy ra sức lực quán người của nàng lôi kéo biểu tiểu thư ngồi xong, lấy ra cao hoa hồng mức ra một muống lớn, chấm ở trên ngón tay của nàng nhẹ nhàng xoa đều, đợi đến đầu ngón tay này lần nữa tỏa ra sáng bóng mới bằng lòng buông ra.

Hồng Ngọc ở bên cạnh cũng không rảnh rỗi, phụ họa Mộc Quý khuyên cô nương mình ít làm kỹ nghệ sinh sống. Nàng làm năm ngày canh thuốc cho lão phu nhân, Mộc Quý liền quán nàng năm ngày, Hồng Ngọc liền niệm năm ngày kinh ở bên tai của nàng.

Buổi tối, Tiểu Kỳ Lân trở lại từ Hành Vụ uyển cũng muốn quán quít lấy Thẩm Họa hỏi hết đông tới tây, có lần chính là hỏi mấy ngày trước Họa cô cô là làm sao phát hiện cậu len lén chạy ra ngoài? Tiểu Kỳ Lân nói chính là hôm đó, người khác đều cho rằng cậu trúng độc ngoan ngoan nằm ở trên giường, Thẩm Họa lại kiên trì nói là Dục Ca Nhi đi ra ngoài.

Thẩm Họa nói một câu dụ dỗ cậu, “Dục Ca Nhi đã nói cô mẩu là tiên nữ, bấm ngón tay tính toán là có thể biết. Được rồi, sắc trời không còn sớm, Dục Ca Nhi nên đi ngủ rồi.”

Thẩm Họa thật sự cảm thấy dọn vào Kỳ Lân cư, tự mình thành một bà vú chính cống, hàng đêm phải dỗ dành cậu nhóc này đi ngủ, chẳng lẽ đây chính là mục đích Tiêu tướng quân thỉnh cầu lão phu nhân để mình ở tại Kỳ Lân cư?

Tiểu Kỳ Lân một chút buồn ngủ cũng không có, ngược lại tinh thần tỉnh táo, “A, vậy Họa Nhi cô mẩu cũng có thể tính ra khi nào phụ thân trở lại chứ? Dục Ca Nhi nhớ phụ thân.”

“Lúc Dục Ca Nhi nhớ phụ thân thì càng phải cố gắng ngủ, phụ thân sẽ xuất hiện trong mơ.”

“Vậy tiên nữ muội muội sẽ xuất hiện sao?”

Có đôi khi Thẩm Họa là theo không kịp suy nghĩ của Dục Ca Nhi, vào lúc này lại là tiên nữ muội muội, nhất thời cũng không hiểu nhướng mày, Tiểu Kỳ Lân lại đuổi ra móng vuốt sờ lên bụng Họa cô cô, ní non thật thấp, “Tại sao còn không bắt chước bụng đi nương tròn vo lên.”

Con người đen lay lay nhìn chăm chăm bụng Thẩm Họa mong mỗi cực kỳ nghiêm túc, “Họa cô mẩu bảo tiên nữ muội muội mau ra đây đi, như vậy Dục Ca Nhi sẽ có người cùng chơi đùa rồi, sẽ không lẻ loi nữa.”

Móng vuốt nhỏ còn muốn đi sờ sờ nữa rồi cuộc có tiên nữ muội muội hay không, Thẩm Họa chợt hiểu, nhất thời lúng túng không biết nên nói tiếp thế nào, đắp chăn bảo cậu ngủ. Dục Ca Nhi mới ba tuổi nếu không có người đề cập với cậu, làm sao cậu lại nghĩ tới chỗ đó.

Sau đó, Thẩm Họa mới biết thì ra lại là vị biểu ca tướng quân kia “Không giữ mồm giữ miệng” nói lời vô liêm sỉ đối với trẻ con, nàng không chỉ biết “Nguyên do tiên nữ muội muội”, cũng đứt quãng biết chân tướng trúng độc hôm đó từ trong miệng Dục Ca Nhi.

Quả nhiên, sự thật Dục Ca Nhi ăn nấm hoang trúng độc nhưng lại là nói với bên ngoài, không biết là người phương nào dự tính trước tình thế ra kiến tình tử ở bên trong đồ ăn của Dục Ca Nhi.

Này kiến tình tử chính là cỏ độc có ở Nam *, sinh trưởng ở trong rừng rậm rạp, cỏ này cực kỳ bá đạo có một miệng máu, thường ngày lấy côn trùng có cánh làm thức ăn, toả ra mùi tanh hôi, chính là dẫn trùng tình tử này tới đây để trúng, cỏ này ăn được ấu trùng tình tử thì toàn thân sẽ thành màu đỏ, bắt đầu bắn toé ra mầm móng, sau đó mới khôi phục lại màu xanh, mà chỉ có mấy ngày biến thành màu đỏ kia hái xuống mới có độc tính.

Vô sắc vô vị, ngay cả châm bạc cũng không thử ra, liều lượng ăn ít trước một tháng sẽ độc phát, lúc chết lại giống như là chứng bệnh suy kiệt, phía trước không có dấu hiệu nào, thường thường làm người không thể phát hiện, chờ lúc biết đến đã là tử thi lạnh cứng rồi, dù là đại phu từng trải lâu năm cũng dễ dàng lẫn lộn là bệnh nặng mà chết.

May mà là Truy Nhi thận trọng, lại là phát hiện đầu mối, báo cho Tiêu Dịch.

Sau khi Tiêu tướng quân biết mặt rét lạnh nói là kẻ trộm có lòng dạ đáng chém.

Vốn định tìm hiểu nguồn gốc tra được hung thủ, đáng tiếc trong hậu trách không thể so với quân doanh, mặc dù Tiêu tướng quân có bản lĩnh cả người cũng phải chú ý đến vị chủ mẫu Trần thị này, càng sợ bút dây động rừng.

Nhưng kẻ trộm cũng cực kỳ giáo hoạt, vào sau lúc phát hiện Tiêu Dịch bắt đầu điều tra, thì thu tay lại không có động tĩnh gì, giống như là bốc hơi rồi vậy. Tiêu tướng quân không tra ra hung thủ, chính là thuận nước đẩy thuyền để Dục Ca Nhi giả bộ trúng độc, tiện thể thay máu người Trần thị bố trí ở Kỳ Lân cư.

Hơn thế, xảy ra loại chuyện này, Tiêu tướng quân làm khó dễ bèn có thể suông sẽ thuận lợi đổi thành thân tín của Tiêu Dịch sai khiến, hợp tình hợp lý, lúc này cho dù làm nữ chủ nhân Trần thị của Hầu phủ cũng chỉ có thể ăn Hoàng Liên đăng, dù là khóc sưng mắt với Tiêu Cảnh Chu chỉ trích Tiêu Dịch không tôn trọng trưởng bối, cũng không thể nào xuống miệng.

Thẩm Họa đóng lại kia bản《Kỷ yếu sông núi》có ghi chép cỏ độc Nam Cương, nhìn tuần nhan trắng nõn của Dục Ca Nhi ngủ say, cũng là thốn thức.

Rốt cuộc là ai muốn hại cậu? Cỏ độc của Nam Cương, lại là Nam Cương mà Tiêu Cảnh quân từng thất bại, không thể không khiến người hoài nghi trùng hợp trong này, quan trọng hơn là kẻ trộm đã từng xâm nhập vào Kỳ Lân cư lại ở nơi nào?

Mà ngày ấy, nàng có thể nhìn ra Tiểu Kỳ Lân là giả trúng độc, chính là sau khi thay khăn nóng, phụ tử hai người bọn họ cùng nhau biến mất.

Thẩm Họa nóng lòng, lại phát hiện mảnh vụn bánh ngọt bẻ ở bên gối đầu của Tiểu Kỳ Lân, chính là những thứ bánh ngọt Giang Nam Hồng Ngọc làm kia.

Nếu là trúng độc hôn mê, làm sao lại ăn vui sướng như vậy, hơn nữa hình dáng tiểu nhân đề lồm xồm, nơi chéch xuống dưới hơi ướt át, sợ là lúc ấy cậu nhóc kia sắp nén đái dầm rồi, mới không thể không báo Tiêu tướng quân dẫn đi xuyết xuyết.

Nhìn bên trong giường lớn bị Tiểu Kỳ Lân chiếm đoạt, Thẩm Họa cũng là bất đắc dĩ, ngủ thì ngủ đi, chỉ là chân tiểu Kỳ Lân ba tuổi này luôn luôn không chịu nhường hoàng.

Ban đêm còn có thể đá bay chân, lúc mơ mơ màng màng lắm bầm bầm “Tiểu mẫu thân” ngâm nga bài hát cho cậu nghe, thường hay một giấc ngủ tỉnh, Tiểu Kỳ Lân vẫn còn đang nhép miệng râm rì.

Nàng bèn đi thẳng phòng bếp làm canh thang, lúc đầu Thẩm Họa còn cảm thấy giường Lê Hoa này trong khuê phòng cũng là rộng rãi quá mức chút, nhưng buổi tối khi Tiểu Kỳ Lân kia tới ồn ào thì Thẩm Họa mới biết chỗ tốt của giường to lớn thật là thoải mái không cách nào nói rõ.

Đến giờ Thìn, Thẩm Họa ước chừng thời gian làm xong, chỉ chờ lúc Hải ma ma tới đón Dục Ca Nhi đi Hành Vu uyển, thuận tiện kéo ma ma cũng mang theo hoa đào lệ đã rót đựng ở trong chén sứ đi cho lão phu nhân thưởng thức.

Vào lúc này, ngồi ở trên giường êm, Tiêu lão phu nhân đang cầm một chén sứ vân cảnh sen đỏ quán quanh, liên tục gạt đầu.

Nhìn chén sứ trong suốt mới vừa bị đóng lại nắp bên cạnh, đã hơn phân nửa vị đào ngân nhĩ tuyết lê sắp thấy đáy rồi, nước canh óng ánh trong suốt, vui vẻ nói: “Đứa nhỏ Thẩm Họa này có lòng, mỗi ngày thay đổi đa dạng làm mấy thứ ngon miệng này. Nói thật, tay nghề ngược lại tốt hơn nha đầu Lan Lan kia, không ngọt không ngán, vừa hợp khẩu vị của lão bà ta.”

Mấy ngày tiếp theo, Mặc Lan cũng sẽ thường đưa tới chút canh thang nàng tự mình làm, nhào vào trong ngực ngoại tổ mẫu miệng ngọt nói nếu không phải là học đường nữ phu từ bài vở nặng, chắc chắn mỗi ngày xuống bếp làm cho ngoại tổ mẫu bồ thân thể.

Đầu chỉ là Mặc Lan, trong phủ tiểu thư thứ xuất đích xuất tổng cộng có tám người, trừ ba người tuổi còn nhỏ, cũng chỉ là trẻ con 5, 6 tuổi, còn chài đầu nụ hoa, thuộc lòng Tam Tự Kinh luyện chữ thoá đáng, ban đêm sấm đánh đều sẽ coi trường bỏ dậy kêu cha nương.

Lúc này còn lại năm vị tiểu thư Tiêu gia trên dưới không kém mấy tuổi, lớn nhất 18, nhỏ nhất 12, trong đó hai vị tiểu thư con vợ cả đều là Trần thị sinh ra, trong xương Tiêu Cảnh Chu hình như chảy xuôi huyết mạch si tình của lão hầu gia, Triệu thị quá cố không phải người hấn một lòng hướng về, sau khi cưới biểu muội Trần thị thì chưa từng nạp thiếp.

Nhị phòng lão gia dời khỏi Kinh Thành sống nhậm chức ở Tương Châu, Tam Phòng không thích con đường làm quan, yêu thích buôn bán, nhưng nuôi

một cửa hàng lại bại hơn mấy phần của cái, ngay cả tiền bạc mình đặt mua tòa nhà Kinh Thành cũng không đủ quay vòng, luôn vào không đủ ra.

Dựa vào số lớn của Hầu phủ chống đỡ duy trì cuộc sống, bởi vì chính thể Tam Phòng vào phủ mười tám năm cũng chưa từng sinh ra con cháu, Tam phủ nhân bên lục tục nạp bốn thiếp thị cho lão gia của mình, bụng đúng là một cái lại một cái không chịu thua kém tròn vo, cũng liên tục sinh ra sáu vị tiểu thư thứ xuất.

Cho nên ba người thứ xuất đã vào học đường cộng thêm đứa bé khác ba sấm đánh còi trường đều sinh ra từ bốn vị di nương Tam Phòng, có mấy vị bị di nương đẩy cướp ra cũng bắt chước Mặc Lan đưa canh thang lấy lòng lão phu nhân.

Tiêu lão phu nhân tròn mắt nhìn lên cũng biết rõ là tìm đầu bếp làm, mấy đứa tôn nữ (cháu gái) kia của bà là tính tình gì, năng lực gì bà đây làm tổ mẫu sao lại không biết.

Trực tiếp bảo người lại đưa về trong mỗi uyển, còn bảo nha hoàn đưa đi mang hộ câu, “Ngày ngày cùng một canh thang như nhau, sao không sắp xếp thành một chén sứ đưa tới, còn có thể nóng hổi một chút”.

Thì ra là đầu bếp ba phòng kia thấy mấy di nương già yếu, không muốn khó khăn, chính là mỗi lần làm thành một nồi, lúc đem di nương bảo nha hoàn tới lấy chính là để dâng mức lên một muỗng báo cáo kết quả, thả muỗng lớn lại tiếp tục uống trà nóng vênh lên chân bình sĩ trêu chọc chim nhỏ.

Lúc đầu, mấy di nương còn ăm ỉ không hiểu chuyện gì xảy ra, bốn người vừa tụ tập thành một đám, riu rít châm chọc lẫn nhau một phen, mới biết đều bị Tiêu lão phu nhân vạch khuyết điểm làm mất mặt, cũng không dám tiếp tục để người đi đưa.

Bởi vì, canh còn lại trong này thì chỉ có của Thẩm Họa và Mặc Lan, Tiêu lão phu nhân trung lập làm bình luận công bằng đối với hai chén canh trên bàn. Hôm nay cũng là đúng dịp, hai vị biểu tiểu thư đều làm ngân nhĩ tuyết lê, chỉ là Thẩm Họa tìm đọc sách thuốc lại hỏi thăm đại phu, tăng thêm chút nhựa đào vào, thanh nhiệt lợi ho, mùi vị càng thêm mấy phần thơm quả và được tính.

Bởi vì Mặc Lan còn phải đi học đường, tự mình đưa đến trước mặt lão phu nhân rồi rời đi.

Tay nghề Mặc Lan thật sự đáng lo, lần trước lại xem muối làm đường bỏ rất nhiều, ngoại tôn nữ tốt hơn nữa mà tài nấu nướng như vậy cũng phải ăn chết người, ngược lại làm lúc này Hải ma ma cẩn thận để người ta ném khẩu vị trước, quả nhiên vẫn là mặn muốn chết.

Ngược lại đồ Thẩm Họa làm uống một hớp còn muốn hớp thứ hai.

Hải ma ma cười thay Mặc Lan nói: “Mặc Lan biểu tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay Tam tiểu thư, Kiều Tướng quân chỉ có một đích nữ này, dù ở Tây Bắc hay là tới Hầu phủ Kinh Thành, đầu nào xuống bếp gì, lão phu nhân lại cung chiều mọi thời khắc, không phân rõ cũng là có thể thông cảm được, quan trọng là tâm ý của Mặc Lan biểu tiểu thư. Lão phu nhân nhìn một chút thì thôi, tiểu thư tự mình làm canh thang là muốn cho thân thể lão phu nhân mau chóng khỏe lên, nếu ăn hỏng thân thể, ngược lại phải ước nguyện ban đầu trong lòng Lan tiểu thư rồi.”

Mấy câu không biến sắc, ngược lại so sánh mùi vị thơm thuần của một chén khác.

Tiêu lão phu nhân không khỏi nghĩ đến đứa bé Thẩm Họa kia, nhất định là ăn khổ sở ở Thẩm gia Hàng Châu, tài nấu nướng này không phải là công lao một ngày, nhưng thuận tiện so với Mặc Lan thì có thể nhìn ra, nếu cô nương gia có phụ mẫu thương yêu, nơi nào lại chịu để cho nàng xuống bếp, có thể thấy được quả nhiên là một người chịu không ít khổ.

Lại nghĩ đến mấy ngày trước mình bị chọc tức chỉ vào đứa bé kia mắng nàng nghiệp chướng, lại bắt đầu hơi bận tâm.

Mặc dù Thẩm nha đầu làm canh thang mỗi ngày, lại chậm chạp không đến Hành Vu uyển, chỉ kéo Hải ma ma đưa tới, lão phu nhân nghĩ có phải hôm đó nặng lời một chút hù dọa đứa bé đáng thương kia rồi hay không, bèn nói với Hải ma ma: “Đi gọi Thẩm nha đầu đến đây đi, mấy ngày không thấy cũng muốn trò chuyện với nàng một chút.”

Ở bên cạnh đồ theo thiếp đầu ra đây, Dục Ca Nhi không vui, lắc lắc cánh tay lão tổ tông.

“Tăng tổ mẫu, ngài là đang phạt Họa cô mẫu sao, để cô mẫu nghỉ ngơi một chút đi, đừng tới đây, mỗi ngày nàng đều dậy đặc biệt sớm, mệt mỏi hỏi đây đầu ở phòng bếp nhỏ, phụ thân bảo Dục Ca Nhi bảo vệ Họa cô mẫu, Dục Ca Nhi nhất định phải nói được là làm được.”

Tiêu lão phu nhân sờ sờ đầu Dục Ca Nhi, “Tăng tổ mẫu là đau lòng Họa cô mẫu con mới gọi nàng tới đây.” Trong lòng lại là suy nghĩ, làm sao thằng bé này lại đột nhiên lưu tâm đối với nha đầu kia, xem một chút lời nói này, chẳng lẽ Tăng tổ mẫu trong lòng cậu còn là một người biết ăn thịt người hay sao!

“Lão phu nhân, bây giờ sợ là không được, phu nhân Thế tử làm một nhà yển (tiệc tao nhã) nhỏ đặc biệt đón gió tây trần cho Thẩm biểu tiểu thư, nói là để cho nàng nhận thức tỷ muội nhà mình một chút.” Hải ma ma nghĩ đến buổi sáng vừa ra, hơi bầm nói.

Lão phu nhân vừa nghe, “Vậy người đi phòng thu chi phát hai mươi lượng bạc nữa cho Hoàng thị, để cho nàng làm náo nhiệt chút cho Thẩm nha đầu. Đứng rồi, đến phòng kho lấy cuộn thiên sa trong của hồi môn của ta ra, gọi bảo sư phụ y các tới đây đo đạc vẽ cho mấy tỷ một chút, chắc đủ làm bốn bộ đồ mùa hè, cho hai nha đầu Hầu Gia này, cả Mặc Lan, Thẩm Họa làm một bộ đi.”

“Đạ, lão phu nhân.” Hải ma ma vừa mới rời đi, lại không khỏi nhìn về Kỳ Lân cư nơi xa, thở dài một tiếng thật dài.

Tiệc đón gió là không giả, có thể dựa vào bà hiểu rõ đối với tính tình các vị tiểu thư, hơn nữa hôm đó Mặc Lan bị đẩy đều truyền ra là Thẩm Họa làm, nghe ý phu nhân Thế tử là muốn làm người hoà giải, nói một chút chuyện ngày đó còi ra ngăn cách ở giữa tỷ nhi (chị em).

Có thể hai tỷ qua lại thân thiết với Mặc Lan đều là chủ tử miệng tay chân bén nhọn, chỉ sợ tiệc đón gió phải đổi thành Hồng Môn Yến.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiệc đón gió

Hoàng thị bố trí tiệc nhấ yến nhỏ là ở chỗ nhà thủy tạ, tên là Liên Phi các, ba mặt đối diện nước, một chỗ nối liền đê, trên đê liễu xanh rủ xuống, màu xanh hoa cỏ đậm thêm.

Chung quanh thủy tạ cũng là Ngọc Liên đỏ nhạt, lá xanh biếc không ngớt, đặt mình trong thủy tạ ở giữa hồ sen đúng là thanh tịnh nhàn nhã, chợt có chuồn chuồn lướt nước, rơi vào thấp thoáng trong sóng trong veo sen đỏ, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Thẩm Họa vừa vào bờ đê, Mộc Quý theo sau lưng vốn là vẫn còn đang liên miên căn nhắc nói tại sao biểu tiểu thư có thể mặt mộc không trang điểm như vậy tới gặp các tỷ muội Tiêu gia.

Coi như lên chiến trường tướng sĩ cũng phải mài đao sèn soẹt, mặt mũi của nữ nhi gia chính là vũ khí sắc bén, nhất định là phải cố gắng trang điểm một phen, sáng rực chiếu người, giết các nàng không chừa mảnh giáp.

Thẩm Họa cười, chỉ nói: “Dung mạo nữ là vì người tri kỷ, lại không phải đi gặp nhi lang (chàng trai). Lại nói nữ tử giữa lúc tranh nhau độ sắc, chẳng phải là tàn sát lẫn nhau?”

Căn bản là lời nói tùy ý ứng phó “Quý khó dây dưa” qua loa tặc trách, Mộc Quý lại là nghĩ sai, cười hi hi chợt hiểu nói chớ Thiếu Tướng quân trở lại nhất định sẽ trang điểm biểu cô nương càng thêm như hoa như ngọc, khiến Thiếu Tướng quân chúng ta thấy biểu tiểu thư lập tức “Quăng mũ cời giáp”.

May mắn chính là Thẩm Họa trải qua sóng gió ở đám nam học sinh, trên mặt không thấy gợn sóng, cũng thiếu chút nữa buồn bực xuất huyết trong miệng, cũng không tiện giải thích cho Mộc Quý nói người suy nghĩ nhiều, chỉ là đứng dậy.

Bởi vì Hoàng thị chu đáo, sớm nửa canh giờ đã phái nha hoàn đến trong từng uyển truyền lời, chắc là đặc biệt giữ lại thời gian để tiểu thư các uyển có thể xuống học đường có đủ thời gian sửa sang trang điểm bản thân, Thẩm Họa không đặc biệt trang điểm, chính là sẽ tới sớm chút.

Lúc này Mộc Quý lại khép chặt miệng, cánh tay cản lại, ý bảo biểu tiểu thư đừng bước lại, nàng nghiêng người mày cứng lại, lỗ tai bén nhạy run rẩy không ngừng giống như tai con cáo. Trong lòng Thẩm Họa biết Mộc Quý này nhĩ lực hơn người nhất định là nghe được chuyện quan trọng gì đó, hiểu ngầm trong lòng cũng không quấy rầy nàng ấy.

Chính là đằng hoàng đứng ở bên cạnh cũng thử nghe tới một chút, chỉ nghe trong thủy tạ cách đó không xa có thiếu nữ đang xì xào bàn tán, chắc là nói cái gì nàng cũng không nghe được rõ lắm, thế nhưng tiếng cười tùm tùm năm tùm ba tràn đầy há hê giấu cợt lại lọt vào tai rõ ràng, Thẩm Họa rất là quen thuộc một tiếng cười duyên dáng trong đó, chính là Kiều Mặc Lan, ngoại tử mẫu thương yêu.

“Thật là dễ tiện vô si!” Mộc Quý thu lỗ tai nghiêm mặt đột nhiên tức giận mắng một tiếng.

Thẩm Họa không nóng không vội, trước che Mộc Quý phòng quai hàng, để cho nàng ấy chú ý tránh cho khiến người ta nghe thấy gặp phải rắc rối, bây giờ nàng cũng không có năng lực bảo vệ họ chu toàn, thấp giọng hỏi: “Em lại nghe được cái gì?”

Mộc Quý hừ lạnh, trong lòng khinh bỉ một phen ba vị tiểu thư trong thủy tạ, bèn kề vào bên tai Thẩm Họa ti mi nói một tràng mới vừa nghe được, cuối cùng nắm quyền nói: “Biểu tiểu thư không cần lo lắng, có Mộc Quý ở đây, quyết không để cho các nàng bắt nạt.”

Thẩm Họa nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Bây giờ em là người hầu ở Hầu phủ, vẫn là thu liễm lại tốt hơn, một lát tự ta sẽ cẩn thận, em ở bên cạnh lắng lắng chờ đợi, tuyệt đối đừng nhúng tay, ta tự có chừng mực.”

“Mộc Quý là người phủ tướng quân, cũng không phải là nha hoàn Hầu phủ, không sợ đắc tội các nàng.” Mộc Quý nhe nhe răng, nhìn chăm chăm nơi kia không muốn bỏ qua cho như vậy.

Nha đầu này đừng thấy thường ngày đáng vẻ thiếu nữ u mê cười hi hi, vô cùng thích đồ làm son phấn, trâm ngọc trai trâm cài, ngược lại là một bản tính thật sự là Hiệp Can Nghĩa Đam (anh hùng gan dạ giúp đỡ kẻ yếu). Thẩm Họa đã hỏi sao họ lại đến phủ tướng quân làm người hầu, ngược lại Mộc Quý, Mộc Cẩn không giấu diếm cái gì, nói ti mi thân thế.

Hai người vốn là tỷ muội thứ xuất của quân sự gia đình giàu có, phụ thân vốn cũng không đau không thương, bởi vì án phế thái tử năm đó bị dính líu rất nhiều, phụ thân vì chạy trốn bỏ lại họ, chỉ dẫn theo ca ca tỷ tỷ con vợ cả vội vàng chạy trốn.

Hai người họ lại bị quan nha bắt lại, thuận theo định tội nữ gia quyền công tay xiềng chân đưa đi quân doanh trấn thủ biên cương Nam Cương sung làm quan kỹ, vốn tưởng rằng phải mặc cho người chà đạp.

Mây mà khi đó Tiêu Dịch tiếp nhận quân vụ Nam Cương, thủ tiêu doanh quân kỷ lã lướt này, để những tội phụ này đến trong đất cùng trồng trọt lúa nước, cây giống, giúp đỡ nấu cơm trong quân doanh với tướng sĩ.

Ngày đông khâu vá áo bông chống lạnh cho các binh sĩ ra tiền tuyến, mặc dù là việc tay chân nhưng thật sự là việc tôn nghiêm hơn nhiều so với “Việc tay chân” trên giường kia.

Nhưng cũng có người coi thường quân lệnh của Tiêu Dịch, lén lút cho rằng các nàng tiếp tục làm quân kỷ tùy ý cười, bởi vì tỷ muội Mộc thị trẻ tuổi xinh đẹp chính là bị một Phó tướng quân theo dõi.

Lúc ấy, Tiêu Dịch vừa vặn đi ngang qua đình tuần tra gia cố tường thành hẻo lánh chút, thấy loại chuyện này xảy ra, mặt mũi âm u lạnh lẽo giờ đao lên kiếm liền chém xuống đầu phó tướng kia, coi như là xuống □□ ngay tại chỗ.

Lúc ấy chọc một tốp tướng lĩnh Nam Cương đang rèn luyện cùng quân Tiêu gia bất mãn, cùng nhau tới quân doanh chinh phạt Tiêu Dịch tùy ý chém giết tướng lĩnh mắc tội hình.

Bởi vì doanh quân kỷ ở Đại Lương là được ngầm thừa nhận hợp pháp, thủ tiêu coi như xong lại còn giết người, nhưng Tiêu tướng quân sớm có chuẩn bị bày Hồng Môn Yến.

Tuy nói cuối cùng là lấy đao kiếm ép những tướng lĩnh này cúi đầu, nhưng một câu nói lúc đó lại hỏi mỗi người bọn họ ngậm miệng không trả lời được —— nếu lúc ấy Tiêu Dịch ta cứu là vợ con của các người, các vị Tướng quân còn sẽ xách theo kiếm lên xông vào lều trại của bọn soái?

Thẩm Họa rốt cuộc biết vì sao Tiêu Dịch có thể được lòng dân chúng ở đất Nam Cương, Tiêu tướng quân nghiêm chỉnh như vậy, có thể không phải là Đại Anh Hùng mà những người này kính ngưỡng, nhưng mà, vì sao mình lén lút nhìn thấy Tiêu tướng quân lại là tay ăn chơi cợt nhả người?

“Mộc Quý, nếu như em thật lòng coi ta là tiểu thư, hãy nghe ta một lần, ta tự có chừng mực, một lát em chỉ làm giúp ta một việc tự nhiên có thể.”

Khỏe miệng Thẩm Họa khẽ nhếch, mi mắt sáng ngời, bên là cũng kẻ vào bên tai Mộc Quý tí mi nói nhỏ, Mộc Quý vừa nghe, d!^Nd+n(#Q%*d@n khẽ tròn to hai mắt, ngay sau đó chính là hà hề cười cười.

Thầm nghĩ biểu tiểu thư chúng ta nhìn rất nhàn tĩnh, ngược lại. Không thể khinh thường nha, làm bộ khẽ nhún người thỏa mãn lên tiếng, “Biểu tiểu thư lợi hại, Mộc Quý nhất định cần tuân tiểu thư phân phó.”

“Chuyện tốt gì, nhìn ngay cả nha hoàn bên cạnh muội muội cũng vui rạo rức.” Hoàng thị đột nhiên lên tiếng, thút tha đi tới ở dưới sự vây quanh của nha hoàn ma ma.

Phu nhân Thế tử khó tránh khỏi phô trương phải lớn hơn một chút, nghĩ đến mới vừa rồi Mộc Quý và Mộc Cẩn còn định cũng bày ra phô trương lớn một chút, Thẩm Họa lại trở nên thốn thức đau đầu, bày dáng vẻ chủ tử mới quát lớn đám người to lớn sau lưng trở về Kỳ Lân cư.

Tới gặp tỷ muội Tiêu gia như thế, Thẩm Họa cảm thấy vẫn là biết điều chút tốt hơn, cho nên ngay cả hôm nay mặc xiêm áo cũng cực kỳ thanh nhã, chỉ là bộ váy áo ngắn lưa mông hoa lan thanh lịch, ước chừng là sau này họ có thể không lui tới thân mật với mình là tốt nhất, chỉ cần làm được quân tử chi giao nhạ như nước.

Thẩm Họa đối mặt Hoàng thị như gió xuân tự nhiên không thể mở miệng đã nói ra chân tướng, “Họa vừa nghĩ tới ngày sau có thể cười đùa chung đụng với các tỷ muội, dĩ nhiên là trong lòng vui mừng căng thẳng, ngược lại mới vừa rồi mất dáng vẻ ở trước mặt biểu tâu.”

“Muội muội là con gái một, kích động như vậy cũng là có thể thông cảm được.”

Thẩm Họa giương mắt nhìn, sau lưng Hoàng thị còn dẫn theo ba vị tiểu thư ăn quà vặt, ăn đến đầy miệng đầy mảnh vụn nát giống hệt Dục Ca Nhi, đều là bé gái đầu nụ hoa cùng một màu, nghĩ là mấy người còn nhỏ bèn hẹn cùng đi, cũng dễ trông nom các nàng.

Ngay sau đó theo tới là một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, thân cao gầy, ngược lại tương tự với vóc người Thẩm Họa, Hoàng thị cười nói: “Cũng là đúng dịp, đều tụ tập ở nơi này, ta trước tiên giới thiệu cho Họa muội muội, đây là đại biểu tỷ của muội, Tĩnh Dư.”

Tiêu Tĩnh Dư nghe tiếng gật đầu nhẹ với Thẩm Họa.

Thẩm Họa từng nghe Tiêu Tĩnh Dư, là sau khi Mộc Cẩn nhận được lời mời của Hoàng thị, hỏi thăm bữa tiệc là ý gì? Đi mấy người? Tuy là Mộc Cẩn không hỏi, nha hoàn tới truyền lời cũng phải dựa theo phân phó của phu nhân Thế tử nói rất rõ ràng. Mộc Cẩn sợ Thẩm Họa có chút không nhớ được người, bèn sớm nói trước một chút từng người tám vị tiểu thư Tiêu gia với Thẩm Họa.

Tiêu Tĩnh Dư là trưởng nữ của Trần thị và Tiêu Cảnh Chu, vô cùng được Tiêu hầu gia thương yêu, so với con gái thứ hai cùng Trần thị sinh ra, quả thật Tiêu Cảnh Chu yêu thương nữ hơn một chút.

Mà Trần thị lại ngược lại với Tiêu hầu gia, quan hệ với Tiêu Tĩnh Dư cũng không quá thân mật.

Chỉ vì vị tiểu thư con vợ cả này “Tiếng xấu bên ngoài”, rất khác người, vị Tiêu đại tiểu thư này quả thật cực kỳ khác biệt với những tiểu thư thế gia trong khuê phòng kia, yêu thích đi khắp sông núi Đại Hà, thường thường nữ giả nam trang ra vào Hầu phủ, cũng không tính là bí mật gì.

Điểm này thật sự khiến Trần thị có chút không thể tưởng tượng nổi, không ngờ bản thân tuân thủ nghiêm ngặt Nữ Tắc, làm sao lại sinh ra loại nữ nhi gia để người ta chê cười này.

Có lần nàng chính là len lén thu dọn bao gói, biến mất suốt cả một năm mới trở về.

Ngược lại mỗi tháng có gửi thư báo bình an, trong thư mới biết đại nữ nhi đi theo thương đội đến Tây Vực du lịch, Trần thị là vừa bực vừa hận, đối ngoại chỉ nói là thân thể đại nữ nhi yếu đuối bị bệnh, cho nên Tiêu Tinh Dư biến mất trong một năm. Lòng của Trần thị cũng sắp nắm bẻ, quyết định nữ nhi vừa trở lại sẽ phải định ra một mối hôn sự cho nàng, có lẽ có nhà chồng rồi, sinh con sẽ có thể kiềm hãm tính tình.

Hôm nay, Tiêu Tinh Dư tuổi mới mười tám, còn chưa thành hôn, bình thường tiểu thư thế gia mười lăm tuổi cập kê, chính là sẽ đính hôn thành hôn, lại kéo lâu chút nữa, cũng chính là mười sáu thành hôn.

Nhưng Tiêu Tinh Dư năm nay mười tám, coi như là đại cô nương hiếm thấy trong kinh, ai nhắc tới Tiêu đại tiểu thư, không âm thầm đâm xuống cột sống của Trần thị.

Nói là con cháu tướng môn quả nhiên gia giáo siêu phàm, dạy dỗ nữ nhi gia đều thật sự là khác biệt với nhà khác, còn có Trần thị vốn là thứ xuất, cực kỳ nhạy cảm điểm này, sợ nhất nghe được các quý phu nhân kia len lút thảo luận vấn đề gia giáo của bà.

Nếu là gia thế bình thường kéo dài tới hiện tại đoán chừng sẽ không có người dám tới cửa cầu hôn, nhưng thân phận Tiêu Tinh Dư khác biệt, trưởng nữ Hầu phủ, phụ thân là Thị Lang Hộ Bộ, ca ca là Thiếu Tướng quân chương quan quyền hạn trong kinh, hiện tại Trần gia cũng là như mặt trời ban trưa, chính là vừa ra cửa tướng quốc, ai không muốn leo lên mối hôn sự này, cầu hôn vẫn nối liền không dứt, bên trong càng không thiếu vài tránh niên tài tuần tốt đẹp.

Nhưng Tiêu Tinh Dư làm chủ quen rồi, đều không nhìn trúng, chọn tới chọn lui chọn cn thứ hai nhà Bùi thái phó, nghe nói là ma bệnh không còn sống lâu nữa, thân thể vô cùng yếu đuối, còn là một Thiên Tàn (trời sinh khiếm khuyết), ngược lại sinh ra đáng đáp tuần lãng.

Tiêu Cảnh Chu và Tiêu lão phu nhân kêu đến khuyên mấy lần, cảm thấy tiểu cô nương là bị bề ngoài mê hoặc.

Nàng còn nhỏ không biết cuộc sống sau khi cưới này không chỉ dựa vào tướng mạo nam tử duy trì, cũng là củi gạo dầu muối, gia đình giàu có dĩ nhiên là không cần phải để ý đến những thứ này, nhưng phu thê ân ái trên giường ắt không thể thiếu, làm sao Thiên Tàn này có thể chữa khỏi? Đó là cả đời ở góa đây!

Ngay cả Trần thị cũng vỗ hèo nói thẳng không đồng ý, dù sao cũng là một miếng thịt trên thân thể rớt xuống, không thân nữa cũng là con gái thai đầu, khi còn bé cũng từng thương từng yêu, chỉ là dần dần lớn lên, Tiêu Tinh Dư càng xa lánh với mẫu thân.

Có lúc Trần thị là muốn chỉ sinh con gái thứ hai đúng là hài lòng hơn nhiều, từng đưa từng đưa đều là kiếp trước đến đòi nợ thì phải. Chỉ có lúc này, Trần thị mới rõ ràng cảm nhận được kia quả nhiên là một miếng thịt trên người bà rớt xuống nhĩ, trái nghiệt nên trả một phần cũng trốn không thoát.

Cũng may tháng sáu Tiêu Tinh Dư sẽ phải thành hôn, mấy ngày nay Trần thị rất bận rộn, hết lòng đặt mua đồ cưới cho con gái.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhóm ba người

Mấy người theo tầu tầu Hoàng thị cùng nhau tiến vào thủy tạ, bởi vì chỗ thanh nhĩ này vốn cũng không lớn, chỉ sợ cũng vì chen vào bên trong hơi người nhất thời quá mạnh, vẫn đục hương thơm sen đỏ thoang thoang quanh quẩn trong thủy tạ, bèn để tất cả nha hoàn theo bên mình hầu hạ các tiểu thư chờ ở ngoài thủy tạ như nhau, bên trong tự có hai, ba người sắp xếp tốt chạy châm trà, chỉ chốc lát sau, mấy vị tiểu thư khác cũng lục tục chạy tới, rồi rít ngòi xuống.

Hôm nay, nhân vật chính của nhĩ yến nhỏ này là Thẩm Họa, Hoàng thị bèn sắp xếp nàng ngồi ở bên cạnh mình tiện làm hết tình nghĩa biểu tầu, thỉnh thoảng cúi đầu rỉ tai với nàng đơn giản nói thứ bậc xếp và khuê danh của một vài tỷ muội. Thẩm Họa theo giới thiệu cận kề của Mộc Căn cũng có thể đại khái đoán được một chút, nhưng ánh mắt vẫn theo lời của Hoàng thị lướt qua bọn họ từng người một.

Như vậy mới bắt đầu thuận nước đẩy thuyền quan sát tí mĩ vị đại biểu tỷ sắc thái truyền kỳ này, trên mặt nàng ấy canh suông nước nhạt, không có trang sức, kiểu tóc cũng cực kỳ giản, chỉ đơn giản vấn búi tóc lên ngay cả một trăm cài tóc xinh đẹp cũng không thấy, tro trọi đeo hoa tai thủy tinh trên vành tai, so với những tỷ muội Tiêu gia ngồi ở trước mặt này, nhất là Mặc Lan, Tiêu Tam, Tiêu Bát cô nương tướng mạo phát triển tôn lên không tính là đẹp, nhưng trông mất đen trắng rõ ràng trong nháy mắt lại thấp sáng lên ngũ quan thanh tú của nàng ấy, cực kỳ sáng ngời, tự có một loại ý vị hào hiệp tự nhiên.

Đội chín tỷ muội chỉnh trang quỳ ngồi, quy củ ngừng tiếng, Hoàng thị bèn ra hiệu nha hoàn dâng rượu sa kê, trái cây điểm tâm, trong đĩa hình bướm bướm tinh xảo đựng Kim cao cuốn, bánh đậu đỏ, bánh hạt sen, oản đậu vàng (bánh đậu xanh).

Hoàng thị giờ tay chỉ Thảm Họa đang muốn giới thiệu cho bọn ty muội đang ngồi, có người đáng vẻ lười biếng chậm rãi quạt tròn mỹ nhân mở miệng: “Ồ, điểm tâm này hẳn là bốn bánh trái chuyên cung cấp của Tô Ngọc Đường, hình như mỗi ngày chỉ bán hơn năm mươi phần đấy, nếu không còn đủ ra bạc nhiều hơn nữa cũng không mua được, tẩu tẩu bản lĩnh thông thiên nhỉ, lại lập tức lấy mười bản, nghe nói bánh trái đều đặt trước đến đầu mùa xuân sang năm rồi! Hôm nay, bọn muội muội cũng không biết nhờ tình của người nào mới có thể ăn được đây!”

Nàng nói chuyện giọng điệu lười biếng, lại phe phẩy quạt hương bồ che nửa khuôn mặt, nói cũng không nghe ra là ý gì? Ít nhất hiện tại Thảm Họa cũng không muốn để ý tới những thứ này, trên mặt chỉ duy trì vẻ điềm tĩnh, nhìn ba con mèo thèm ăn đối diện, khẽ lộ ra nụ cười, trong lúc lơ đãng ba con mèo thèm ăn đối diện Thảm Họa mỉm cười, rục cổ lại, đều lộ chút ít ngây thơ của cô gái nhỏ.

Ba cái nọ hoa ngồi ở cạnh một bên khác của Hoàng thị, là thật sự nghe không hiểu các vị ty ty mỹ nhân đang thảo luận cái gì, chỉ nghe đậu thơm, hương sữa tùy ý chui vào mũi, đều là trùng lớn mắt nhìn chăm chăm bánh trái trước mặt, nước miếng một cái lại một cái rơi chín tầng mây. Tuổi tuy nhỏ cũng được Hầu phủ mời ma ma hành lễ nuôi dạy một chút, tuy là rục rịch, tay nhỏ đặt ở dưới bàn đã sớm không kiềm chế được, nhưng ai lại cũng chẳng muốn làm pháo đầu tiên, ma ma nói ra tay trước chính là phải đánh thur mười lần, lại nói làm cho các ty ty nói chuyện cười là mèo tham ăn thì càng không dễ nghe rồi. Chính là đôi mắt ti hí linh động liếc xéo lẫn nhau, chỉ ngóng trông A ty nào tốt bụng nhanh chóng bắt đầu cầm nha! Lúc này vừa nhìn thì thấy ty ty mỹ nhân đối diện cười về phía mình, người ty ty này thật là đẹp mắt.

Bên này cười ngây thơ, bên kia Hoàng thị cũng mỉm cười như xuân, lại nâng cánh tay lên muốn khơi tới Thảm Họa, nhưng mỹ nhân quạt tròn kia lại ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng, “Bánh trái không dễ còn chưa tính, đĩa sứ đựng bánh trái này chính là đĩa ngọc bích sản phẩm của Thanh Châu, cánh bốn góc vừa vặn có thể để bánh ngọt, bởi vì hình dáng may mắn, màu sắc thanh thủy, chuyên là ngự dụng của nữ quyền hoàng gia, hẳn là của hồi môn của trong phủ Quốc Công cho tẩu tẩu nhỉ, quả nhiên là khéo léo tuyệt vời. Tẩu tẩu bày bầy yên thật đúng là vô cùng bạo tay nha. Chẳng lẽ hôm nay là đặc biệt làm tiệc cảm tạ thầy cho nữ phu tử chúng ta. Ồ, sao lại không thấy phu tử người đâu?”

Vị tay cầm quạt tròn này chính là đích nhị nữ Tiêu Tĩnh Mẫn trong phủ, đứng hàng lão tam, mặt trái xoan, một đôi mắt rất đẹp quyến rũ ân tình, vui buồn lẫn lộn, quả thực là mỹ nhân bại hoại. Thiếu nữ vừa nói chuyện đã bỏ đi quạt tròn, khoe miệng nhếch cười, mặt mày lại có ý xẹt qua chỗ Thảm Họa, hơi ngừng lại, đáy mắt là tràn đầy khinh thường, bày tỏ là liếc mắt cũng làm người ta biết là tiểu thư Tiêu Tam cố ý cho Thảm Họa thấy khó chịu.

Trong nháy mắt, ty muội khác đã hiểu rõ ý trong đó, Tiêu Tĩnh Mẫn luôn luôn thân mật với Mặc Lan ngồi chỗ bên cạnh, ngược lại học phu nhân Quốc Công không hợp với trường ty, chỉ đặc biệt thân thiết Mặc Lan. Từ trước đến giờ, Tiêu Tĩnh Mẫn là một người coi trọng đích thứ, vẫn lấy đích thứ đè ép ty muội khác, quen nuông chiều rồi. Mặc Lan là con gái một của Kiều Đại tướng quân Tây Bắc, trong phủ phù hợp quan niệm chọn bạn của Tiêu Tam tiểu thư, có lẽ cũng chỉ còn dư lại Mặc Lan.

Mấy ngày trước đây, Mặc Lan lại âm ỉ với Thảm Họa không vui vẻ lắm, nghĩ muốn trút giận thay Mặc Lan! Tất cả mọi người thông suốt không lên tiếng, nương nhờ khí thế đích nữ sinh tồn tự nhiên cẩn thận, cho dù là có vài cái đầu không tính là tốt kia giờ phút này cũng có thể hiểu ra ý.

Ai cũng nói, hôm nay lúc tẩu tẩu Hoàng thị phái nha hoàn đi thông báo cũng bảo người ta nói nguyên do nhà yên nhỏ, còn cố ý nhắc nhở những tiểu cô tử (cô em chồng) này có thể bị chút lễ ra mắt đơn giản, vốn là gia giáo lễ nghi, còn sợ họ quên đấy! Lúc Mặc Lan mới vào phủ cũng từng mở như vậy, ngay cả cô cô thúc bá đều gọi tới ăn một bữa cơm đoàn viên thật ngon, làm cực kỳ náo nhiệt. Lúc ấy, Hoàng thị còn chưa gả vào Hầu phủ, cũng đã nghe ma ma hầu hạ bên cạnh nói.

Lại bởi vì lão phu nhân từ sổ sách riêng cho phép mình năm mươi lượng bạc, Hải ma ma còn truyền lời nói làm cho Thảm Họa náo nhiệt chút, nàng bèn nhờ quan hệ nhà mẹ đẻ mua bánh trái của Tô Ngọc Đường, trong thủy tạ cũng không bày bàn trà nhỏ hình tròn, kia đều là thường ngày để cho bọn ty muội thuận tiện ngồi vây quanh một đoàn chơi bài hoa, một loại hoạt động tiêu khiển, mà là chuyên bày bàn dài gối đầu bình thường một người một bàn tiệc, phía dưới là đệm bồ may hoa văn mẫu đơn, như vậy chính là phỏng theo tiệc mời chế độ xưa, tỏ ý đoan trang quan trọng hơn nhiều so với bàn tròn nhỏ ngồi vây quanh một đoàn kia, cho nên mới có thể khiến Tiêu Tĩnh Mẫn tìm gai bởi móc.

Còn nữa, tiểu thư Thảm gia kia một người lớn sống sờ sờ ngồi vào chỗ ở bên cạnh Hoàng thị, người thông suốt một chút là có thể nhìn ra, huống chi tiểu thư Tiêu Tam còn là người thông minh nổi trội ở học đường.

Trên mặt Hoàng thị hơi có vẻ lúng túng, đây đâu chỉ là đánh mặt của Thảm Họa, ngay cả Hoàng thị cũng đều đánh. Tuy nàng biết rằng tính tình Tiêu Tam, nẫu thân cùng chiều, phu quân cùng chiều, cùng chiều đến không coi ai ra gì, có lúc cũng không chịu nổi, bèn giải thích: “Tĩnh Mẫn hiểu lầm, hôm nay ở đây là tiệc cảm tạ thầy gì, mà là đặc biệt đón gió vì Họa muội muội.”

“A, thì ra là muội hiểu lầm, mà sao muội không thấy vị muội muội tới từ Giang Nam kia ở nơi nào? Mặc Lan, Tĩnh Nhu muội nhìn thấy không?”

Ngồi ở bên cạnh tiểu thư Tiêu Tam, cô nương mặt chữ điền khinh thường cười cợt, “Có lẽ là mất muội muội vụng về, cũng không thấy nha?”

Mặc Lan ngược lại không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng liếc mắt một cái.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong thủy tạ bỗng lạnh xuống.

Trong lòng Thảm Họa cười lạnh ba người, thật đúng là để Mặc Lan nói trúng, nhóm ba người nha! Nhưng nhìn những người khác, Tiêu Lục, Tiêu Thất, Tiêu Bát ba đứa nhỏ chỉ lo ăn, đâu có nghe hiểu tranh đấu gay gắt giữa các ty ty, trừ nhóm ba người còn dư lại ty muội khác cũng rụt cổ lại không dám cùng tham gia, rất nhiều việc không liên quan đến mình vắt gò ngồi xem, bốt suy nghĩ chốc nhóm ba người thì tốt hơn.

Mà mặt chữ điền phụ họa vừa nãy là tiểu thư thứ xuất Tiêu Tứ, Tĩnh Nhu, cho dù gọi Tĩnh Nhu lại phụ lòng cái tên đẹp, tính tình lại tuyệt đối không dịu dàng, thường ngày cúi người nịnh bợ Tiêu Tam và Mặc Lan, vì hai người như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhưng đến trong đám thứ xuất thì hận không thể hất cằm lên xoắn vặn người chết, bắt chúc con của đi ngang kia.

Hoàng thị giả giáo cho phép, vẫn treo nụ cười như cũ, nhìn cẩn thận cũng có chút trở nên cứng rồi, thậm chí nàng cũng không dám nhìn mặt của Thẩm Họa, thật là rất xấu hổ. Tiệc đón gió là nàng muốn làm, người hoà giải cũng là nàng muốn làm, lần này bầu không khí bế tắc thành ra như vậy, nhưng vào lúc này phía dưới lặng lẽ đưa tới một bàn tay trắng nõn, rất có ý trấn an ở đây. Chắc là khích lệ này hóa giải chút buồn bực trong lòng, Hoàng thị đã khôi phục lại dáng vẻ, “Bên phải ta chính là Thẩm Họa muội muội, Tinh Mẫn, Tinh Nhu cố gắng nhìn một chút, là một mỹ nhân nhé?”

Nhắc tới mỹ nhân, trong hầu phủ này là Mặc Lan, Tiêu Tam, Tiêu Bát rất phát triển, đặt ở trong vòng quý nữ Kinh Thành đều là đáng kể. Tiêu Tam kiêu mỹ, Mặc Lan rực rỡ, Tiêu Bát đẹp diễm đam, Thẩm Họa làm cho người cảm giác cũng là vài loại lộn xộn cùng một chỗ, lúc mới gặp gỡ thì như liễu xanh trên bờ đê không khoe khoang, nhưng tự nhiên dịu dàng, quyến rũ trời sinh, tỉ mỉ nhìn nữa lại cảm thấy gương mặt trắng muốt này không trang điểm Minh Châu sinh quang sáng, khiến gọn sóng sáng sữa trong suốt sau lưng và sen đỏ không lảng lơ cũng mất ý vị, ánh sáng lung linh giống như một bức tranh thoai mái. Vừa so sánh như vậy, trong lòng các vị tỷ muội đều có thiên vị.

Tiêu Tinh Mẫn vốn còn không nhanh không chậm vẫy quạt hương bồ, đẹp? Có thể đẹp như mình không? Nàng lại là được xưng song tuyệt trong kinh, nhưng hơi nghiêm chỉnh nâng mí mắt nhìn tới một chút. Thẩm Họa quý ngồi ở trên đệm bồ lại hấp dẫn từng đôi mắt ghen ghét, đều là đám có mắt không trông mà, không khỏi khiến nàng cũng liếc xéo một cái. Chỉ một liếc mắt nghiêm chỉnh này, Tinh Mẫn liền cảm rằng tròn to mắt đẹp, lại có luồng lửa ghen tỵ không tên chui lên đầu quạ tìm.

Lời nói càng thêm cay nghiệt, “A, vị này chính là Thẩm Họa muội muội à, muội còn tưởng rằng là nha hoàn tẩu tẩu dẫn tới!”

Tinh Nhu ở bên cạnh phụ họa, “Mới vừa rồi muội cũng đã đắc tội muội muội, chủ yếu là hơi thở hương dã của muội muội quá nặng, nhất thời không nhìn ra là xuất thân tiểu thư. Ha ha, xem tính tình nhanh nhẹn nhanh miệng của muội này.”

Thẩm Họa lập tức cười khê, “Tinh Nhu tỷ tỷ cũng đừng băn khoăn, muội muội vừa rồi cũng có đắc tội biết bao hay sao?”

Từ đầu chí cuối, Thẩm Họa ngồi ở chỗ đó, đây là lần đầu tiên mở miệng, còn nói mình đắc tội, Tinh Nhu nghĩ nàng nhất định là sợ nhận túng, cô ý cúi đầu lấy lòng, đợi đến hồi rõ ràng lại sẵn giọng với nàng nữa, khiến nàng càng sượng mặt mới phải.

Tiêu Tứ thuận thế hỏi một câu, “Muội muội đã đắc tội gì ta?”

“Lúc muội muội mới gặp Tiêu Tứ tỷ tỷ, thiếu chút nữa cho là Tứ tỷ tỷ không phải người Tiêu gia đấy. Chỉ thấy các tỷ muội xinh đẹp trên chỗ ngồi, hoặc là mặt trái xoan mượt mà, hoặc là trái xoan đầy mặt, sao tỷ tỷ lại là một mặt chữ điền lớn, tỷ tỷ nhất định là giống di nương nhiều hơn chút nhì!”

Tiêu Tinh Nhu xấu xí đã xưng tên ở trong tiểu thư Hầu phủ, nàng quả thật giống Lâm di nương, trời sinh hình dáng lớn hơn một vòng so với người khác, mặt cũng là mặt vuông chữ điền góc cạnh sắc sảo. Nhưng Lâm di nương dù hình dáng sinh không đẹp, nhưng mà dáng vẻ đầy đặn ngọc nhuận, nhất là công phu miệng lưỡi trên giường có thể nói nhất tuyệt. Riêng Tứ tiểu thư này chính là loại tốt nào cũng không dính, lập tức để Thẩm Họa tùm chỗ đau đón, tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Người” Tiêu Tứ thoáng cái bị chọc giận, đang muốn mở miệng đánh trả Thẩm Họa. Người tốt xấu gì là vị tiểu thư thư hương môn đệ, sao mở miệng chính là những lời nói thô bỉ trắng trợn này, lại dám trắng trợn nói nàng xấu xí, vì vậy đánh ánh mắt sắc bén hung ác trợn lên giận dữ nhìn qua, không biết bộ dáng mình như thế trông mất cang có vẻ vô cùng xấu xí, lại còn có chút cảm giác tức cười.

Thẩm Họa giống như là bị dọa sợ, lại tự kiểm điểm trước, “Tứ tỷ tỷ đừng nhìn muội muội như vậy, muội muội đến từ hương dã, nha đầu hương dã nói chuyện đều không có quy củ, nhanh nhẹn nhanh miệng, không lên được mặt bàn, tỷ tỷ đừng trách.”

Tiêu Tứ thấy Thẩm Họa chịu cúi đầu nhận sai lần nữa, tuy là tức giận, đầu gì cứu vãn chút mặt mũi ở giữa các tỷ muội, lập tức cố ý ra dáng hưởng thụ, nhiều loại người hương dã thô bỉ như người cũng không chấp nhận với người, nhưng khi nghe được chung quanh mơ hồ cười nhạo một tiếng, u mê một lát, trong nháy mắt hiểu ra ý, vừa nãy Thẩm Họa cường điệu đọc rõ chữ “Nhanh nhẹn nhanh miệng”, vốn là lời nàng đã nói.

Trong nháy mắt trên mặt xanh đỏ xen kẽ, bởi vì nếu nói là trắng ra, câu nói mới vừa nãy kia của Tiêu Tứ hơi thở hương dã quá nặng đã nói trắng ra tự tiện cử như vậy, rốt cuộc người nào hương dã vẫn cần phải đợi so sánh, vòng tới vòng lui Thẩm Họa lại cuốn nàng vào trong hố, tự mình hạ thấp mình.

Hiệu quả như vậy so với mở miệng đã trực tiếp đánh lại càng khiến người ta mừng thầm, ở nơi này từng chịu Tiêu Tinh Nhu bắt nạt cũng không phải số ít, mơ hồ đều cảm thấy hả giận, mấy ngày trước đã nghe nói vị Thẩm Họa muội muội này là một cây hồng cứng rắn, ngay cả tổ mẫu cũng dám cãi lại, Mặc Lan cũng dám đẩy.

“Không được cười. . . .” Tiêu Tứ tức đến nổi phôi hàm hừ.

Bởi vì những người khác e ngại hai vị khác trong nhóm ba người chỉ có thể nhịn xuống nén cười, nhưng thấy ngay cả Tiêu Tam và Mặc Lan cùng một nhóm cũng che quạt tròn lên lên vui vẻ, bèn hi hi cười ra tiếng, nhất thời trong thùy tạ tỏ ý có vẻ náo nhiệt.

Thường ngày, Mặc Lan và Tiêu Tam cũng quen giễu cợt nàng rồi, bày tỏ không cảm thấy có gì không ổn, nhưng Tinh Nhu lại vội vã kêu đề hai vị tỷ tỷ làm chủ cho nàng, hai người không nói cười khê, cũng chưa từng coi nàng là một nhóm, là nàng tự mình ngu hết mức vòng tới trong hố người khác, một thứ xuất cũng xứng oan ức?

Hoàng thị rõ ràng không nắm được bầu không khí tiệc, chần chừ làm sao mở miệng tiếp, đều nói trường tẩu khó làm! Mấy người này không phải một mình nàng có thể chịu nổi.

Cũng vào lúc này một tiếng nói lưu loát vang lên, “Tinh Nhu muội muội sau này vẫn là đọc thêm nhiều sách đi! Đừng ra ngoài cũng gây ra chuyện cười như vậy cho Hầu phủ.” Ngồi bên cạnh, Tiêu Tinh Dư đột nhiên lên tiếng, trường tỷ nói chuyện, thứ xuất như Tinh Nhu chỉ có thể kiềm nén lòng dạ chịu

đựng dạy bảo.

Tiêu Tinh Dur đột nhiên lên tiếng khiến chúng tỷ muội không tưởng tượng được, ở trong ấn tượng của các nàng, vị trưởng tỷ này vẫn là cao quý lạnh nhạt, nhưng mọi người đều không dò rõ trưởng tỷ là chưa từng thấy Thẩm Họa bắt nạt tỷ muội khác của mình lại nói hay là bởi vì cảm thấy Tiêu Tứ quá mức cay nghiệt mới lên tiếng, cho nên bèn giữ tâm nhãn (*) nhìn.

(*: Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Về ý nghĩa thâm sâu của tâm nhãn thì phải nói ngũ nhãn (năm mắt). Theo thuyết ngũ nhãn thì ngoài con mắt thật ra, còn có bốn loại tâm nhãn nữa, với trình độ cao thấp khác nhau.)

Tiêu Tinh Dur liếc ngang quét qua, mấy tỷ muội dần lòng không cười lập tức ngừng thở.

“Còn có Tam muội cũng đừng ồn ào, hẳn là tất mắt còn chưa khỏe sao, nếu nghe mẫu thân dạy bảo bớt xem mấy thứ sách không nghiêm chỉnh ở trong chân, ngược lại đã có thể sáng ngời chút.” Trong phủ này, trưởng nữ có quyền phát biểu nhất liên tục khiến trách hai vị muội muội, một vị khác còn là muội ruột thịt đồng bào.

Không khí chính là có chút vi diệu.

“Tẩu tẩu, nghe nói Họa Nhi đã sớm vào phủ, muội muội đẹp như vậy sớm nên dẫn ra cho bọn tỷ muội biết.” Tiêu Tinh Dur lại mở miệng.

“Nàng mới tới Hâu phủ không quen khí hậu, tẩu tẩu là muốn cho muội muội nghỉ ngơi nhiều một lúc.” Hoàng thị trả lời.

Tiêu Tinh Dur cười một tiếng, ngược lại nhìn Thẩm Họa, “Hôm nay thấy khí sắc muội muội nuôi quả thật không tệ, càng thêm xinh xắn.”

Công lực lác lác theo gió của tỷ muội nhỏ rất cao, thấy thái độ trưởng nữ sáng tỏ, nhất thời cũng bắt đầu khen ngợi tiêu chí lớn lên của Thẩm Họa, trong lời nói không thiếu là ca ngợi thật. Nơi này chỉ có Thẩm Họa và Tiêu Tinh Dur không trang điểm, Thẩm Họa khẽ nghiêng đầu cười một tiếng cảm kích biểu tỷ giúp đỡ, hai người lại đột nhiên có chút ảm ý không tên.

Tức giận trong mắt tiểu thư Tiêu Tam chợt lóe lên, lúc ánh lửa toát ra khỏe miệng lại đột nhiên gọi lên đường cong lớn hơn, nở nụ cười giữ kín như bưng, chút miệng lưỡi được như ý này tính là gì, một lát còn có trò chơi càng vui hơn sẽ chiều đãi vị muội muội miệng bén nhọn này đây.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lễ ra mắt

Chương 18: Lễ ra mắt

Hoàng thị thấy không khí hòa hoãn, bèn dẫn đầu lấy ra một hộp gấm hoa cỏ mạ vàng đưa cho Thẩm Họa, “Đây là lễ ra mắt đưa cho muội muội! Không ngại mở ra nhìn một chút có thích không?”

Những lời này nói ra tiếng lòng của những người khác, tỷ muội nào không muốn nhìn một chút thái độ chân chính của phu nhân thế tử.

Nhã yến có thể là làm theo phép, nhưng chuẩn bị hạ lễ ra mắt này có quý trọng hay không thì có thể nhìn thấy một chút, ngay cả ba con mèo thềm ăn cũng được di nương mình dặn dò qua phóng mắt sáng nhìn thật kỹ.

Nếu là cái lấp lánh mù mắt thì thân mật tỷ tỷ mới tới một chút, nếu là cái chất lượng kém thì chỉ lo ăn no bụng uống đủ rồi trở về.

Hiện tại, Hoàng thị coi như là tân nương tử, ở Hâu phủ còn chưa có uy vọng gì, nhưng các di nương cảm thấy lão phu nhân không muốn gặp, phu nhân Hâu phủ lại không dễ nịnh bợ, vị tân nương tử này cũng là thái độ ảm áp.

Sau đó tay đón nhận, hơn nhiều khi yêu cầu, Tam Phòng ăn mặc luôn luôn tưng quăn, ngày đông có thể lấy dùng chút lửa than tốt nhất hay không, thì xem tâm tư các nhà.

Thẩm Họa cung kính không bằng tuân mệnh, nói tiếng cảm ơn biểu tẩu, mở hộp ra, bên trong là một cái dây chuyền ngọc bích hoa Tịch Nhan ngọc trắng, lấp lánh sáng chói ở dưới ánh mặt trời, nhìn hết sức quý trọng, trong mắt Thẩm Họa sáng lên, “Quà tặng của biểu tẩu quá quý trọng, Thẩm Họa không dám nhận.”

Đừng nói Thẩm Họa cảm thấy quý trọng, những người khác cũng kinh ngạc, Hoàng thị xuống vốn liếng này được, một nữ cô nhi ăn nhờ ở đậu mà thôi, nhưng sau khi kinh ngạc lại nghĩ hình như Hoàng thị đối với ai cũng là đáng vẻ vô cùng tốt, có lẽ thương nàng là một người đáng thương đấy.

Nhưng trong phủ này trừ con vợ cả ai không đáng thương, dù sao trong lòng cũng là ghen tỵ thêm hâm mộ hơn, có tiểu tỷ muội Tam Phòng kia chính là chưa chat nói thẩm Thẩm Họa tốt số, không có mâu thuẫn với Hâu phủ, lại làm người thương.

Bên kia Tiêu Tinh Nhu lặng lẽ quạt gió thổi lửa bên tai với Mặc Lan, “Ta nhớ được đường tàu đưa Mặc Lan tỷ tỷ là một cây trâm Thắt Bảo Linh Lung ngọc bích thì phải, thật là không đẹp bằng dây chuyền này, ngọc bích này dường như lớn hơn với móng tay, nhìn cũng làm người ta rất vui.”

Mặc Lan nhìn chăm chăm bảo thạch này ánh mắt đen tối, dường như giống bị chiếu rọi hiện ra ánh sáng âm u vậy, Tiêu Tinh Mẫn hừ lạnh, loại dây chuyền bảo thạch đó giống như người nào mà không có.

“Muội muội mới tới trong phủ, cần chút đồ trang sức trang điểm bề ngoài, chờ thêm chút thời gian ta lại bảo người đi làm một số đồ trang sức mới mẻ độc đáo cho muội muội. Nếu muội muội cố ý không nhận, ngược lại đồ ý tốt của tẩu tẩu.”

Thẩm Họa không tiện từ chối nữa, lần nữa cảm tạ Hoàng thị, nhưng trong lòng lại phát sinh một tia than nhẹ, ngọc bích này vừa ra, nên làm sao khiêm tốn xuống.

Trưởng nữ Tiêu Tinh Dư cũng bị ra quà tặng, là một bộ “Quần Sơn tập” hiện nay quý nữ lưu hành phẩm đọc trong kinh, người khác đọc sách thơ Lý Quần Sơn phần lớn là bản sao chép.

Tiêu Tinh Dư đưa lại sách vở có Lý Quần Sơn tự tay viết lưu niệm, bọn tỷ muội đều biết trong phòng vị trưởng tỷ này nhiều thứ mới lạ, nhưng đâu có hấp dẫn người như trâm ngọc trai bảo thạch, thoáng nhìn mấy lần lại mong đợi phần dưới.

Lúc này tiểu thư Tiêu Tam cười giương lên môi đỏ mọng, “Họa muội muội là người phương nam, thường ngày nên yêu thích uống trà chứ?”

Thẩm Họa nghe câu này thì trong lòng biết tới rồi, nhìn một cái lưỡi đỏ vừa mở ra khuấy động cười hỏi thăm nàng, đã cảm thấy thật giống như một con rắn da hoa lộ lưỡi ra, muốn mở ra miệng to như chậu máu cắn người, nàng vẫn bình tĩnh cười trả lời: “Là có thói quen uống trà.”

“Vậy hôm nay ta chuẩn bị hạ lễ ra mắt, muội muội sẽ vô cùng thích, mấy ngày trước đây ta với trưởng tỷ đồng ý lời mời đến trong cung tụ họp nhỏ với Tương Vân công chúa, công chúa ban thưởng một hộp trà mới tiến cống, ta muốn tặng cho muội muội.”

Nàng ta không nói hai lời gọi tên nha hoàn mình bảo bưng một ly trà xanh tới đây, đặt ở trước mặt Thẩm Họa, trà xanh này lượn lờ bốc lên hơi nóng quanh quẩn, “Tỷ tỷ đây là.....”

“Ta muốn chơi một trò chơi với muội muội, nếu muội muội có thể đoán ra là trà gì, ta sẽ tặng cho muội muội.”

Các tỷ muội cũng chột hiểu, thì ra là tiểu thư Tiêu Tam lại bắt đầu gây khó khăn cho người ta, Hoàng thị đang muốn mở miệng giúp đỡ cho Thẩm Họa, việc này nếu không tinh thông nghệ thuật uống trà đâu dễ đoán, đoán không ra chẳng phải là khiến người ta chê cười.

Không ngờ lúc này Thẩm Họa lại lên tiếng được, ngay sau đó cười khanh khách lại nói: “Chỉ là nếu Tam tỷ tỷ muốn chơi, cũng phải công bằng chút, nếu muội đoán được, muội muội cũng có một yêu cầu.”

Cái gọi là đưa tay không đánh người mặt cười, mặc dù Tiêu Tinh Mẫn hơi có vẻ thiếu kiên nhẫn, vẫn đáp lời hỏi: “Là yêu cầu gì.”

“Ở quê nhà của muội muội nếu là khách phương xa tới, vừa vặn còn là mùa hoa sen nở, sẽ mời người phúc tướng tốt nhất trong nhà ngồi thuyền nhỏ đến trong sen ngắt một đài sen lớn nhất, sau khi lấy xuống tự mình cho phép khách ăn, hạt sen có tâm, cái gọi là phúc đến dụng tâm, khắp nơi là phúc.”

Tiểu thư Tiêu Tam ha ha cười lạnh, “Nếu là tập tục của quê nhà muội muội, nếu muội muội đoán được thật, ta đi hái cái đó cũng không có gì không thể. Vậy thì mời muội muội thưởng thức đi! Một lát nói ra đáp án xin trưởng tỷ kết luận đúng sai.”

Tiêu Tinh Mẫn đồng ý hào phóng như thế, chính là chắc chắn Thẩm Họa không đoán ra, chỉ vì đây vốn không phải nước trà gì, mà là bảo nha hoàn dùng ba đậu đậm đặc hầm nấu thành nước canh.

Lá trà lơ lửng bên trong cũng không phải là ngự trà công chúa ban thưởng, mà là lá trà bình thường mà thôi.

Chỉ uống một hộp không cần một lát nàng sẽ ôm bụng không ngừng đánh rắm thúi, không phải đùa khoe Thẩm Họa là nữ nhân tiêu chí ư, một lát xem rắm thúi này thì nữ nhân không ngừng còn tiêu chí thể nào, chỉ sợ sẽ hun đến xuất hiện xú danh (danh tiếng thúi) ở Hầu phủ.

Mặc Lan và Tinh Nhu tự nhiên cũng biết được đối với việc này, nhưng nhìn Tiêu Tứ Tiểu Thư đã hoàn toàn không giấu được vui sướng ở trên mặt, chính là về mặt người nhất định phải chết, liên tục cười lạnh, lúc đầu chủ ý này còn là nàng ta ra.

Tiêu Tinh Mẫn không ngừng khen tâm tư của nàng linh lợi, khi đó Mặc Lan cũng không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, nhưng tiểu thư Tiêu Tam lại đánh nhịp kêu lên: “Tiểu nhân kia dám đẩy Mặc Lan muội, thì nên biết chút lợi hại.”

Thẩm Họa hớn hờ tiếp nhận trò chơi này, các vị tỷ muội cũng cảm thấy chơi thật vui, nhất là ba cái nụ hoa tròn xoe mắt vỗ tay mong đợi, Tiêu Tinh Dư bên cạnh lại sa sầm con người.

Nhìn muội muội mình mới vừa rồi sáng khoái lên tiếng như vậy, thì biết bên trong nhất định có bẫy, sao nàng có thể không biết tính tình cô muội muội này của mình, loại việc hái hạt sen một người đó làm sao nàng ấy sẽ bằng lòng. 0di33xn0dafnl330fys0doon nhưng đây chính là chuyện của hai người bọn họ.

Bên này, Thẩm Họa bụng chén sứt trắng lên, ở bên trong nước trà mát mẽ nổi lơ lửng mấy chiếc lá xanh, nàng từ từ suy nghĩ, lại nhú mày sâu sắc, hiển nhiên là không nhìn ra là lá trà nào.

Tâm tình Tiêu Tam thoải mái, thong thả lại cầm lên quạt hương bồ bắt đầu quạt, đừng thấy đôi lá trà, cũng đã sai người cắt nát lá trà, không nhìn ra hình dáng gần ra, không uống một hớp cũng không được.

Quả nhiên Thẩm Họa kiểm chút xú, từ từ không thể không để sát ly trà vào bên miệng. Mặc Lan, Tình Mẫn, Mẫn Nhu đều đặt ánh mắt ở ngoài miệng Thẩm Họa, chỉ chờ nàng uống xong, nhưng cổ tình Thẩm Họa lại giương lên lông mày mảnh, bộ dạng muốn uống không uống, lặp lại mấy lần, kiên nhẫn của tiểu thư Tiêu Tam cũng sắp bị mài hết rồi.

Tiêu Tình Nhu thấy Tình Mẫn mất kiên nhẫn, mang theo vẻ lầy lòng không kịp chờ đợi thúc giục: “Người vẫn là mau nói đi! Chẳng lẽ muốn lãng nhăng cả một ngày, cũng làm cho các vị tỷ muội ở chỗ này tiêu hao thời gian một ngày với người?”

“Tỷ tỷ đừng nóng vội, trà có chút bỏng miệng, rất nhanh, chờ muội nếm thử.”

Thẩm Họa lần nữa giơ lên ly trà, đã tiến tới khóe miệng đụng tới môi đỏ mọng, lại tay trơn trượt một cái đánh đổ xuống đất, “A, quá nóng, thật là rất xin lỗi tấm lòng thành của tỷ tỷ.”

Tiêu Tình Mẫn thật sự mất kiên nhẫn, cũng sắp trở mặt, nhưng mà Thẩm Họa không uống nàng ta không cam lòng, kêu nha hoàn cận thân lại bảo pha một ly trà cho Thẩm Họa. Thẩm Họa lập tức lên tiếng ngăn cản, “Không cần, ta đã đoán ra là trà gì?”

“Muội muội cũng không thương thức đã có thể đoán ra? Đừng đoán sai.” Lúc này Mặc Lan lại đột nhiên lên tiếng, “Không bằng kêu một ly nữa nếm thử đi, ta nói thật sự hy vọng muội muội có thể đoán trúng. Tình Mẫn kia nhiều đồ tốt lắm đấy, không thể để cho một mình nàng độc hưởng, chờ muội muội đoán trúng để chúng bọn tỷ muội thơm lây theo cũng có thể thương thức ngự trà của hoàng gia.”

Thẩm Họa cũng không linh tinh đối với “Lòng tốt” của Mặc Lan, “Mặc Lan tỷ tỷ tin muội muội, muội sẽ không đoán sai. Đây hẳn là Hồng Trà Kỳ Môn. Đúng hay không đúng?”

Tình Mẫn ghen hờn nhìn trân trối, làm sao có thể sẽ đoán được, trừ phi trường tỷ và Thẩm Họa thông đồng, nhưng trước đó hai người bọn họ lại không quen biết, lại nói trường tỷ cũng không biết hôm nay nàng muốn làm gì? Bởi vì nếu để đại tiểu thư làm chứng, Tình Dư vỗ tay một cái, “Họa nhi muội muội quả nhiên tinh thông nghệ thuật uống trà.”

Thì ra là Hồng Trà Kỳ Môn đấy, loại trà này màu sắc đen bóng, mùi thơm mát mẻ hương thơm ngào ngạt kéo dài, có vị ngọt rõ ràng, có lúc còn có thể có chứa hương hoa hồng. Hái một nắm 2,3 lá răng hình răng cưa làm nguyên liệu, trải qua khô héo, xe vò, lên men, làm cho nắm tiến tới sao lửa nhỏ tới khô. Trước kia, nữ phụ từ đã có nói đến ở một bài thưởng trà của học đường.

Nghe nói loại trà này cực tốt đối với thân thể nữ nhi gia, mỹ dung dưỡng nhan, bởi vì là chuyên cung cấp hoàng gia, trên chợ đen cũng sắp giá vàng rồi, cái gọi là uống một hớp chính là uống một hớp vàng, mới vừa nãy đánh đổ ly kia thật là lãng phí, có vài tỷ muội chắc lười hít hà chắc tiếc hận.

Tiêu Tình Mẫn không ngờ Thẩm Họa sẽ đoán đúng, gương mặt kiêu mị nhún vào một chỗ không thua gì ăn Hoàng Liên đáng, Mặc Lan và Tiêu Tình Nhu cũng là nét mặt giống nhau như đúc, phảng phất chuyện xảy ra giống như là gặp phải quỷ vậy. Tỷ muội khác không biết nội tình đen tối trong này, thấy nhóm ba người thua, ngược lại không dám trắng trợn vỗ tay chúc mừng.

“Tam muội nhanh lấy ra lễ ra mắt đưa cho Họa muội muội đi.” Tiêu Tình Dư thúc giục Tiêu Tam.

Tiêu Tình Mẫn rất không cam lòng trừng mắt, đây là tỷ tỷ ruột của nàng sao? Tiêu Tam khéo sĩ diện, vì thể diện không thể làm gì khác hơn là chịu thua tặng lại Kỳ Môn Hồng Trà công chúa tặng cho Thẩm Họa, thật ra thì trà này nàng cũng là bỏ không được, nàng cũng uống một lần mà thôi.

“Đa tạ lễ ra mắt của Tam tỷ tỷ.”

Tiêu Tam nghe câu cảm tạ này mặt cũng tức toi công rồi.

Hoàng thị nhân cơ hội, không quên chuyện thứ hai thiết yến hôm nay, liền nói: “Mấy ngày trước đây ta nghe người trong phủ bàn bạc ầm ĩ nói Mặc Lan muội muội và Họa Nhi muội muội bởi vì một chút hiểu lầm không hợp, nhưng nhìn hôm nay Mặc Lan và Họa muội muội chung sống hòa thuận, mới vừa rồi Mặc Lan lại sợ muội muội đoán không trúng, nhìn tỷ tỷ này làm thân thiết biết bao, vào lúc này ta chính là không tin lời đồn đãi này.”

Mặc Lan cười cười, trang ## bubble khóe miệng rõ ràng có chút cứng ngắc, “Tẩu tẩu nói gì vậy, Mặc Lan sớm không oán chuyện muội muội đẩy ta kia rồi.”

Thẩm Họa không phản bác gì đối với việc này, đều nói lan là một trong Tứ Quân Tử, Thẩm Họa cũng không muốn để ý Mặc Lan nguy quân tử này, chỉ là ngượng ngừng cười một tiếng, coi như lật trang.

Dĩ nhiên chuyện hái hạt sen, Thẩm Họa cũng không tính toán lật trang. Tiêu Tam bị mắc ở phía trên không xuống đài được, kêu Mặc Lan, Tiêu Tình Nhu cùng đi hái đài sen trong ao Phi Liên (sen đỏ), mặt trời lặn nắng chiều vẫn nóng hừng hực, ba người vừa vào thuyền nhỏ, lại cảm thấy một đợt nóng hấp khó nhịn. Ngược lại trong thủy tạ bên này, Thẩm Họa hào phóng chia sẻ trà xanh, mấy người thưởng trà ngắm hoa, thật là an nhàn.

Chỉ chốc lát sau chính là có nha hoàn vội □□ chạy vào thủy tạ, mọi người nhìn lên chính là Bích Loa nha hoàn cận thân của Tiêu Tam, Bích Loa này bỏ nhào về phía trước đi vào bèn hốt hoảng nói: “Không xong, ba vị tiểu thư rơi xuống nước rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giấy viết thư

Nhà yến đón gió của Thảm Họa vì ba vị tiểu thư rơi xuống nước mà kết thúc.

Trở lại Kỳ Lân cư, Mộc Quý đã hào hứng bưng bưng kể chuyện hôm nay cho Mộc Cẩn, Hồng Ngọc và Trữ Nhi nghe.

Nói đến lời cuối cùng nhóm ba người nhếch nhếch rơi xuống nước, thì ra mới biết là Mộc Quý dựa theo dặn dò của biểu tiểu thư len lén đi đập ra một khe hẹp nhỏ trên thuyền nhỏ.

Lại giấu mấy con □□ vào đỉnh đầu thuyền nhỏ chỗ buộc sợi dây thừng, một khi vào thuyền cởi dây thừng ra, □□ có thể giãn ra bốn chân, liền sẽ kinh hoàng nhảy ra về phía trước, luôn có vài con □□ lại muốn ăn thịt thiên nga sẽ đi gần gũi ba vị tiểu thư.

Mà ba vị nữ nhân ăn sung mặc sướng này nơi nào thấy □□ gì đó, vừa xấu xí vừa dính như keo, còn toàn thân mọc bọc mủ, ba người sợ hãi lập tức mặt mày biến sắc, oa oa la hoảng giậm chân.

Lúc này càng dậm chân thuyền sẽ càng chênh vênh, lại thêm với có nước ào vào, cuối cùng ngay cả gã sai vặt chèo thuyền cũng bị lất lư vào trong nước, chớ nói chỉ là các vị tiểu thư không biết bơi, toàn bộ là uống no mới được người kéo lên bờ.

Ba nha hoàn nghe đến đó cực kỳ hả giận cười ha ha, chỉ có Hồng Ngọc sau khi cười xong thì lại lo lắng âu sầu hầu hạ cô nương mình.

Vừa rút đi cây trâm trên đầu Thảm Họa, vừa tiếng buồn bã liên tục, sao Thảm Họa có thể không biết đây cũng là điềm báo Hồng Ngọc sắp khóc nhe, thuận tay kéo tay áo của nàng hỏi: “Em lại làm sao? Trong lòng phiền chuyện gì?”

Hồng Ngọc nhìn cô nương mình cười nói tự nhiên trước mắt, đôi mắt chính là ửng hồng chưa xớt, “Ôi, hôm nay chúng ta không được người chào đón ở Hầu phủ, làm sao cuộc sống này có thể sống? Lúc này, cô nương cũng không biết thu lại tính tình ở nhà yến nhỏ, đặc tội Tam tiểu thư của phu nhân Hầu phủ, ngộ nhờ.”

Ngộ nhờ sau này bà ấy gây khó dễ cho cô nương khắp nơi thật là làm sao bây giờ?

Thảm Họa cười cười cắt đứt lời nói của Hồng Ngọc, “Ngược lại không cần lo lắng, Mộc Quý làm chuyện này cẩn thận, thuyền nhỏ này vốn là để rất lâu không dùng, sẽ không có người phát hiện đầu mối, lại nói ngày mai ta sẽ đi thăm ba vị tỷ ty một chút, cố ý đi lấy lòng nhân nhượng họ, được không?”

Vừa nãy Hồng Ngọc lo lắng sao Thảm Họa có thể chưa từng suy nghĩ, lúc nàng mới tới Hầu phủ đã từng muốn rục cổ lại, làm một cô nương thô lỗ không rõ ràng làm cho người ta nhìn.

Chỉ cần ghi nhớ làm việc khiêm tốn khắp nơi, nhưng kế hoạch thường là biến hóa khó lường, tình thế phát triển liên tục, Mặc Lan bị đẩy, Dục Ca trúng độc, chủ tớ họ bị đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió, sao cho phép nàng tiếp tục khiêm tốn?

Nếu một mạch tới đã bắt đầu kiêu căng, cũng không cần thu lại ánh sáng sắc sảo nữa, nếu lại tiếp tục ngược lại khiến người ta cảm thấy làm bộ.

Thông thường nhớ kỹ người không phạm ta, ta không phạm người, gặp chuyện nhún nhường ba phần là tốt.

Cho nên nói nhà yến nhỏ hôm nay, Thảm Họa ước chừng cũng chưa có dùng ra toàn lực khiến ba người xấu mặt, nhất là nếu muốn khiến Tiêu Tam sượng mặt thì nàng có thể làm khó dễ tại chỗ, khéo léo dùng ba đậu nấu nước trà để ba người uống xong lại vạch trần ý định đen tối của bọn họ.

Có điều nàng cũng cảm giác sâu sắc người đang ở Hầu phủ, không muốn trở mặt như thế, chỉ phải miệng bén nhọn chút, cho nên cũng không có hành động thực tế chân chính gì. Chính như tâm tư của Thảm Họa đại khái có thể lật bài thì sẽ lật bài, những thứ này đều là người và chuyện không quan trọng, nàng định sẽ không ở lại Hầu phủ thêm.

Hồng Ngọc vẫn nhủ lại lòng này mảnh gât đầu một cái, tiếp tục khuyên, “Cô nương, sau này lối thoát sẽ dựa cả vào Hầu phủ rồi, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải, đáng tiếc Hồng Ngọc là một người ăn nói vụng về tâm tư dằn, không giúp được cô nương ngài.”

Nói xong những lời này nàng cũng đã không kiềm lại được nước mắt.

Thảm Họa không muốn thấy Hồng Ngọc rơi nước mắt nữa, nhiều sẽ hại mắt, giả vờ cười hi hi đùa với Hồng Ngọc, “Nói cũng phải, lối thoát của ta dựa cả vào Hầu phủ, thế lối thoát của em? Không bằng ta làm chủ cho Hồng Ngọc em xem xét binh sĩ tốt gả đi, dù sao vẫn không tiện theo ta khóc lóc suốt mướt cả đời, em cũng biết ta quen mặc nam trang, đừng để có một ngày khiến người ta thấy còn tưởng rằng ta chính là lang quân phụ lòng, chuyên hái hoa đẹp như em đây, lại không biết thương tiếc.”

“Cô nương đều học những tật xấu ở bên ngoài, lại không đứng đắn rồi.” Hồng Ngọc hi hi nín khóc mà cười.

Những lời này vừa vắn đề Mộc Quý bưng trà vào nghe được, “Chuyện này à, vậy không bằng biểu tiểu thư van cầu Thiếu Tướng quân chúng ta, bên

cạnh Tường quân chúng ta có một Cầu tướng quân trẻ tuổi nghe nói thích nhất hoa lê đầm mưa như Hồng Ngọc tý tý vậy, cưới về chắc chắn từ đầu thương đến chân.”

Hồng Ngọc nghe thì lại kiềm nén đỏ mặt, “Nói. Nói đều là lời gì, nơi nào ta cũng không đi, chính là cả đời hầu hạ cô nương chúng ta, nếu cô nương ghét bỏ Hồng Ngọc, vậy ta sẽ xuất gia cạo đầu làm ni cô, ở trong phật đường gõ cá niệm kinh cầu phúc cho cô nương.”

“Được rồi tốt lắm, hồng trần này đâu phải nói cắt là có thể cắt, em chịu rồi hồng trần, ta cũng là không muốn em đi.” Thầm Họa hơi cúi liếc mắt, giương phăng tay áo liền thay Hồng Ngọc lau lau nước mắt trên mặt, Hồng Ngọc lập tức đau lòng đầy mặt, cầm ống tay áo của cô nương chỉ nói chát vãi tốt biết bao lại dùng để lau nước mắt.

Thầm Họa nhìn Hồng Ngọc như vậy mới là bình thường nha, chợt ngó ra ngoài cửa sổ, thấy sắc trời đã tối, theo lý thuyết lúc này Tiểu Kỳ Lân chính là sẽ ồn ào tới đây ngủ chung với nàng rồi, sao hôm nay thật sự không thấy cậu tới đây, hỏi thăm mấy câu, Mộc Cẩn Mộc Quý đều nói tối nay tiểu công tử có một số việc phải bận rộn.

Thầm Họa giật giật khoe miệng, đứa trẻ ba tuổi có thể có chuyện gì, có điều lại không hỏi nhiều, sau khi tắm gội cao thơm trơn da, đổi bộ áo ngủ mỏng nhẹ, bảo người khác cũng lui ra ngoài đều đi nghỉ ngơi, nàng không để cho bất cứ người nào ở lại gác đêm, ban đêm khát cũng chỉ có vài bước đường rót chút nước trà.

Đến ngày hôm sau, phát hiện không biết Tiểu Kỳ Lân đã chạy tới khi nào, lại ngã chổng vó lên trời ngủ ở bên cạnh mình, trong ngực hình như còn ôm thật chặt một thứ gì đó.

Thầm Họa sợ cậu ngủ cán da bé mềm không thoải mái, nhỏ giọng dụ dỗ rút đồ trong ngực cậu ra, phía trên kia đã thấm ướt dính nước miếng chèm nhẹp, thật may là có một tầng bao hoa văn cây liền cành che phủ. Mới vừa cầm đưa tới tay, Thầm Họa lặng lẽ liếc mắt một cái, trực giác hẳn là một bức tranh, chẳng lẽ tiểu Kỳ Lân này cũng học phụ thân cậu cả đêm vẽ tranh chân dung bé gái gì đó ư.

Thầm Họa nắm tay để lên môi đỏ mọng ho nhẹ một tiếng, nàng lấy tư cách là biểu cô mẫu có nghĩa vụ trông nom thật tốt một phen nhi, vì vậy trái phải nhìn ngó, đưa lưng về phía Tiểu Kỳ Lân lạnh lẽo rút trục cuộn tranh ra, từ trên cuộn xuống, quả nhiên đầu tiên là thấy một đầu tóc đen xinh đẹp, vì vậy ánh mắt bèn chuyển tới Tiểu Kỳ Lân chắc chắn hai tiếng, ngược lại đánh thức Tiểu Kỳ Lân.

“Họa cô mẫu mẫu.” Cậu xoa xoa mắt to nhấp nhem ngồi dậy.

“Dục Ca Nhi đã tỉnh rồi hả? Thế nào ngủ mơ mơ màng màng.” Nói rồi nụ cười dịu dàng trong hai mắt càng nồng đậm, vừa vịn che đẩy lúng túng thoáng lóe lên rồi biến mất mới vừa rồi, nàng lấy một tấm khăn gấm từ bên cạnh cẩn thận lau nước miếng khoe miệng cho cậu, bộ dáng Tiểu Kỳ Lân đầy hương thụ, híp mắt, ngơ ngác, cười ha ha.

“Cô mẫu thấy quà tặng của Dục Ca Nhi chưa?”

“Hả? Là bức tranh này sao?” Thầm Họa chỉ vào thứ trong tay nói.

“Ừ, ngày hôm qua tăng tổ mẫu nói muốn chuẩn bị chút quà tặng cho cô mẫu đấy, Dục Ca hỏi Hải ma ma con cần chuẩn bị không? Hải ma ma nói nếu như con cũng chuẩn bị quà tặng cô mẫu nhất định sẽ càng vui vẻ hơn, Họa cô mẫu vui vẻ không?”

Thầm Họa đắm chiều gật đầu một cái, lần này có thể quang minh chính đại nhìn bức tranh trong tay rồi, nàng thoải mái mở rộng nhìn lên, khi mặt mũi lộ ra ở dưới tóc đen thì tay Thầm Họa rõ ràng dừng một chút.

Nhưng Thầm Họa lại không biểu hiện ra bộ dáng giật mình ở trước mặt Tiểu Kỳ Lân, vẫn mở rộng toàn bộ bức tranh, đợi đến khi thường thức xong rồi, Thầm Họa liền vừa cuộn bức tranh lại cất xong vào trong túi gấm, “Dục Ca Nhi, bức tranh này từ đâu tới?”

Bức tranh tinh xảo như vậy thì đứa bé ba tuổi vẽ không ra, lại không có ký tên, cũng không giống bút tích của Tiểu tướng quân, vậy hẳn là.

Quả nhiên Tiểu Kỳ Lân chớp mắt to nói: “Con lấy ra từ trong thư phòng nhị thúc đấy. Đó là đồ của Dục Ca Nhi và phụ thân, không phải của nhị thúc.”

Thầm Họa bóp chặt lỗ mũi của Tiểu Kỳ Lân, Tiểu Kỳ Lân lại quay lại bóp qua, giống như bóp mũi phụ thân vậy, Họa cô mẫu khác biệt với phụ thân, hình như là hương thơm.

Thầm Họa cười một tiếng, nếu không phải là Dục Ca Nhi thật lòng muốn làm cho mình vui vẻ mới “Lấy” bức tranh này ra ngoài cho mình, Thầm Họa thật muốn nói cho cậu biết, loại hành động này của cậu thế nhưng gọi là trộm đấy.

Vốn dù Dục Ca Nhi không lấy bức mỹ nhân đồ này ra, mấy ngày nay, Thầm Họa cũng muốn tìm thật nhiều cơ hội đến chỗ Hoàng thị ngồi một chút, thứ nhất là muốn xem cơ hội tìm được thư phòng Tiểu Thụy kiểm tra bức tranh này có như Dục Ca nói tương tự với mình hay không, thứ hai cũng là muốn tiếp xúc nhiều thêm vài lần với Hoàng thị.

Ngày hôm qua trên đường về, một câu nói trong lúc vô tình của Mộc Quý ngược lại nhắc nhở Thầm Họa, “Biểu tiểu thư, vị phu nhân thế tử này thoát nhìn rất thích ngài đấy, đưa quà tặng quý trọng như vậy, có điều lại làm cho các vị tiểu thư trong phủ sinh lòng oán hận đối với ngài, cố ý có chút xa lánh đấy, em đều lắng tai nghe thấy các nàng nói gì đó, chỉ là thật sự chúng ta cũng không quan tâm họ, tiểu thư có Thiếu Tướng quân chúng ta đấy.”

Câu nói kế tiếp Thầm Họa không có nghe nhiều, phía trước ngược lại Mộc Quý nói đến trong đáy lòng của Thầm Họa, Hoàng thị hình như thương yêu quá đáng đối với nàng, đã vượt qua thương yêu mà một tẩu tẩu mới gặp mặt hai lần nên có.

Mà loại thương yêu hình như khiến Thẩm Họa cảm giác nàng ta đang lôi kéo mình, rốt cuộc lại bởi vì sao lôi kéo mình? Hay là bởi vì nàng quá nhạy cảm, tất cả việc này lại có quan hệ với mình vào phủ hay không đây? Tất cả đều còn chờ nàng mau chóng biết rõ.

“VẬY DỤC CA NHI, CON ĐÃ TỪNG NGHE TRẢ LỄ LẠI HAY KHÔNG?”

Dục Ca Nhi gật đầu một cái, “Nếu vật này là lấy ra từ trong thư phòng của Nhị thúc con, con sẽ phải bù một vật lần nữa đưa đến thư phòng của Nhị thúc con trả lễ lại, có qua có lại mới toại lòng nhau, mấy ngày nữa ta và con cùng đi đưa.”

Mặc dù Dục Ca Nhi không nghe rõ ràng lắm, nhưng vẫn là nặng nề gật đầu, ngay sau đó thân thể nhỏ bé lập tức chui vào trong ngực Thẩm Họa, cọ xát làm nũng, “Dục Ca Nhi muốn nghe điệu hát dân gian.”

“Tĩnh ngủ còn nghe Tiểu Khúc gì?”

“Không phải Dục Ca muốn nghe, là phụ thân muốn nghe đấy! Hôm qua phụ thân gửi thư nói buổi tối ngủ không yên, cô mẫu là tiên nữ, người lắm nhảm hát phụ thân nhất định có thể nghe được, ban đêm thì có thể ngủ say sưa rồi!”

Thư của Tiêu tướng quân?

Lúc này mới nói được thư, Trụy Nhi đã tiến vào, chỉ nói Thiếu Tướng quân ra roi thúc ngựa để người ta đưa tới giấy viết thư, đã mở ra rồi.

Tiểu Kỳ Lân còn chưa nhận thức hết chữ, thường ngày đều là Trụy Nhi đọc cho Dục Ca Nhi nghe, nhưng bên trong này cũng nhắc tới biểu tiểu thư.

Bởi vì trên giấy viết thư không đặc biệt nói rõ là giao cho ai, Trụy Nhi thầm nghĩ nếu sớm biết nội dung cũng chỉ trông nom đầy cho biểu tiểu thư mới phải, lần tới sẽ để cho biểu tiểu thư đọc cho Dục Ca Nhi đi. Nghĩ như vậy, mặt của Trụy Nhi cũng ửng hồng rồi, giao lá thư cho Thẩm Họa, vội vàng bậm mặt lui ra ngoài.

Thẩm Họa nhận lấy giấy viết thư đang định mở ra, Tiểu Kỳ Lân lại bắt chước bộ dạng đại nhân đứng chấp tay, hăng hái khá cao mà nói: “Cô mẫu, cô mẫu, gần đây Dục Ca lại biết rất nhiều chữ mới, cô mẫu có muốn kiểm tra Dục Ca Nhi hay không?”

Nàng đương nhiên nghe được cậu nhóc kia là đặc ý muốn tự mình đọc thư nghe, chỉ chớp mũi nhỏ, “Vậy thì kiểm tra con thôi, con đọc thư cho cô mẫu.”

Dục Ca Nhi nhếch miệng, lộ ra một hàng răng trắng chính tề, âm non nớt lạnh lạnh lập tức vang lên.

Ngoài phòng hầu như tất cả người đều chờ ở bên ngoài hầu hạ hai chủ tử rời giường, lại sừng sốt nghe được tiếng tiểu công tử vang dội, trung khí mùi phân (dối dào sức sống) bay vào lỗ tai mọi người, ngay sau đó chính là im bật đi yên tĩnh.

Mọi người y hệt như ở trong mộng mới tỉnh chỉ nghe được một câu, trang #ddlqđ# bubble xin Họa biểu muội nhất thiết phải đưa tới một thứ theo bên mình để an ủi nỗi khổ tương tư!

Mà thứ theo bên mình chắc là không có thứ càng có thể giải trừ tương tư tình của nam nhi hơn cái yếm, mới vừa rồi không phải Dục Ca Nhi đọc đến một chữ “Bụng” liền không còn âm thanh rồi sao.

Mọi người thầm nghĩ: ai nói cơ hội tái giá với Mặc Lan biểu tiểu thư trở nên lớn, rõ ràng là Thẩm biểu tiểu thư mà!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vạch trần

Lá thư kia của Tiêu tướng quân, Thẩm Họa chỉ có thể dùng ba chữ không biết xấu hổ để hình dung!

Thật ra thì nói đến tiểu biểu muội cũng có chút xử oan người, nếu đọc tiếp xuống phía sau thì có ả tình khác, chỗ nào là cái yếm mà mọi người tự phát bỏ nào.

Nhưng bởi vì Dục Ca Nhi muốn đọc, lúc ấy Thẩm Họa lại không suy nghĩ nhiều, bèn làm người mù một lần, lần nữa nằm trên gối ở giường nhỏ nhắm mắt, cậu nhóc quả nhiên tiến bộ thần tốc, đọc đúng là từng chữ rõ ràng, chờ đến lúc lên giường cố tình đọc lên là liên quan tới ngôn ngữ mới có.

Lúc ấy, nàng bèn trượt ngồi dậy che kín miệng đóng mở cửa cậu nhóc, mím môi cười ha ha, “Dục Ca Nhi không cần đọc, ta cũng đã xem xong rồi.”

Dục Ca Nhi là một con khỉ nhỏ tinh ranh, nín thở khẩn trương hít không khí, “Họa cô mẫu sử dụng pháp thuật rồi hả?”

Một lòng nhận định Thẩm Họa là tiên nữ, hai ngày trước, Dục Ca Nhi từng van xin bảo Thẩm Họa biến một con ngựa nhỏ còn sống ra ngoài cho cậu

cười một chút, cậu cũng muốn bắt chúc phụ thân làm đại tướng quân lên ngựa oai phong lẫm liệt một lần.

Thẩm Họa nói nàng không biến ra được, Dục Ca nói không tin, cuối cùng vẫn là Thẩm Họa đầu hàng, bịa chuyện lừa gạt trẻ em, tiên nữ ở nhân gian thì không thể dễ dàng sử dụng pháp thuật, nếu bị phát hiện sẽ bị người thần bí mang đi, biến mất không thấy bóng dáng. Lúc này, Tiểu Kỳ Lân mới không nỡ coi như thôi, ôm Thẩm Họa nói không muốn cô mẫu rời khỏi cậu và phụ thân.

Cho nên nói Tiểu Kỳ Lân hỏi lên như vậy, còn sắc mặt trắng bệch kéo ống tay áo của nàng, mở một đôi mắt to vô tội ngập nước nhưng kiên cường nhìn, chỉ sợ trong nháy mắt liền mất đi cô mẫu, lòng của Thẩm Họa nhất thời liền mềm nhũn rồi.

“Không có không có, trong đêm trước, cô mẫu đi tới trong mộng của phụ thân, nhìn tận mắt hần viết thơ, cũng từng hát Tiểu Khúc cho hần nghe rồi.”

Dục Ca Nhi còn nhỏ, những thứ chuyện không đâu này còn có thể đồ cậu, “Thật sao?”

Thẩm Họa nhéo khuôn mặt của cậu gạt đầu, thuận tiện bình tĩnh rút thư trở về để ở dưới gối, gọi nha hoàn chuẩn bị rời giường.

Bởi vì đồng ý Hồng Ngọc phải đi nhìn một chút ba vị tiểu thư rơi xuống nước, Thẩm Họa tự nhiên không dám chỉ làm đáng một chút.

Hồng Ngọc cũng không còn nhàn rồi, tự tay sắp xếp canh thuốc ấm thân thể, Thẩm Họa nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp nhỏ, chỉ có thể âm thầm tiếc hận thay Hồng Ngọc, sợ rằng phải uống phí canh thuốc dụng tâm hầm nấu lần này. Một lát làm ra chính là sẽ mức hơn phân nửa đi, để Hải ma ma đưa cho lão phu nhân ấm dạ dày thôi, tay nghề của Thẩm Họa cũng là bài sư từ Hồng Ngọc, đó mới thật sự là tuyệt vị nhất đẳng.

Trời chưa sáng, Hồng Ngọc liền đang bận việc, canh ấm làm xong bèn rót ở trong chén sứ, lại bọc một tầng vải bố cách nhiệt ở bên ngoài, trong vòng một canh giờ uống cũng còn có thể bông miệng tề đại lược đấy. Đợi tất cả chuẩn bị đủ, nàng bèn muốn theo cô nương mình cùng đi đấy.

Thẩm Họa cũng không muốn để Hồng Ngọc nhìn thấy ba vị tỷ tỷ này là lên mặt nạt người như thế nào, đến đó không tránh được phải nghe họ chê cười, chỉ sợ đi một chuyến, Hồng Ngọc cũng sẽ tức giận ngã bệnh ở trên giường.

Vì vậy tìm Dục Ca Nhi làm bịa đỡ đạn, chỉ nói hôm nay Dục Ca Nhi muốn ăn bánh xốt thịt bò và hoa quả lộ của nàng ấy làm, sau đó thì để cho nàng ấy yên tâm làm nữ đầu bếp cho tiểu công tử đi, bên cạnh nàng có Mộc Quý Mộc Cẩn chăm sóc.

Thật ra thì Thẩm Họa sắp xếp như vậy cũng là muốn để Hồng Ngọc thích ứng cuộc sống một mình, tương lai dù sao vẫn có một ngày nàng nên tìm một mối hôn sự cho Hồng Ngọc, sau này chủ tớ hai người chính là phải tách ra, chẳng bằng nước ấm luộc ếch xanh để cho nàng ấy từ từ quen thuộc mới phải.

Cô nương mình lên tiếng, làm sao Hồng Ngọc không nghe, vừa dặn dò Mộc Quý canh này rất nóng, lúc mức bảo cô nương ở cách xa một chút, tránh cho bị thương da dẻ mềm mại của cô nương.

Liên tục nhiều lần, tự mình cũng không biết dặn dò gì đó lung ta lung tung, may mà Mộc Quý là một người tính tình tốt, liên tục cười híp mắt gạt đầu nói biết rồi, cuối cùng vẫn là Thẩm Họa thúc giục cậu đi thôi.

Hồng Ngọc đuổi tới cửa Uyển tử chán nản hao tổn tinh thần một lúc lâu, nhìn Mộc Quý vui vẻ, lại nhìn một chút bản thân thường ngày thích khóc, nghĩ rằng không phải cô nương cảm thấy nàng không bằng nha hoàn của □□ Hầu phủ này thậm trọng làm cho người thích.

Thẩm Họa lần lượt đi từng nơi thăm ba người, Phù Dung uyển là Uyển Tử của Tiêu Tĩnh Mẫn, căn bản không có đi vào, nha hoàn đã mang tức giận ra ngoài nói thân thể tiểu thư không thoải mái còn chưa tỉnh ngủ, bảo nàng trở về đi thôi, cũng đừng không có chuyện gì tới đây làm phiền người khác thanh tĩnh.

Tiêu Tĩnh Nhu tự nhiên cũng là thái độ như nhau, có điều đi nương nhà nàng ngược lại tính tình khôn khéo, khách khí lễ độ đối với Thẩm Họa, thái độ làm người rất êm dịu, còn giải thích nguyên do Tiêu Tứ không cách nào gặp khách, nói Thẩm Họa cũng thiếu chút nữa tin là thật.

Nếu không phải gương mặt tương tự thật đúng không nhìn ra Tiêu tứ là bỏ ra từ trong bụng Lâm di nương này, Thẩm Họa đã sớm dự đoán tới kết quả như thế, căn bản không quá nghĩ ngợi, chỉ cảm thấy Tiêu Tĩnh Nhu dù là thứ xuất, nếu như có thể học nửa phần tính tình của di nương, cũng không đến nỗi người trước người sau khiến người ta chê cười.

Mộc Quý và Hồng Ngọc tính tình khác biệt, đừng nhìn đều là thân phận làm nha hoàn, từ lần thủy tạ đó nàng đã định để tâm không lọt mắt đám ba người kia, lý lẽ an ủi biểu tiểu thư nói ai mà thèm đi uyển của các người ngồi đấy.

Cuối cùng còn dư lại Mặc Lan thì ở tại Nhã Lan uyển cách lão phu nhân gần nhất, trước kia cũng không gọi cái tên này, sau khi Mặc Lan vào ở lão phu nhân mới bảo người đôi, lại mời hoa tượng (thợ trồng hoa) hết lòng cấy ghép tới rất nhiều hoa lan danh quý.

Bởi vì trong tên Mặc Lan có chữ “Lan”, tính tình nàng cũng cực kỳ thích lan, cho nên vừa nghe đã biết là chỗ ở biểu tiểu thư Mặc Lan, bên trong uyển cũng thuận theo yêu thích của nàng có thể thấy được hoa lan khắp nơi, lộ ra lịch sự tao nhã, U Lan trầm hương, không khỏi làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Thẩm Họa báo cho nha hoàn nói đến thăm Lan biểu tiểu thư, mới biết lão phu nhân cũng ở bên trong, là Hải ma ma trực tiếp để Thẩm Họa tiến vào, Mộc Quý xách theo hộp đựng thức ăn đi ở phía sau, Hải ma ma vừa trông thấy Thẩm Họa sắc mặt hơi có vẻ lo lắng, Thẩm Họa nói: “Sao ma ma không thấy vẻ mặt vui mừng?”

“Lan biểu tiểu thư cảm lạnh, ở trong phòng lão phu nhân đau lòng cũng không ăn bữa sáng, nghe nha hoàn nói là vì hái đài sen cho biểu tiểu thư mới rơi xuống nước, tiểu thư đi vào nhìn một chút đi, cẩn thận nói chuyện cho rõ ràng với lão phu nhân chúng ta.”

Trong lòng bà chỉ sợ Lan biểu tiểu thư, chào ôi. Có mấy lời một gia nô như bà không dám lỡ mắng bữa bãi, nhưng không đành lòng nhìn Thẩm biểu tiểu thư không hiểu rõ, nhất là sau ngày hôm đó tiểu nha hoàn vén rèm lặng lẽ đi tìm bà, khóc sụt sùi suốt một cuộc nói rõ ràng chuyện ngày ấy.

Bởi vì khi đó bị Tiêu lão phu nhân làm sợ, mới ngơ ngác hồ đồ đáp một tiếng phải, sau đó suy nghĩ một chút không dám giấu diếm, cuối cùng Hải ma ma mới biết thì ra chân tướng lại là như vậy. Lại là Thiếu Tướng quân của chúng ta.

Thẩm Họa đi vào, rèm bên ngoài cũng không có nha hoàn coi chừng, nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng, Thẩm Họa bèn quay đầu thì thấy Hải ma ma đang nói gì đó với nha hoàn bên cạnh Mặc Lan, trong tay nàng bụng thuốc gặt đầu liên tục, ngay sau đó bèn giao thuốc cho Hải ma ma, xoay người rời đi.

Thẩm Họa biết Hải ma ma là có ý định điều nha hoàn của Mặc Lan đi, đại nha hoàn không có ở đây, lúc này nha hoàn nhị đẳng có thể đi vào phòng hầu hạ cũng không ở đây, nàng nghĩ Hải ma ma sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, có lẽ lúc nàng và Mộc Quý ở Uyển Từ bên ngoài báo cho hay sắp tới thì Hải ma ma cũng đã điều những nha hoàn này đi, còn có lời mới vừa rồi kia của ma ma cũng thế.

Nhất định là có ý để cho nàng biết gì đó, thời gian trong nháy mắt, đã nghe thấy bên trong Mặc Lan dường như là mới vừa tỉnh lại, hoa lê dầm mưa tui thân khóc thút thít ở trước mặt ngoại tổ mẫu.

Tiêu lão phu nhân thở dài một tiếng, “Ôi, đứa bé này sao con không biết đau lòng thân thể mình.”

“Muội muội nói Giang Nam có tập tục vì khách phương xa hái đài sen, con bèn nghĩ nếu đối tốt với muội muội, chính là việc một mối nữa cũng là phải làm. Không ngờ trên thuyền nhỏ kia có lỗ, còn có □□, ngoại tổ mẫu, lúc ấy Mặc Lan lại sợ hãi, vừa nghĩ nếu như rơi xuống nước lại không gặp được ngài thật là làm sao bây giờ.”

Trong lòng Thẩm Họa cười lạnh, rõ ràng là Tiêu Tinh Mẫn cảm thấy một mình hái đài sen khó chịu trong lòng, cứng rắn kéo theo Mặc Lan và Tiêu Tinh Nhu cùng đi, vào lúc này Mặc Lan lại nói khéo léo hiển ngang lăm lăm, ngày hôm qua xem thường là ai lên lên trở mặt, chính là Kiều Mặc Lan nàng.

Ngay sau đó, mảnh mai trong phòng lại tiếp tục khóc lóc rồi rít nói: “Ôi, nhưng họa muội muội cũng quá không biết tiếc cảm ơn, con thì thôi, ngày hôm qua biểu tỷ Tinh Nhu cũng chỉ là lời nói cười giỡn, muội muội lại không theo không buông tha nói nàng là dân quê, cũng may mà biểu tỷ Tinh Nhu nặc kệ hiềm khích lúc trước, còn muốn hái đài sen cho nàng.”

Tiêu lão phu nhân khề hừ một tiếng, “Tinh Mẫn tính tình xấu kia nói không sai, thật sự có chút hương dã khí, bị Thẩm nha đầu huân huân cũng là tốt, cứ không nhớ lâu, sớm muộn gì sau khi xuất giá sẽ ăn thua thiệt.” Ở Mặc Lan xem ra bà ngoại rõ ràng có ý thiên vị giúp Thẩm Họa, thứ nữ không được, bèn muốn lấy trưởng nữ Tinh Mẫn đến nói chuyện.

Thẩm Họa cũng không muốn cho nàng thêm cơ hội nói bậy nói bạ, sửa sang lại vẻ mặt, cất giọng nói: “Tỷ tỷ thân thể khá hơn một chút chưa? Hôm qua thấy tỷ tỷ rơi xuống nước đã muốn tới thăm Mặc Lan tỷ tỷ một chút đấy!” Nàng vén mảnh đi vào cắt đứt lời Mặc Lan.

Tiêu lão phu nhân nhìn lên hai tiểu tỷ muội nếu là tăng tiến tình cảm như vậy, lão bà tử cũng không tiện ở bên cạnh cản trở, bèn để lại thời gian cho hai nha đầu.

Lão phu nhân cũng đã từng làm cô nương, biết là có lúc va va chạm chạm giữa cô nương gia, chỉ cười cười nói nói mấy ngày thì hoà thuận rồi, đến sau khi xuất giá thỉnh thoảng nhớ tới cảm thấy khi đó thật là bụng dạ hẹp hòi, vì tranh cây trâm kiều đáng giá hàng, vì một câu miệng lưỡi cũng có thể tức giận lẫn nhau cả buổi sáng, sau xuất giá lại cực kỳ nhớ nhung ngày tháng khi đó.

Lão phu nhân thấy Thẩm Họa mang theo canh thuốc, cười khen tay nghề Thẩm nha đầu không tệ, hôm nay để ngoại tôn nữ cũng ném thù một chút. Mặc Lan cắn răng cười cười, đợi sau khi lão phu nhân đi, Thẩm Họa ngồi ở bên cạnh bảo Mộc Quý lấy ra chén nhỏ múc canh cho Mặc Lan.

Mặc Lan cười bùng lên, múc một muỗng nhỏ, thổi nguội sau khề nhấp một miếng, “Đúng như ngoại tổ mẫu nói tay nghề của muội muội quả nhiên không tệ.”

Thẩm Họa cũng cười nói theo, lời nói ý tứ sâu xa: “Ta sẽ không làm sai nữa, cũng không bằng Mặc Lan tỷ tỷ há miệng, uốn ba tấc lưỡi nha, lại muốn cái gì cũng nói đến tới.”

Mặc Lan nửa dựa vào thì thân thể khề cứng ngắc, biểu hiện khuôn mặt lại hết sức phong phú, một lát mặt vô tội, một lát mặt oan ức, nhỏ hơi nhỏ giọng nói: “Muội muội là làm sao? Nhất định là có cái gì hiểu lầm tỷ tỷ thì phải? Tỷ.”

Nàng muốn tiếp tục giải thích nhưng không nhịn được che miệng ho nhẹ hai tiếng, dường như mảnh mai tới tay cũng đang yếu ớt run rẩy, chén canh thuốc kia càng thêm run run rẩy rẩy lắc lư theo, giống như sau một khắc thì sắp cầm không vững như là hất vẩy ra ngoài.

Lúc này Thẩm Họa thu lại ánh mắt, khề miệng ẩn giấu ra một tia cười khề, bèn nhìn tay mềm mại như bông kia quả nhiên không chịu nổi gánh nặng buông đi, mạo hiểm canh đặc sưng nóng trong phút chốc nghiêng đổ xuống, lại đúng lúc hướng về phía cánh tay trắng mịn như ngó sen của Thẩm Họa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 21: Giằng co

Lúc tới cuối tháng năm, cô nương gia cũng đổi quần áo mùa hè phong phanh, loại độ dày này nếu thật sự gặp canh nóng, cũng sẽ bông ra vài vết sẹo phồng nước.

Dáng vẻ Mặc Lan kinh ngạc, rõ ràng khe trừng lớn mắt, mà trong nháy mắt đó nàng kinh ngạc không phải canh nóng sẽ bông đến người, mà là vì sao Thẩm Họa không có ý tránh né, ngược lại cặp mắt rực rỡ kia lại nhìn chăm chăm vào nàng, đầy mắt tràn đầy khinh bỉ, nàng không nhìn nhầm, là một loại khinh thường giống như đã sớm nhìn thấu mà lười phải vạch trần người.

Loại thân phận hèn mọn như nàng ta còn dám khinh bỉ nàng, có điều vừa nghĩ tới canh đặc sắp đội ở trên người của nàng ta, Mặc Lan vẫn không nhịn được lộ ra vài tia khoái cảm, đề xuồng không vui mới vừa rồi, tiếp tục cau mày kêu lên.

Nhưng chỉ mấy giây này, không biết thứ gì chặn lại tầm mắt của nàng, mắt thấy canh nóng sẽ sắp đội qua, nhưng chỉ nhẹ nhàng lắc lư ra mấy giọt nước đặc vẩy xuống trên chân mỏng dưới người, mà chén sứ này lại được một cái tay vững vàng đón được, Mặc Lan còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, tiếp tục kinh hãi tròn xoe mắt, há to mồm thấy chén sứ đựng canh kia lại được ổn thỏa nhất về trong tay mình, bên tai thoáng xẹt qua chề cười nhàn nhạt, đó là tiếng Thẩm Họa ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ thân hình không nhúc nhích chút nào.

“Nếu Lan biểu tiểu thư cảm không vững, nô tỳ có thể làm giúp.” Mộc Quỳnh khom lưng bụng chén sứ lạnh giọng nói với Mặc Lan, trong nháy mắt gương mặt giấu cột thoáng nhếch lên một đường cong, cũng một loại với Thẩm Họa, chủ của nàng, có điều về kinh thường trong mắt Mộc Quỳnh hoàn toàn không thêm che giấu, chỉ cảm thấy tiểu thư trước mắt bộ dáng rất không tầm thường, tâm tư thật là u ám.

Nàng từng luyện công phu với Tiêu tướng quân, cho nên khi Mộc Quỳnh đón được chén sứ lần nữa đưa đến trong tay biểu tiểu thư Mặc Lan, đồng thời thuận theo tiến lên nắm tay tiểu thư âm u, dựa theo huyết đau hung hăng ra sức, khiến nàng ta vừa không nói lòng ra, lại đau đỏ mồm hỏi.

Mặc Lan cắn môi sắc mặt thay đổi, hai người chủ tớ bọn họ lại dám. . . Lại dám dùng ánh mắt giống nhau nhìn nàng, tay của nàng bởi vì đau mà khẽ run, “Buông ra! Cái đồ hạ tiện cũng dám đụng ta.” Nàng đau giằng giằng gào thét.

Mộc Quỳnh đầu chịu nghe nàng ta, sức lực trên tay càng ra sức, ngay sau đó Mặc Lan không nhịn được đau hừ mấy tiếng, nàng ta dĩ nhiên cũng nhìn ra hôm nay là Thẩm Họa quyết tâm muốn tới khiêu khích nàng ta, đặc biệt không suy nghĩ một chút rốt cuộc là ai khiêu khích ai trước?

“Nghe được một tiếng quát lớn này của tỷ tỷ, muội muội đã yên tâm, xem ra thân thể tỷ tỷ không hề suy yếu giống nhìn thấy mới vừa rồi, ngược lại cũng không thiếu hơi sức đâu, nhưng lại cần gì làm ra vẻ trên tay không có sức, ngoại tử mẩu đã đi xa, đóá kiều hoa như tỷ tỷ này là muốn diễn cho ai xem? Ta sao? Nhưng muội muội đã xem chán rồi?”

Đúng đấy, xem chán bắt đầu từ lúc Mặc Lan nói mình đẩy nàng ta, Thẩm Họa cũng không muốn có quá nhiều xuất hiện cùng một lúc với Kiều Mặc Lan nữa, nhưng vị biểu tỷ này lại dường như không muốn thấy nàng, lần nữa bôi nhọ nàng, nếu vậy nàng sẽ nói rõ ràng với nàng ta.

Thẩm Họa tiện đà lần nữa dẫn đề tài nói: “Mặc Lan tỷ tỷ luôn nói ta đẩy người, hôm nay ta sẽ thừa nhận tại đây đi, cũng không uổng công ta chịu thanh danh này lâu như vậy.”

Mặc Lan cảm tiếng hoàn toàn là về mặt kinh ngạc rốt cuộc người chịu thừa nhận.

“Nhưng nếu là Mặc Lan tỷ tỷ đẩy ta trước, ta cũng chỉ là trả lễ lại, hôm đó chẳng lẽ tỷ tỷ không có đẩy ta sao?”

Mặc Lan run âm cười nhạt nói: “Đừng vội nói hưu nói vượn.”

“Nơi này chỉ có hai người người và ta, không cần phải che che giấu giấu.” Thẩm Họa vừa nghiêng thân thể, tiến tới gần Mặc Lan, trên mặt vốn cười nói tự nhiên trong nháy mắt sương lạnh băng rơi xuống, “Ta cho người biết Kiều Mặc Lan, Thẩm Họa ta không phải người chủ mặc cho người khi dễ, tuy rằng ta không bằng xuất thân của người, ở nơi Hầu phủ này cũng không có căn cơ có thể nói, nhưng ta sẽ không mãi như vậy, người cũng sẽ không mãi trôi chảy, nếu như người hùng hổ dọa người nữa, hôm nay người đối xử ta ra sao, ngày mai ta sẽ đáp lại người như thế.”

Mấy câu nói của Thẩm Họa nặng nề rơi vào trong tai Mặc Lan, lại là không biết sao bị khí thế kia dọa một chút, hơi sững sờ, bởi vì đau mà trán rịn mồ hôi, trong lòng vừa nóng vừa giận, “Nơi này là Tiêu gia, không tới phiên người giương oai với ta.”

“A, tỷ tỷ nói vậy cũng biết đây là Tiêu gia nha, vậy thì thuận tiện suy nghĩ thật kỹ, ta họ Thẩm, người họ Kiều, chúng ta là khách Tiêu phủ như nhau, ăn nhờ ở đậu, giương oai hay không giương oai không phải tỷ tỷ định đoạt.”

Mặc Lan liếc xéo Thẩm Họa cười lạnh, giống như nghe được chuyện cười, “Hừ, ngoại tử mẩu thương ta nhất, cho dù ta họ Kiều, ta muốn giương oai thế nào thì giương oai thế đó. . .”

Thẩm Họa cũng không nóng giận, ngược lại ung dung nở nụ cười lần nữa, “Vậy sao, lòng người lại lớn như vậy, đều sẽ thay đổi, vậy cứ chờ xem, ngoại tử mẩu có thể yêu thích người đến khi nào?” Tuy rằng Thẩm Họa chưa từng nói xong lời phía sau, nhưng ánh mắt sắc bén kia, khóe miệng nghiêng và khí thế không tiếng động khiến Mặc Lan lập tức ý thức được nàng thật sự đã xem thường Thẩm Họa rồi.

Mà thái độ của Thẩm Họa lại cực kỳ rõ ràng, Mặc Lan thấy hai người đã làm rõ như vậy, ngay sau đó cũng không che giấu cảm xúc nữa, trợn lên giận dữ nhìn về phía Thẩm Họa. Có lẽ là bởi vì đau cần răng không lên tiếng trả lời, hô hô thờ dốt, trong lúc lơ đãng ánh mắt xẹt qua một chỗ, nàng chợt xoay mặt qua, không cam lòng là một mặt, còn có chính là trong lòng Mặc Lan đã có tính toán, đáy mắt kia không khỏi hiện ra vẻ vụn vặt, sao lại có thể để cho hai người theo dõi.

Thẩm Họa mắt lạnh nhìn Mặc Lan, cũng không muốn dây dưa nhiều với nàng ta, Mặc Lan cũng tốt, Tiêu Tinh Mẫn cũng được, nàng chưa từng muốn chủ động trêu chọc người nào, chẳng qua là vì cuộc sống tốt đẹp. Loại không lên tiếng như Kiều Mặc Lan không hổ là con gái của Tướng quân, coi như có chút khí phách, Thẩm Họa cũng không muốn làm quá đáng, bèn ý bảo Mộc Quý buông tay đi.

Hôm nay như vậy chỉ coi cảnh cáo Mặc Lan một tiếng, nàng đã biết nàng ta đối trá, trong lòng Thẩm Họa tự nhiên là có chừng mực. Nếu đến nước này, trước khi xuất phủ hai người nước giếng không phạm nước sông đó là tốt nhất, nếu không để yên đuôi theo nàng cần, nàng cũng biết này sinh ác độc.

Lúc trước trong ba năm Triệu tri huyện kia nhiều lần không thuận lợi, chính là có một phần chơi liều của Thẩm Họa ở đấy, rất có tư thế liều cá chết lười rách với người, chuyện con thỏ nóng này cũng muốn cần người một chút cũng không giả.

Tay Mộc Quý đưa mở ra, nhưng sợ nàng ta lập lại chiêu cũ vốn định bùng chén cùng rồi đi, Mặc Lan cũng không buông tay, quay đầu lại cười một tiếng thật thấp, khôi phục bộ dáng giả dối trước đó, cười vô hại, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra, nghiêm nhiên lại là một đôi tỷ muội tốt với Thẩm Họa, “Canh nóng này không phải là muội muội làm cho tỷ uống sao? Mới vừa rồi còn chưa ném đủ đấy, bảo nha hoàn muội yên tâm, tỷ cũng không đến nổi vờ ngớ ngẩn làm lại một lần.”

Mặc Lan lại nói rõ ràng, Mộc Quý nhìn chăm chăm nàng ta, trong lòng thầm nghĩ, bộ dạng này của nàng ta hẳn là ăn đau khổ, cho mình cái bậc thềm, lấy lòng với biểu tiểu thư đi, đứng theo như lời nàng ta không đến nổi ngu đến mức đội một lần nữa, bởi vì coi như nàng ta đội một lần nữa, nàng cũng đã phòng bị rồi đấy, cũng bèn không cố chấp giành, cười hi hi hoàn toàn buông lỏng ra, thối lui đến sau lưng Thẩm Họa.

Ánh mắt Thẩm Họa sâu kín nhìn chén canh nóng vẫn bốc hơi như cũ kia, khoe miệng Mặc Lan cười càng cổ quái, nàng ta đột nhiên không có nguyên do nói: “Tỷ lớn hơn muội muội một tuổi, muội muội là một người đọc sách, nên nghe qua một câu nói, đạo cao một thước ma cao một trượng.” Nói xong, Kiều Mặc Lan lại nâng cao cánh tay bùng chén.

Mộc Quý kinh hãi vội bảo vệ ở trước người của Thẩm Họa, Thẩm Họa lại đột nhiên hiểu ra dụng ý của Mặc Lan, bèn vội vàng tiến lên, nhưng cũng không kịp ngăn cản. Mặc Lan lại đổ tất cả canh nóng này xuống trên chân mỏng dưới người mình, ánh mắt nhìn đau kia tuy rằng không giả cũng mang theo vài phần hả hê.

Tuy rằng chân mỏng sẽ dày hơn một chút so với quần áo mùa hè, nhưng bị phỏng đỏ cũng là dư dả, Mặc Lan chính là muốn trình diễn khổ nhục kế, đau một lát chỉ để ý dùng sức gào thét, kêu to tất cả người đến, đúng là muốn người ta xem một chút Thẩm Họa là làm sao đội phỏng nàng ta.

Nếu nói lần đầu tiên đẩy nàng ta là không cẩn thận, trước đây người khác không tin, ngoại tử mẫu nửa tin nửa ngờ, nhưng bây giờ chuyện xuất hiện liên tục, chỉ cần nàng ta luôn chắc chắn là Thẩm Họa ghen tỵ quan hệ của nàng ta và đại biểu ca thân mật hơn so với nàng mà cố ý ra tay, dựa vào thương yêu của ngoại tử mẫu với nàng ta nhất định sẽ không bắt chước bỏ mặc như lần trước.

Mặc Lan chịu đựng nóng bỏng độ cong của khoe miệng cong lên lần nữa, nàng muốn cho Thẩm Họa nhìn một chút rốt cuộc Hầu phủ này nàng có thể tùy ý làm bậy hay không, chính là muốn dùng sức há mồm gọi người tới, nhưng cũng chỉ phát ra một âm yếu ớt, tất cả lời nói lại kẹt ở trong cổ họng, bởi vì tay Thẩm Họa nhanh hơn nàng ta nhiều, đẩy nàng ta ở trên giường, năm ngón tay khép lại dùng sức bịt miệng nàng ta lại.

“Muội muội đã nói rồi, xem chán rồi, vì sao Lan tỷ tỷ nhất định không nghe?” Nàng cúi đầu ngắm nhìn nàng ta, ánh mắt dường như muốn ăn thịt người.

Hành động này của Mặc Lan thật sự có chút chọc giận Thẩm Họa, nàng không thể không thừa nhận vị biểu tỷ này của nàng thật sự có chút dũng khí trắng sĩ chặt tay, không trách được Mặc Lan có thể được Tiêu lão phu nhân cưng chiều như vậy, cũng là có chút bản lĩnh.

Loại kỹ xảo biểu diễn này và tâm tư đều không phải loại thiếu nữ bình thường có thể so sánh, nhưng nhìn Tiêu Tinh Mẫn hung hăng càn quấy cũng chỉ là lục bình mặt sông, một chút đã có thể nhìn ra là một kẻ thích đứng đầu. Nhưng Mặc Lan cũng không giống vậy, chính là rong trong sông kia, nói không chừng lúc nào sẽ cuốn lấy người, kéo người đang sống xuống sông chết chìm.

Nếu nàng ta cố ý muốn làm rong trong sông quán lấy nàng, thì nàng cũng sẽ không nương tay.

“Ừm. Ừm.” Mặc Lan bị bịt hơi không thở lên được, hôm qua nàng rơi xuống nước thật có chút cảm lạnh, lỗ mũi có chút không thông suốt biết bao. Hơn nữa, Thẩm Họa che miệng, chính là một hơi không hít lên được, ngực bí hơi khó chịu, sắc mặt ửng hồng lên không tự nhiên. Nàng không tin Thẩm Họa không nhìn ra, bộ dáng như vậy chẳng lẽ là giống như muốn ngạt chết nàng ta ư, nhưng nàng lại không tin Thẩm Họa thật sự dám tùy ý hại tánh mạng người ở Hầu phủ như thế.

Thẩm Họa giống như nhìn ra ánh mắt so tài kia, nói thật nhỏ: “Tỷ tỷ không tin?”

“Nhưng tay này của ta ngộ nhỡ.”

Mặc Lan bắt đầu là không tin, thế nhưng ngộ nhỡ cũng đang mọc rễ trong lòng, thêm nữa đôi tay kia bùng bít đến càng ngày càng chặt chẽ, không chút nào cho nàng cơ hội thờ dốt. Bây giờ, ánh mắt Thẩm Họa lại giống như là ma quỷ, khiến nàng không khỏi bắt đầu run rẩy, cũng không biết là bịt thiếu đường khí hay là thật sự sợ, hai tay vô lực hất cánh tay Thẩm Họa ra, ừm a a cổ họng sục sùi không ngừng.

“Tỷ tỷ một lát đi rồi, ta sẽ đẩy tỷ tới trong hồ ngoại viện, nói với ngoại tổ mẫu là tỷ tỷ muốn ra ngoài đi một chút trượt chân rơi xuống nước, ta cũng bắt chước Mặc Lan tỷ, lấy cách của người biến hoá đối với người đó.”

Mặc Lan không thể tin trọn to hai mắt, giống như một cái chuông đồng vậy, trong nháy mắt Thẩm Họa nói chuyện đó, nàng thật sự cảm thấy nếu bị ngạt chết, ánh mắt của nàng ấy là đáng sợ như vậy, chết. Nàng còn chưa muốn chết. Liệu mạng lác đầu, liệu mạng gãy giữa, cũng sợ hãi rơi xuống nước mất, rơi xuống theo khe hở trong tay Thẩm Họa ở trên chần, gương mặt đã nghẹn căng thành màu tím đen.

Trong mắt Mặc Lan cũng bùng lên màu máu đỏ, bên cạnh Mộc Quý nhìn cũng mơ hồ có chút bờ ngỡ, biểu tiểu thư lễ nào thật sự muốn.

Nhưng sau một khắc, Thẩm Họa lại đột nhiên buông lỏng tay ra, cười nhạo mấy tiếng, chợt vén lên chần của Mặc Lan, bắp đùi của nàng ta lại là một mảnh nước đọng, “Thì ra là tỷ cũng chỉ đến như thế!” Mới vừa rồi, Mặc Lan kéo ống tay áo của nàng trong hai mắt đầm lệ tràn đầy ý cầu xin tha thứ, trong loại khăn câu thấp đến trong bụi bặm đó Thẩm Họa mơ hồ nghe được âm thanh rất nhỏ.

Mặc Lan vừa thẹn vừa cău, miệng to thờ dốc ho khan, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi thật hận không thể chết đi mới tốt.

“Vây tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt đi, muối muối sẽ không quấy rầy, về phần nước đọng dưới người của tỷ thật sự có thể nói thành không cần thận đồ nước canh.” Thẩm Họa trở mặt với nàng ta nên nói đều nói rồi, chính là không muốn ở lâu thêm một khắc với người này, cũng cảm thấy chán ghét, đứng dậy liền cất bước đi.

Mặc Lan càng tự mình tức không nhịn nổi, cầm gối mềm ném trên mặt đất, chân của Thẩm Họa mới vừa bước ra cửa, Mặc Lan liền bắt đầu a kêu lên, “Đứng lại, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao muốn đón ngươi vào phủ sao?”

Mộc Quý ở bên cạnh khuyên, “Biểu tiểu thư đừng để ý tới đồ điên này.” Thẩm Họa gật đầu, Mặc Lan xấu hổ kêu gào, “Thẩm Họa, đừng tưởng rằng hiện tại có người làm chỗ dựa cho ngươi, ta cho ngươi biết ở Tiêu gia chỉ là một tượng gỗ, thể thân người khác thôi. Sau này chính là bản thù người không nhận ra nổi, ngay cả con của mình sinh cũng sẽ là của người khác, ha ha ha.”

Không có thuốc nào cứu nổi, hai người cũng không muốn để ý đồ điên này nữa!

Trên đường, Mộc Quý luôn cười hi hi cũng không nhịn được mặt nghiêm túc hỏi một câu, “Biểu tiểu thư, mới vừa rồi là thật sự muốn.” Ngạt chết Kiều Mặc Lan sao?

Thẩm Họa bước không chậm, cũng không để lại dấu vết hơi dừng lại, ngoảnh mặt làm ngơ đối với hỏi thăm của Mộc Quý, bởi vì hiện tại tay và đầu lưỡi của nàng cũng còn có chút mơ hồ đang run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đầu mối

Từ Nhã Lan uyển ra ngoài, Thẩm Họa bèn trực tiếp trở về Kỳ Lâm cư, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của Mặc Lan, đọc sách, ngủ trưa, rất nhanh thì trời đã tối xuống, lúc tới cuối tháng, ước chừng cũng có khô nóng của đầu mùa hè, cửa sổ nhỏ bên cạnh chợt có nẩy tiếng ve sầu lọt vào tai.

Thẩm Họa nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần lúc lâu, Tiểu Kỳ Lâm đã ngủ từ đầu này thẳng tới một đầu khác ở trên giường khắc hoa, lại đang say sưa lằm bằm tiểu mẫu thân ôm ôm.

Nghe được âm thanh, nàng mới thở phào đứng dậy xuống giường, rón rén vén bức rèm che lên, lấy ra một hộp gấm mơ hồ hiện ra ánh sáng từ phía sau, đặt ở trên bàn trà Lê Hoa bên cạnh, mở hộp gấm ra, nàng sờ sờ Dạ Minh Châu kia, sáng chói trơn bóng, Tiêu tướng quân còn rất nhiều bảo bối tốt, chỉ một mình cái này là Thẩm Họa dùng thuận tay.

Bên trong phòng, mặc dù ánh sáng vẫn còn rất mờ tối, nhưng trên bàn trà lại sáng ngời, nàng ngồi ngay ngắn xuống, lấy ra bức tranh sáng nay Tiểu Kỳ Lâm mang ra từ gian phòng của Tiêu Thụy từ bên trong hộp gỗ đã khóa lại ở bên cạnh bàn trà.

Ở dưới dạ minh châu lại chậm chậm mở rộng, cô gái trong tranh lại một lần nữa bùng bùng trước mắt, phong thái khuynh thành tất nhiên là không cần hoài nghi, nhưng nhìn nàng kia đang nâng bướm màu tung tăng, lúm đồng tiền như hoa, một cái nhãn mày một nụ cười đều như Mầu Đôn bung nở, xinh đẹp động lòng người, mặt mày không chỗ nào không đẹp để sinh động, thì biết người vẽ tranh nhất định là tình căn thâm chủng (rễ tình đậm sâu).

Thẩm Họa khẽ than một tiếng, hô hấp như giờ Thìn càng thêm nghẹn lại, cô gái trong cuộn này đúng như Tiểu Kỳ Lâm nói là giống y hệt với mình, nhưng Thẩm Họa lại có thể nhìn ra người kia tuyệt đối không phải là mình, trong mắt của nàng ấy là như trắng sáng núi xa, yên tĩnh mỹ lệ, giống như tiên tử không nhiễm thế tục, đầu phải tục nhân như nàng có thể so sánh, cũng chỉ là thân xác lớn lên tương tự thôi.

Nàng chỉ có thể lại một lần nữa thở dài thật sâu, chỉ than hồng nhan bạc mệnh, không trách được hai huynh đệ Tiêu Dịch và Tiêu Thụy đều si mê như vậy, mỹ nhân rất nhiều, mỹ nhân ý vị bức này cũng là nhân gian ít có.

Nhưng, hơn nửa đêm Thảm Họa dậy cũng không phải là vì thương thức mỹ nhân, mà là có tính toán khác, lần nữa lấy ra mấy tờ giấy Tuyên Thành đã làm cho nhăn nhúm từ trong hộp, chỉ thấy phía trên đánh dấu rất nhiều thứ rậm rạp chằng chịt.

Thảm Họa đề giấy Tuyên Thành ở phía trước nhất, trên mặt viết ba chữ Hải ma ma rất là rõ ràng, thì ra lời chú giải phía trên này là nội dung cuối cùng mà mấy ngày trước chính Hải ma ma tới Kỳ Lân cư nói chuyện dài với Thảm Họa, người kia cẩn thận tra xét chung quanh mới nói cho nàng biết bí mật.

Hôm đó, Hải ma ma nói phu nhân Hầu phủ Trần thị thu nhận Thảm Họa là có mục đích khác, vị đệ đệ ruột kia của Trần thị, cũng chính là vị con thứ có hôn ước với Thảm mẫu lúc trước kia, hiện tại thân thể mắc bệnh nặng, lại nhớ mãi không quên Thảm mẫu, đại phu viết phương thuốc lời dẫn lại là bản thân Thảm mẫu.

Nhưng Thảm mẫu đã qua đời, Trần thị bèn muốn đón Thảm Họa trở lại đóng vai bộ dạng Thảm mẫu tháo gỡ bệnh trong lòng của thứ đệ, nhưng lần này thứ đệ của Trần thị cầu thầy đường bệnh ở vùng khác, ước chừng tháng sáu mới có thể trở lại Kinh Thành.

Cho nên Hải ma ma ý là bảo trong lòng Thảm Họa sớm tính toán, chắc là Hải ma ma lo lắng Trần thị để Thảm Họa thay thế mẫu thân gả vào Trần gia làm vợ kế của con thứ này, tuổi như vậy lại cưới kiều thế như hoa cũng không phải số ít.

Trần thị thương yêu đệ đệ ruột đó là sự thật không thể tranh cãi, mọi người đều nhìn vào mắt, vốn là Thảm Họa nghe xong ban đêm cũng đã lăn lộn khó ngủ mấy ngày, nhưng hôm nay nàng cũng không lo lắng, nàng nâng bút chấm mực Chu Sa, đánh một gạch chéo to lớn Hải ma ma trên tờ giấy Tuyên Thành kia.

Bởi vì hiện nay trong nội tâm Thảm Họa đã xác định mục đích Trần thị đón nàng trở về ắt sẽ không đơn giản như vậy!

Dù sao bà ta cũng là con dâu, muốn đón người vào phủ tiếng động lớn như vậy, bên lão phu nhân chắc chắn phải bẩm báo, vậy hầu gia cũng phải khai báo đơn giản, loại lý do Tiêu lão phu nhân một lòng đường bệnh như vậy vốn sẽ không suy nghĩ nhiều.

Hải ma ma là thiếp thân hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, biết những thứ này cũng không kỳ quái, nhưng nàng vào phủ đã hơn nửa tháng, vậy Trần thị cũng đã thấy dung mạo của nàng, cũng không tương tự với mẫu thân ruột, nhưng Trần thị lại không thấy nửa phần phiền toái, trên sinh hoạt vẫn rất săn sóc như cũ.

Nhất là hôm qua Tiêu Tĩnh Mẫn bị nàng chọc tức, với tính tình được nuông chiều này, sao có thể không đi tố cáo mẫu thân? Có lẽ là nàng quá nhạy cảm, nhưng Tiêu Tam không nói, trong phủ từ trên xuống dưới nhiều người nói chuyện như vậy, sợ là phu nhân Hầu phủ đã sớm biết. Nhưng lại không thấy Trần thị tìm nàng làm phiền chút nào, nàng cũng không tin Trần thị là bởi vì đau lòng nàng thân phận trẻ mồ côi mới từ tể như vậy.

Nhất là thái độ của Hoàng thị đối với nàng, quá mức kỳ lạ, còn có hôm nay Mặc Lan tức giận nói, tất cả những thứ này đều giống như chuỗi ngọc bị đứt, hoặc lớn hoặc nhỏ, Thảm Họa chỉ có thể tỉ mỉ khâu chuỗi lại, nàng có rất nhiều chỗ không hợp lý nghĩ không ra.

Nàng ghi chú lời hôm nay của Mặc Lan một chữ không thiếu ở trên giấy Tuyên Thành mới. Mặc Lan nhất định là biết được gì đó, ghi nhớ những đầu mối này là không muốn bỏ qua bất kỳ một chút cơ hội có thể phát ra hiện đầu mối.

Thảm Họa viết xong, lại trải tất cả đầu mối ở trên bàn trà nhỏ, nàng cẩn thận lướt qua mỗi một chỗ, ghi chú vẽ ra, lại sắp xếp tất cả mẩu chốt ở một chỗ mới, những tin tức lộn xộn này tập trung, rất nhanh lại trở nên rõ ràng, Thảm Họa nghiêm túc xem qua từng lần một.

Chẳng lẽ là muốn.

Bức tranh của Tiêu Dịch và Tiêu Thụy, thái độ của Trần thị và Hoàng thị, lời nói hung ác của Mặc Lan và lời đồn đãi trong phủ thế tử, cảnh trong mơ của Dục Ca Nhi. Giống như từng hạt châu một được khâu thành một sợi hoàn chỉnh.

Khó trách họ phải bịa ra cái cớ như vậy để đón nàng vào phủ, chẳng trách Hoàng thị lại phải vui vẻ lời kéo đối tốt với nàng, âm u trong Hầu phủ này thật khiến Thảm Họa khiếp sợ.

Có điều bây giờ tất cả đều là suy đoán của nàng, cũng không có chứng cứ, nếu liều lĩnh nói ra như thế chỉ sợ không ai sẽ tin, lại càng không có người làm chủ cho nàng, nhưng nàng xác định trong phủ này duy nhất có thể tạm thời che chở nàng chính là Đại Biểu Ca Tiêu Dịch, thể thân như nàng cũng xem như có chút giá trị.

“Phụ thân, Dục Ca Nhi rất nhớ người.” Trong bóng tối, trên giường Tiêu Kỳ Lân lại đang nỉ non, Thảm Họa bị âm thanh cậu bé làm phân tâm, bật cười một tiếng, hiện tại không chỉ có Tiêu Kỳ Lân đang mong đợi Tiêu tướng quân trở lại, Thảm Họa cũng hy vọng có thể mau chóng gặp mặt Tiêu Dịch mới tốt.

Thời gian mong đợi như vậy, cuối cùng đến đầu tháng sáu, trong Hầu phủ, tất cả đều cứ theo lẽ thường, Trần thị đã chuẩn bị xong đồ cưới thành hôn cho Tiêu Tĩnh Dư, kế tiếp chỉ cần chọn ra các ma ma nha hoàn cùng đích trưởng nữ vào Búi phủ thì cũng không có chuyện gì lớn, vốn là nhà tân nương chuẩn bị sẽ đơn giản hơn nhà tân lang.

Trong thời gian này, lão phu nhân tra xét sổ sách hai lần, cũng không có gì, lúc Thảm Họa đi Hành Vu uyển thỉnh an cho lão phu nhân thì nghe ý Hải ma ma, lão phu nhân cảm thấy tháng sáu trong phủ bận rộn, chính là chờ sau khi Tiêu Tĩnh Dư thành hôn lại nói một chút chuyện trương mục với Trần thị. Nàng biết Tiêu lão phu nhân trải qua lần đó đã muốn bắt đầu lại lần nữa phân quyền quản lý Hầu phủ rồi.

Nói như vậy sau này chuyện Trần thị phải đối phó còn rất nhiều, phía bên nàng hình như cũng không gác lại, đều là Hoàng thị đang xử lý.

Từ sau lần tiểu nha yến đó, Hoàng thị thường mời nàng đi đến uyển ăn cơm với nàng ấy, cho tới hai lần Tiêu Tĩnh Dư tới Kỳ Lân cư đi tìm Thẩm Họa, cũng không thấy người. Thẩm Họa cảm thấy thất lễ nên cũng đến uyển tử của đại biểu tỳ, lại không khéo là Tiêu Tĩnh Dư cũng không ở đây, không cần nói cũng biết nhất định lại là nữ giả nam trang xuất phủ rồi. Thẩm Họa thật là có chút cảm giác hâm mộ mơ hồ.

Gần đây Hoàng thị càng thương yêu với Thẩm Họa giống như là bào muội (em gái ruột) vậy, đồ đưa tới Kỳ Lân cư cũng đều là đồ thượng hạng đại bổ thân thể, đồ yến canh món ăn thì chưa bao giờ ngừng lại. Thân thể Thẩm Họa lại không yếu ớt, cuối cùng toàn lừa gạt Hồng Ngọc ăn vào, vì vậy mấy ngày gần đây, Hồng Ngọc vẫn buồn bực lắm bầm mình mập lên không ít, cũng không hề nghĩ rằng mỗi ngày ăn vào trong bụng kia lại là đồ đại bổ, không mập lên một chút thịt thì cũng thật xin lỗi tiền tở yến.

Về phần các vị tiểu thư Tiêu gia, hình như mấy ngày gần đây tâm tình nữ phu tử không sáng khoái lắm, đều là việc học mỗi ngày rất nặng.

Ba ngày một thi lớn, hai ngày một thi nhỏ, các vị tiểu thư cũng là người tôn sư trọng đạo, đâu dám chậm trễ lễ nghi, nếu để cho ngoại tổ mẫu và hầu gia biết được, không thiếu được phải xử lý gia pháp, nghiêm trọng nữa thì đưa đến miếu ni cô Tây Sơn, mỗi ngày đối mặt với một đám sư thái mặt không có cảm xúc nghe thiên tụng kinh, rau xanh không ngon, chính là ba ngày sẽ muốn điên mất.

Ít ngày trước, trong lúc vô tình Hoàng thị lại nhắc tới một câu chửi qua hôn sự của Tiêu Tĩnh Dư, sẽ để Thẩm Họa cũng vào học đường đi học cùng tỳ muội. Thẩm Họa bày tỏ thật sự muốn xem một chút nữ phu tử có thể khiến các vị tiểu thư đều ngoan ngoãn nghe lời, là nhân vật lợi hại cỡ nào?

Hôm nay, Thẩm Họa lại bị Hoàng thị mời đến trong uyển cùng nhau thêu hoa, đợi đến trời chiều ứng hồng, nàng đi ra từ Huyền Phương uyển Hoàng thị ở, đi đến một chỗ yên tĩnh lại dùng sức xé rách đi một chỗ đầy vết bẩn ở góc váy, đó là lúc Thẩm Họa đang học thêu hoa với Hoàng thị mới vừa rồi, có nha hoàn đưa tới chén thuốc đề Hoàng thị dùng, Thẩm Họa đang muốn đứng dậy thì nha hoàn kia đụng vào trên người của nàng mới nhuộm góc váy.

Vốn là Hoàng thị bảo nàng đổi quần áo rồi lại rời đi, Thẩm Họa nói: “Biểu tẩu không cần phiền toái, hiện tại muội muội tiện thể trở về rửa mặt đổi bộ xiêm áo. Không phải Hành Vu uyển để người tới báo, hôm nay cứ cứ và hai vị biểu ca trở về phủ, buổi tối có gia yến (tiệc nhà), bây giờ muội sẽ đi sửa sang lại.”

Hoàng thị gật đầu: “Vậy thì không giữ muội muội thay quần áo mới, buổi tối muội muội có lẽ ăn mặc thật đẹp một phen, nhị biểu ca muội thấy nhất định sẽ thích muội.” Nàng dừng lại dường như cảm thấy lời này không ổn bèn lại cười bổ sung thêm một câu, “Muội muội tới chỗ nào cũng làm người thương đấy.”

Thẩm Họa ngượng ngùng cúi đầu bèn nhắc váy cáo từ, ra khỏi uyển tử xé xuống góc váy, cẩn thận dặn dò với Mộc Quý, “Em chạy mau đi giao cho Mộc Căn, để trước khi mùi vị nó bay đi nghĩ biện pháp xuất phủ đi tìm đại phu hỏi một chút tất cả những thứ này là thuốc gì? Có công hiệu gì?”

Bây giờ Kỳ Lân cư, Mộc Căn cần bản làm chức vụ quản sự (quản gia), xuất phủ dễ dàng hơn rất nhiều so với nha hoàn khác, Mộc Quý nhìn về mặt biểu tiểu thư nghiêm túc, cũng không hỏi nhiều, rồi đi trước.

Đợi đến nắng chiều dần buông, Thẩm Họa trở về Kỳ Lân cư rửa mặt sạch sẽ, Mộc Quý đang ở bên cạnh chọn lựa kiểu đầu trâm bông tai đi gia yến hôm nay cho biểu tiểu thư, cười híp mắt giờ một cây trâm Dương Chi hoa lải ngọc trai lung linh cho Thẩm Họa nhìn, “Biểu tiểu thư, một lát mang cái này đi đi, Thiếu Tướng quân chúng em thích nhất hoa lải.”

Thẩm Họa ngồi ở phía trước gương đồng khuôn mặt không biểu cảm bơi lên cao thom ở trên mặt, trong gương kia phản chiếu ra hình dáng trâm hoa lải tinh xảo, phù hợp với hương nữ nhi thanh nhã của Thẩm Họa, giống như cây trâm này thực sự sống động.

Thẩm Họa mỉm cười một tiếng, đẩy cây trâm ra, “Cái nào cũng không mang, em phái nha hoàn đến Hành Vu uyển nói với lão phu nhân hôm nay thân thể ta khó chịu, rất nhức đầu, chính là không quá nhiều hưng phấn của mọi người rồi.”

Gia yến của Hầu phủ, nàng đi chẳng phải là dư thừa, lại nói Hoàng thị muốn nàng đi gặp Tiêu Thụy, nàng sẽ cố ý trốn tránh vị biểu ca này, ngược lại muốn xem một chút nàng ta và Trần thị làm phản ứng gì

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gia yến

Hầu Gia và Thế tử sắp trở về, trong phủ tử trên xuống dưới đã sớm làm đủ chuẩn bị, Trần thị dĩ nhiên là nhớ nhưng trượng phu thật lâu không về nhà, dẫn theo con dâu Hoàng thị và cả đám vú già ở cửa nội viện đón hai người.

Nhưng hôm nay thấy mặt mày Trần thị trang điểm tỉ mỉ, mặc áo đơn hoa văn hình mây Như Ý lụa hoa nhũ vàng bạc mới chế, nửa người dưới váy hoa văn tơ mỏng nếp gấp mờ, đồ trang sức là một bộ trâm bạc đẹp khảm nam mã não đỏ sậm trên châu đen tròn. Tuy rằng dung mạo Trần thị không tính là thượng thừa, cũng là đoan trang, những năm này lại bởi vì Tiêu Cảnh Chu thương yêu, ngược lại không thấy nếp nhăn xuất hiện trên mặt lắm.

Từ lúc đứng ở cửa nội viện, Trần thị đã mấy lần vuốt tóc mai, nâng rồi lại đỡ đồ trang sức không hề nghiêng lệch chút nào kia, trên mặt khó nén khẩn

trương và vui sướng. Nhưng dù sao bà cũng là nữ chủ nhân của Hầu phủ, bóng lưng đứng ở nơi đó ngược lại cố làm ra dáng vẻ trầm ổn trang trọng.

Sau lưng, tuy là cả đám ma ma nhà hoàn không thấy biểu hiện trên mặt phu nhân, đáy lòng cũng là sáng tỏ, e ngại hai vị chủ tử không dám châu đầu ghé tai nói nhỏ, dĩ nhiên là biết tâm tình của phu nhân Hầu phủ, tuổi phu nhân gần bốn mươi, chính là độ tuổi như sói như hổ, nhớ nhưng trượng phu đã không gặp ba tháng cũng là chuyện thường tình của con người.

Trần thị đứng như vậy, sắc trời cũng đã gần nhuộm đen, chờ lâu không thấy trượng phu trở lại, trong lòng bà cũng đã nóng nảy, bèn muốn làm chút việc để phân tâm, vì vậy thì thăm hỏi con dâu Hoàng thị, “Đạo này trong phủ bận rộn, cũng quên hỏi con bên Thâm Họa như thế nào rồi?”

Chân mày Hoàng thị nhíu lại, giống như tất cả nàng dâu của phủ trách cung kính trả lời với Trần thị: “Thuốc bổ đều tặng rồi, ăn hay không ăn con dâu cũng không biết, đã hỏi một lần, nói là thường ngày đều ăn rồi. Mẫu thân cũng biết bây giờ Kỳ Lân cư đều là người của đại thúc bá, không may may do ra ý, mà con dâu tiếp xúc với Thâm Họa này chừng mười ngày, đối xử với nàng ta cũng giống như thân muội nhi (em ruột) vậy, ngược lại không nhìn ra nàng ta có ý xa lánh với con chút nào, nếu là sau này thì nghĩ cũng dễ thuyết phục.”

Trần thị hài lòng gật đầu, “Ngược lại thật ra ta không lo lắng nàng ta, lối thoát tốt như vậy nghĩ rằng nha đầu quen cuộc sống khổ cực kia cũng không phải là một kẻ ngu xuẩn, sao có đạo lý không chấp nhận, có thể vào Hầu phủ trải qua cuộc sống tiểu thư nghiêm chỉnh đó là phúc khí của nàng ta bởi vì ta tu được, tương lai ta lại sẽ tìm một hôn sự tốt môn đăng hộ đối cho nàng ta, để cho nàng ta nở mày nở mặt xuất giá.”

“Mẫu thân suy nghĩ chu đáo, nếu là thuận lợi ngược lại cũng rất tốt, nhưng đại thúc bá mạnh mẽ để Thâm Họa vào Kỳ Lân cư như thế, không biết có phải đại thúc bá cảm thấy cái gì hay không? Còn có.”

Nghĩ đến cây gai Tiêu Dịch này thì cả người Trần thị không thoải mái, Triệu thị sinh đứa con này quả thực là sự không hoàn mỹ trong đời của bà, Tiêu Dịch là giống như đúc với tướng mạo xinh đẹp của mẫu thân hân, nhất là mỗi lần đôi mắt lạnh lùng kia nhìn mình thì bà lại cảm thấy Triệu thị đúng là âm hồn không tan cắt ngang giữa bà và Hầu Gia.

Lại nói, từ nhỏ Tiêu Dịch thêm tính tình lầm lì, sau khi lớn lên lại càng biến đổi giống như là một uy hiếp, vừa so sánh với Thụy Nhi của mình, một người trên trời một người dưới đất, lão phu nhân yêu thương trưởng tôn, Hầu Gia cũng coi trọng trưởng tử, Thụy Nhi lại thành một người đáng thương, đến cả vị trí Thế tử này cũng là con trai của Triệu thị kia nhường lại, nếu có một ngày hân nổi lên hứng thú lại muốn làm Thế tử, chính là ai cũng không ngăn được.

Bà hoàn toàn không đoán ra trong lòng đứa con riêng này đang suy nghĩ gì, nhường ngôi Thế tử cũng không nói, nhưng mà lấy Thâm Họa mà nói, cũng không biết vì sao ngày kia đột nhiên có loại yêu cầu này? Lúc ấy, bà bởi vì một chuyện tiểu Hôn Thế Ma Vương kia bị độc lộ khuyết điểm, lại là không cãi lại được nửa câu, ngày sau dù sao vẫn nghĩ cách đưa Thâm Họa đi ra từ Kỳ Lân cư mới là ổn thỏa.

Mà do dự sau cùng của con dâu, bà cũng biết là ý gì. Tuy là bên Thâm Họa không lo, ngược lại Thụy Nhi của bà rất cố chấp, suy nghĩ một chút nói: “Trước chuyện này có thể chậm rãi, xem một chút Thụy Nhi thấy Thâm Họa có ý định ra sao? Hơn nữa cuối tháng Dư Nhi sẽ phải thành hôn, chuyện cần ta bận rộn còn có rất nhiều, vừa vặn nhân lúc Thụy Nhi trở lại con cố gắng khuyên nhủ một chút, là liên quan Thụy Nhi có thể ngồi chắc Thế tử vị hay không, tạm thời con đừng chút tâm tư.”

“Đạ, mẫu thân ngài yên tâm, con dâu cũng biết nặng nhẹ.” Hoàng thị cup mắt lên tiếng, thâm thì trong nháy mắt khoe mắt đuôi mày đều là buồn bực khổ sở không che giấu được.

Qua khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc gã sai vặt vội vã chạy tới bẩm báo, “Phu nhân, Hầu Gia và hai vị công tử đến rồi.”

Nói qua, Trần thị liền lộ rõ sắc mặt vui mừng, lại sửa sang dung mạo trang điểm lần nữa, để người làm đều cầm đèn chia ra hai bên, chiếu vị trí này sáng ngời lên, để bà cẩn thận nhìn một chút Hầu Gia và con trai, bản thân thì không tự chủ được lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, bóng đèn đuốc đưa theo bước chân của bà, nơi xa chợt xuất hiện ba bóng dáng.

Tiêu hầu gia ở phía trước nhất, một bộ quan phục đỏ tía thêu hoa văn chim hạc thú, thân thể cao lớn nở nang, tuy là quan văn nhưng cũng khí vũ hiên ngang, trên mặt lạnh hiem thấy lộ ra một nụ cười, hai đứa con trai đi theo phía sau đều là mặc quan phục như nhau.

Tiêu Dịch là võ phục Kỳ Lân, Tiêu Thụy là văn phục chim muông xanh đậm, hai đứa con trai thừa hưởng tướng mạo tốt trong nhà, có điều đáng đáp Tiêu Dịch giống với Triệu thị, mà Tiêu Thụy thì lại giống với Hầu Gia một chút, phụ tử ba người đứng một chỗ Tiêu Thụy ngoại trừ tướng mạo không tầm thường, so với phụ huynh có vẻ gầy gò mỏng manh, thiếu chút khí khái nam nhi.

“Hầu Gia dọc đường mệt nhọc khổ cực, mau chóng thay quần áo, trong phủ đã chuẩn bị dạ tiệc, mẫu thân cũng trở lại từ biệt uyển, rất là nhớ nhưng Hầu Gia ngài và Thụy Nhi.” Trần thị tiến lên, quan sát trượng phu đã lâu gặp mặt, lời nói dịu dàng săn sóc, đợi lúc liếc thấy con trai của mình, càng thêm loại ánh sáng nhu hòa từ đôi mắt, duy nhất khi xẹt qua Tiêu Dịch thì vẻ mặt phai nhạt, chẳng quan tâm.

Chỉ là Tiêu tướng quân cũng không để ý Trần thị lắm, nếu không phải là e ngại mặt mũi của phụ thân, hân đã rời khỏi đến Kỳ Lân cư sớm một chút, với Tiêu Biểu Muội và Dục Ca Nhi đã lâu không gặp, không biết hai người sẽ nhớ nhung mình như thế nào đây, nghĩ đi nghĩ lại thì càng muốn nhanh chóng đi tới gia yến, trên mặt trong trẻo lạnh lùng không tự chủ lộ ra một chút thiếu kiên nhẫn.

Lời của Tiêu hầu gia không nhiều lắm, đơn giản bảo hai đứa con trai cũng trở về viện của từng người đi chuẩn bị, bèn cất bước rời đi, Trần thị theo ở phía sau ra hiệu cho con dâu một ánh mắt, Hoàng thị ngoan ngoãn gật đầu theo, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng bảo Tiêu Thụy cũng dời bước tầm rùa.

Tiêu Thụy ngoảnh mặt làm ngơ, lại đi tới bên cạnh đại ca, trên mặt tuấn nhã hiện ra vẻ lúng túng băn khoăn, “Đại ca, vừa nãy có lẽ mẫu thân quá nhớ nhung phụ thân, mới có thể có thái độ như vậy đối với đại ca, mong đại ca chớ để ý.”

Tiêu Dịch nhủ mày lại, khoe miệng chứa nụ cười nhạt, giờ tay lên dùng sức vỗ vỗ bả vai gầy yếu của đệ đệ, hất hất cằm, “Nhanh chóng theo đệ muội trở về, ta đây cũng phải trở về phủ tướng quân rồi.”

Tiêu Thụy bị sức tay của đại ca nắm đau như một hồi, chính là miễn cưỡng nhếch ra nụ cười gât đầu, thái độ kính trọng đầy mặt, “Đại ca trở về, thì mau chóng tới Hâu phủ, hôm nay đệ với đại ca không say không về.”

Tiêu tướng quân có ý sâu xa khác liếc mắt Hoàng thị một cái, “Hôm nay không thể được, nhị đệ vẫn là phải tỉnh táo chút tốt hơn!” Tiêu tướng quân nói thì nói như thế, trong lòng cũng không muốn uống say khướt đi gặp Tiểu Biểu Muội, cô nương gia nào thích gần người mang theo mùi rượu, đúng là bắt đầu tự gò bó, dù sao hôm nay chính là không uống.

Ba người long đong mệt mỏi trở lại khó được về nhà, đều là thoải mái rửa sạch thân thể, thay đổi thường phục mới chạy tới Hành Vụ uyển của lão phu nhân thính an, trong thính đường tụ tập tất cả người trong nhà, ngay cả bốn kiều thiếp của Tam Phòng cũng kín đáo đứng phía sau Tam gia và Tam phu nhân.

Một bên khác, Mặc Lan chờ mòn chờ mỏi trong đám tiểu thư, cái mộng cũng không ngồi yên, vừa mới trông mong Tiêu Dịch tới đây, khi bóng dáng cao lớn, Mặc Y Bạch Ngọc, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người thì Mặc Lan thiếu chút nữa kích động đỏ ửng cả mặt trong tay xuống đất.

Khiến Tiêu Tĩnh Mẫn đối với điểm này trêu chọc hoài lâu trực tiếp đều gọi tiếng đại tẩu tử, dung mạo Mặc Lan vẽ trang điểm cực đẹp, hai gò má vốn là đỏ bừng, vào lúc này càng thêm lộ đỏ nhưng không che giấu được vui mừng cũng không phủ nhận ngượng ngùng cúi thấp đầu bảo Tĩnh Mẫn nhỏ giọng chút mới tốt. Nhắc tới cũng là kỳ quái, Trần thị không thích Trường Tử Tiêu Dịch, ngược lại ba đứa con bà sinh ra đều hết sức kính trọng vị đại ca này, chưa từng xa cách chút nào.

Trần thị đối với điểm này cũng là lòng bức bối mãi, ngay cả hai đứa con gái thân thiết nhất với mình còn từng bối vì thái độ của bà không tốt đối với đại ca mà âm ỉ khó chịu mấy ngày. Trần thị vỗ ngực đau lòng, ngược lại thật sự cảm thấy đời trước nhất định là thiếu mẫu từ Triệu thị cái gì, kiếp này con bà sinh ra mới đều xoay quanh con trai của bà ta. Thời gian lâu dài, Trần thị chính là xem như không biết, tùy theo tâm ý bọn họ thôi.

“Tôn nhi thính an với tổ mẫu.” Tiêu tướng quân hành lễ với Tiêu lão phu nhân ngồi trên, Tiểu Kỳ Lân trong ngực lão phu nhân nhếch miệng uốn éo người, hỏi một chút tổ mẫu có thể đi tìm phụ thân không, lão phu nhân sờ sờ tóc Dục Ca Nhi, nụ cười đã sớm nói rõ tất cả.

Coi như tăng tổ mẫu không bỏ được Tiểu Kỳ Lân, thân thể nhỏ bé kia cũng đã sớm liều mạng nhảy xuống rồi, chạy đến trước mặt phụ thân, Tiêu Dịch ôm con khi nhỏ vào trong lòng. Tiêu lão phu nhân thương nhất hai người này, dĩ nhiên là mau báo nha hoàn dâng ghế lên cho tôn tử tâm can bảo bối của bà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Kỳ Lân vúi lấy cô phụ thân bắt đầu nói chuyện thú vị mấy ngày này, Tiêu tướng quân vừa nghe, mắt phượng híp lại, không hề che dấu chuyển sang phía Mặc Lan bên kia, dường như đang tìm gì đó. Tiêu Tĩnh Mẫn thấy vậy vội vàng kéo tay Mặc Lan nói: “Mặc Lan, Mặc Lan, nhanh lên một chút, đại ca đang tìm muội đấy!”

Mặc Lan khẽ mỉm cười, gương mặt thẹn thùng càng đỏ, nhưng hôm nay nàng ngồi ước chừng một canh giờ ở trước kính trang điểm dốc lòng ăn mặc, từng cây trân ngọc trai trên đầu đều là nàng nhiều lần xem xét tuyển chọn ra, có thể nói là hoàn toàn để tâm. Mặc Lan cũng có lòng tin đối với dung mạo của mình, cũng không muốn lỡ dịp để biểu ca thấy vẻ đẹp của nàng.

Ngẩng lên đôi mắt như nước, cũng yếu điệu nhìn qua phía Tiêu tướng quân, vóc người biểu ca cao to, anh tuấn bất phàm, chính là ở đâu cũng là Nhân Trung Long Phượng, chỉ liếc mắt một cái cũng làm người ta chói sáng không rời được đôi mắt.

Nhưng khi nàng nhìn sang thì Tiêu tướng quân lại chợt thu lại ánh mắt, không biết Dục Ca Nhi nói câu gì, trên mặt biểu ca liền sa sầm xuống.

Bởi vì Tĩnh Mẫn ồn ào trêu chọc, tỷ muội bên cạnh đều đang nhìn vị đại ca mặt lạnh này của bọn họ, bởi vì lúc trước Tiêu Dịch soái lĩnh ở Nam Cương trở về lại tự lập phủ đệ, cũng đã có nhiều năm không gặp, đáng đáp Mặc Lan xuất chúng bị đại ca nhìn trúng coi như là nhân chi thường tình (chuyện thường của con người), nhưng không ngờ. Thì ra là đang tưởng bở.

Mặc Lan nhất thời rất lúng túng, xoắn khăn mẫu đơn trong tay, khẽ cắn môi đỏ mọng kiều diễm ướt át. Tiêu Tĩnh Mẫn nghiêng đầu cười khan ha ha hai tiếng, ai có thể biết đại ca cũng chỉ tùy tiện nhìn một chút mà thôi. Từ trước đến giờ cao ngạo lạnh lùng, Tiêu Tĩnh Dư ngồi ở một bên cũng không nghĩ như vậy, đại ca đâu phải là tùy tiện nhìn một chút, rõ ràng là đang nhìn người chưa từng tới đây kia.

Có người không chịu đi qua, vào lúc này, Trần thị và Hoàng thị cũng là buồn bực đành chịu, cơ hội để Tiêu Thụy thuận nước đẩy thuyền gặp Thẩm Họa như vậy là tốt biết bao, nhưng đều bị một biến số Kỳ Lân cư ngăn cách. Nếu Thẩm Họa không dọn vào Kỳ Lân cư, bị bệnh, coi như sắp chết, bà cũng phải bắt người tới đây.

Nếu mọi người đến đông đủ rồi, Trần thị liền bảo người bắt đầu gia yến, vốn đã khuya lắm rồi, gia yến này lại ăn một bữa, chính là sớm qua canh giờ nghỉ ngơi thông thường.

Tiêu tướng quân ngồi ở trong đó suy nghĩ tới lời con trai nói mới vừa rồi —— Họa cô mẫu bị bệnh rồi, không thể tới gia yến. Hẳn ngay cả ăn cũng không hứng thú chút nào, tuy rằng khuya lắm rồi, có lẽ nàng cũng đã ngủ, nhưng Tiểu Biểu Muội bị bệnh, làm biểu ca dù sao cũng nên đi thăm một chút, hẳn còn mang quà về cho nàng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Quà tặng

Gia yến giải tán, Tiêu tướng quân ôm Tiểu Kỳ Lân trở về phủ tướng quân! Hiện tại dù sao Kỳ Lân cư có nữ quyến ở, lúc này thấy cũng thoải mái nghỉ ngơi, tỏ ý không nên quấy rầy nữa. Theo lý thuyết, Tiêu tướng quân chỉ có thể đến ngày mai lại thăm biểu muội, nhưng hắn thăm nhủ trong lòng, suy nghĩ, định liều mạng đổi một bộ quần áo dạ hành (đồ đi ban đêm), một lúc lâu sau trực tiếp ôm Tiểu Kỳ Lân ngủ say lách vào khuê phòng của Tiểu Biểu Muội.

Hắn ôm Dục Ca Nhi trở lại như vậy, cũng là tốn vài lần suy nghĩ, nếu không cẩn thận đánh thức biểu muội có ý đuổi hắn rồi đi, hắn cũng có thể lấy thẳng nhóc này làm có, chỉ mở miệng nói Dục Ca Nhi ồn ào muốn trở về ngủ chung với biểu muội, nghĩ là con trai cũng hết sức vui về làm cái có.

Hắn đặt Dục Ca Nhi bọc chăn nhỏ mỏng ở trên giường êm phòng nách, bản thân thì lặng lẽ lấy ra một viên dạ minh châu khác, đi tới trước giường.

Giơ dạ minh châu, hắn khẽ dùng bàn tay ngăn cản, che lại chút ánh sáng, trên giường gỗ lê hoa vàng, tiểu nhân nghiêng người ngoảnh mặt về phía trong ngủ hình như rất sâu, nàng không nhìn thấy vẻ mặt khi ngủ của nàng.

Lại nhìn chần chừ đắp lên trên người của nàng, chất vải nhẵn nhụi dán sát, phác họa đường cong uyển chuyển bao bọc bên trong như ẩn như hiện, nhấp nhô, cổ họng Tiêu tướng quân căng thẳng, ánh mắt lóe lên không tự chủ dao động đến trên cổ thon dài mà trắng nõn kia.

Tóc đen của Tiểu Biểu Muội như là thác nước tán ra ở bên gối, có lẽ là thời tiết quá khô nóng, trên cổ trắng bởi vì mồ hôi rịn còn dính vài sợi tóc thơm, hắn đến gần nàng thì mùi thơm trên người nàng càng nồng đậm, Tiêu Dịch thích mùi này.

Ngồi xổm người xuống, cũng không dám cách quá gần, len lén ngửi, Thảm Họa đột nhiên không yên ổn giật giật thân thể, ở trong lòng của Tiêu tướng quân cũng hơi xúc động theo, hắn còn rất khần trương, đầu từng làm kẻ gian vào khuê phòng của cô nương gia như vậy.

Sợ tiểu biểu muội hơi động vừa nãy là bởi vì dính tóc rơi mà ngủ không yên, bèn lại gần vài phần đưa tay định lấy sợi tóc của nàng lần nữa gộp lại một chút.

Nhưng vào lúc này, giai nhân vốn nên ngủ say kia lại đột nhiên nắm một thứ bén nhọn, mạnh mẽ vung tay vạch qua về phía sau lưng. Tiêu Dịch căn bản không có phòng bị, nào sẽ nghĩ tới giai nhân đột nhiên tỉnh lại còn ra tay như vậy. Tuy đã tránh né theo quán tính, nhưng vẫn bị thứ bén nhọn kia cắt đến một bên gương mặt tuần tú, dạ minh châu trượt xuống từ trong tay Tiêu Dịch, lộc cộc lăn đến gần giường, trong phòng lập tức tối đen như mực.

Lúc này, Thảm Họa đã xoay thân thể lại, trở người xê dịch đến chỗ sâu giường lớn, trong tay giờ cao “Hung khí”, chính là trâm Dương Chi hoa nhai nhỏ mà hôm nay Mộc Quỷ muốn cài cho Thảm Họa.

“Kẻ trộm nào dám cả gan vụng trộm vào phủ tướng quân, nếu là kẻ thức thời thì mau chóng rời đi.”

Trong bóng tối, Tiêu tướng quân đưa tay sờ gương mặt một lát, có sền sệt để lại ở lòng bàn tay, đã biết là thấy máu, đường đường một đại tướng quân khiến người ta hiểu lầm thành kẻ trộm len xông vào Hầu phủ, còn bị cắt làm bị thương cả mặt, thật là có chút mất hết mặt mũi, không nhìn được sa sầm sắc mặt.

“Nếu ngươi không rời đi, thì ta sẽ gọi người tới. Nếu như ngươi không may gặp phải Đại Biểu Ca Tiêu Dịch của ta, nhất định là không có đường sống, chắc là ngươi đã từng nghe Tiêu tướng quân của doanh tuần phòng.” Thảm Họa không thấy rõ tình hình cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ gọi người tới, nghĩ tới danh hiệu biểu ca vang dội, mới có thể dọa người một chút.

Tiêu tướng quân vốn trong lòng còn không thoải mái, nhưng trong bóng tối, Tiểu Biểu Muội mang mình ra hù dọa “Kẻ trộm” này, Tiêu Dịch lại thay đổi suy nghĩ, ít nhất chứng minh ở thời khắc nguy cơ trong lòng biểu muội vẫn sẽ nghĩ tới mình, lập tức lại cảm thấy bị cắt nhiều thêm mấy lần cũng là vô nghĩa, tỏ ý muốn trêu chọc một phen, nghe thêm mấy câu nhắc tới Tiêu đại tướng quân từ trong miệng biểu muội.

Nhưng giờ đây hắn lại thu ý định lại, bởi vì hắn có thể nghe được hô hấp của Tiểu Biểu Muội không ổn định, cả tiếng quát lớn lúc nãy cũng mang theo mấy phần khàn khàn run rẩy, đã nghĩ thật sự hù dọa đến nàng rồi.

Sau một hồi giằng co yên lặng, Thảm Họa lơ mơ thấy bóng dáng kia cũng không có ý muốn rời đi chút nào, chỉ sợ xảy ra biến cố, thăm nghĩ thì ra là tuần phòng Hầu phủ này cũng không an toàn, sau này vẫn là để cho Mộc Quỷ Mộc Cẩn bậc biết võ công này thay phiên gác đêm ở phòng nách đi, thừa dịp lúc này còn có thể há mồm nói chuyện, bèn muốn mau chóng làm ra chút tiếng động gọi tỷ muội Mộc thị tới.

Loại tập võ như Tiêu tướng quân quen thuộc nhất đối với hơi thở nặng nhẹ của người, tai nghe thấy Tiểu Biểu Muội hít mạnh một hơi, sẽ sắp mở miệng cầu cứu, Tiêu Dịch kịp thời nghiêng người che cái miệng nhỏ nhắn của giai nhân, “Là ta.”

Trong bóng tối, Thảm Họa lại tròn to hai mắt, giọng nói quen thuộc này. Là Tiêu Dịch!

Ngược lại không có giãy giụa, tuy rằng bị che miệng, nhưng tay nàng còn có thể hành động, lấy ra một hộp gấm từ bên gối, một tay mở ra, vàng sáng của dạ minh châu tỏa ra chung quanh. Phòng có ánh sáng, Thảm Họa lại chột đời mắt với Tiêu tướng quân, quả nhiên là hắn.

Nhìn ánh mắt lạnh lạnh quen thuộc của nam nhân trước mặt, nàng rớt cuộc dần dần hô hấp vững vàng, nhưng đột nhiên nội tâm lại bắt đầu thấp thỏm không yên, mới vừa rồi nàng làm cái gì?

Là cắt làm bị thương Tiêu đại tướng quân Đại Lương giết địch vô số, tiếng tăm lừng lẫy, trên chiến trường không gì không thắng? Còn là gương mặt tuấn tú đệ nhất trong kinh khiến công chúa Trương Vân mê luyến đến không phải là quân không lấy.

Gương mặt tuấn tú kia đích xác là bị nàng cắt làm bị thương rồi, Thẩm Họa còn muốn dựa vào Tiêu đại tướng quân tị nạn ở Hầu phủ đấy. Chính là càng ngày càng cảm thấy chột dạ, nhỏ hơi nhỏ giọng bảo hấn buông tay ra, mới chậm rãi nói: “Hơn nửa đêm, biểu ca tới khuê phòng của người khác, ngược lại là muốn làm cái gì?”

“.....” Tiêu Dịch khép chặt môi mòng.

“Còn mặc quần áo dạ hành, sao có thể không khiến người ta.....” Nàng vừa nói, vừa đẩy dạ mình châu trong hộp gần hai người một chút, nghĩ đến vết thương kia, cuối cùng không nhìn được nhìn lại, ngược lại hô hấp hơi chậm lại ngừng lời muốn nói. Da của Tiêu Dịch kỳ thật rất trắng rất mịn, không giống những võ tướng hàng năm đánh giặc ở bên ngoài kia, như vậy vết thương càng lộ ra rõ ràng, lại nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm túc này của Tiêu tướng quân, nhất thời thật là không biết làm sao.

Thật ra thì Tiêu Dịch có thể nói lên câu trong lòng với Tiểu Biểu Muội đã hài lòng đến cực điểm, nhưng vừa bắt đầu bị cho là kẻ trộm còn bị cắt làm bị thương cả mặt, dù sao vẫn không tiện còn cười híp mắt, ngược lại là phải có chút khí phách nam tử, về sau nếu sau khi tiểu biểu muội xuất giá hờ ra là cầm cây trâm vạch mặt, ngược lại không tốt rồi, dứt khoát liền mang bộ mặt sa sầm không lên tiếng, để cho nàng nhớ kỹ chút.

Thẩm Họa khẽ mấp máy miệng nhỏ nhắn, không đoán ra bây giờ Tiêu tướng quân là tâm tình gì, nghĩ thầm càng ân cần chút chắc là sẽ không sai, vì vậy quỳ gối ở mép giường, cuốn một góc tay áo, tiến tới thay biểu ca lau vết thương chảy máu, lại nói khuôn mặt tuấn tú đẹp như vậy, bị nàng cắt làm bị thương thật đúng là có chút đáng tiếc.

Tiêu tướng quân vẫn không lên tiếng, mặc cho tiểu nhân lắc lư trước mặt, bởi vì Thẩm Họa mới vừa khăn trương cộng thêm hiện tại vừa hoạt động, trên người ứa ra giọt mồ hôi nhỏ liền càng thêm khó đề nén mùi hương thoang thoang. Từng đợt mùi hoa lải chui vào chóp mũi Tiêu Dịch, cánh tay dài của hấn chợt duỗi một cái, cầm lên “Hung khí” mới vừa rồi, nhìn chằm chằm, ngược lại cảm thấy không khí như vậy vừa vặn, liền lặng lẽ nhét cây trâm này trong vạt áo vào trước ngực.

Thẩm Họa sợ hấn còn nhớ vừa nãy mình lỗ năng, ngược lại tiếp tục giải thích, “Chuyện này..... Trước đó muội từng gặp hái hoa tặc ở quê nhà Giang Nam, đến đây liền có thói quen để cây trâm ở dưới gối phòng thân, không ngờ hơn nửa đêm sẽ làm bị thương biểu ca ngài.”

Thẩm Họa giải thích đơn giản hàm súc, nàng có thói quen giấu cây trâm cũng không phải bởi vì thật sự gặp phải hái hoa tặc, mà là đồ càng vô sỉ hơn hái hoa tặc kia. Chính là Triệu Tri huyện nửa đêm xông qua khuê phòng nàng kia, vì có được Thẩm Họa, Triệu Tri huyện hèn hạ đến không chỗ nào không cần, ngay cả loại chuyện lên xông vào khuê phòng cô nương gia không hợp lễ giáo này cũng làm được.

Lúc ấy, Thẩm Họa vừa vặn ở căn phòng cách vách chăm sóc Hồng Ngọc bị bệnh, không cẩn thận ngủ thiếp đi ở đó, sắp về đến cửa phòng mới thấy trong phòng có người. Lúc ấy, nàng bèn đập cửa kêu gào hàng xóm, Triệu Tri huyện sợ hãi nhếch nhác nhảy cửa sổ, nghe nói ba tháng sau đó Triệu Tri huyện thăm tra xử lý vụ án đều là chân thật lên công đường.

Thẩm Họa hỏi hột nói xong, Tiêu Dịch cũng trầm mặc một hồi, Thẩm Họa không biết rốt cuộc Tiêu tướng quân đang suy nghĩ gì? Nhất thời cũng không biết phải nói cái gì mới phải. Trong trầm mặc, Tiêu Dịch lại đột nhiên nắm tay nhỏ bé đang lau của Thẩm Họa, tiếng nói quyết định: “Về sau sẽ không để cho muội gặp phải những kẻ càn rỡ kia.”

Trong lòng Thẩm Họa oán thầm, trước mắt không phải là lúc có thể nghe hấn nói chuyện, liền biết là đồ dành không sao rồi, lập tức giục hấn mau chóng rời đi, đây dù sao cũng là khuê phòng của nàng, bất kể như thế nào Tiêu tướng quân cũng không nên xuất hiện tại nơi này, lại nói nàng cắt làm bị thương hấn cũng là hấn tự tìm không vui.

“Ta nghe Dục Ca Nhi nói muội bị bệnh, nhưng gia yển không rút người ra được! Khá hơn một chút chưa? Có từng xem đại phu?”

Thẩm Họa sững sờ, đêm khuya Tiêu tướng quân xông vào khuê phòng của nàng thì ra là vì lý do đơn giản như vậy, mơ hồ cảm thấy có chút buồn cười, loại hành vi này thật sự khá giống tác phong của Dục Ca Nhi, quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử (hổ cha không sinh chó con)!

Thẩm Họa vẫn là muốn đuổi người đi, “Biểu ca, người cũng nhìn qua, muội đã tốt lắm, huynh nên trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lâm triều đấy.”

Tiêu tướng quân là đang si mê đấy, nào có ý định đi, bèn nói: “Hưu mộc (nghỉ) ba ngày, biểu muội không cần vất vả và những thứ này.”

Thẩm Họa tiếp tục nói: “Nghe Mộc Quý nói Dục Ca Nhi được đón đến phủ tướng quân, huynh rời đi mấy đêm, bé vẫn thường kêu nhớ huynh, còn không đi nhìn chăm chăm chút.”

“Ta biết rõ Dục Ca Nhi nhớ ta, thế biểu muội!”

Tiêu Dịch này mới vừa cho ít táo ngọt liền bắt đầu không đứng đắn, Thẩm Họa không lên tiếng, Tiêu Dịch cũng không buộc nàng trả lời, xoay người hình như muốn rời khỏi thật, Thẩm Họa ôm lấy chân mòng đến trên người, thở ra một hơi, tưởng là bị chọc tức đi rồi.

Nhưng không nghĩ Tiêu tướng quân đi ra ngoài lại nửa đường trở về, trong ngực còn ôm Dục Ca Nhi, hấn đặt Dục Ca Nhi ngủ say lên giường, để ngang giữa hai người, hai người cùng nhau nhìn về Tiểu Kỳ Lân, “Dục Ca Nhi ảm ỉ muốn gặp muội, ta ôm nó trở lại ngủ với muội.”

Trong lòng đã luyện câu nói mấy lần tới lui, nói ra quả nhiên không hề vấp vấp chút nào.

Thẩm Họa có chút kinh ngạc, bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn trong lòng Dục Ca Nhi phồng lên cái túi hình như có đồ, nàng hỏi “Là cái gì?”.

“Quà tặng cho biểu muội!”

Tiểu Kỳ Lân ôm chặt, Thẩm Họa không lấy ra được, chỉ sợ đánh thức Dục Ca Nhi, Tiêu Dịch cũng không lo lắng, ước gì một nhà ba người đều tỉnh, đợi Tiêu tướng quân thô bạo rút ra, Tiểu Kỳ Lân cũng chỉ là ngọt ngào trở mình, kêu tiếng phụ thân và tiểu mẫu thân, bèn ôm lấy chân Thẩm Họa tiếp tục ngủ.

Nàng cầm lấy vật kia ở trong tay, mượn dạ mình châu nhìn kỹ hoá ra là một con hổ nhỏ làm bằng da, xúc cảm man mát lạnh lạnh rất tốt, mùa hè để ở bên người ôm một chút ngược lại là không cảm thấy khô nóng. Bởi vì là làm bằng da, đặt ở trên da thịt cũng sẽ không cảm thấy lạnh buốt, chỉ có man mát lạnh lạnh thoải mái, nhưng nhìn khối băng bên trong đã sớm hóa thành nước. Thẩm Họa ôm túi phồng con hổ nhỏ này trên mặt lộ cười, Tiêu Dịch vừa nhìn không cần hỏi đã biết là biểu muội ưa thích.

Thẩm Họa giương mắt bỗng nhiên thấy trong mắt Tiêu Dịch tràn đầy dịu dàng, nụ cười trên mặt nàng đột nhiên cứng ở khóe miệng. Sự cưng chiều của Tiêu Dịch không phải là giả, Thẩm Họa cũng không hoài nghi đối với thật lòng của hắn, nhưng nàng biết rõ, “Người nợ” mà hắn muốn đối xử tốt với nàng đã không còn ở đây.

Bây giờ nàng chỉ là một thứ thay thế trong lòng Tiêu Dịch, nếu nàng muốn dựa vào biểu ca Tiêu Dịch xuất phủ, thì cũng phải học hy sinh một vài thứ, nàng cũng không buồn khi bị cho là lưu luyến trong lòng hắn, coi như sự bồi thường của nàng đối với hắn thôi, như vậy bèn ôm con hổ nhỏ rồi cong lên khóe miệng với Tiêu Dịch, có điều sẽ không cười sáng rõ giống như mới vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quà tặng

Gia yến giải tán, Tiêu tướng quân ôm Tiểu Kỳ Lân trở về phủ tướng quân! Hiện tại dù sao Kỳ Lân cư có nữ quyến ở, lúc này thấy cũng thôi đèn nghi ngời, tỏ ý không nên quấy rầy nữa. Theo lý thuyết, Tiêu tướng quân chỉ có thể đến ngày mai lại thăm biểu muội, nhưng hắn thăm nhủ trong lòng, suy nghĩ, định liệu mạng đối một bộ quần áo dạ hành (đồ đi ban đêm), một lúc lâu sau trực tiếp ôm Tiểu Kỳ Lân ngủ say lách vào khuê phòng của Tiểu Biểu Muội.

Hắn ôm Dục Ca Nhi trở lại như vậy, cũng là tốn vài lần suy nghĩ, nếu không cẩn thận đánh thức biểu muội có ý đuổi hắn rồi đi, hắn cũng có thể lấy thăng nhóc này làm cớ, chỉ mở miệng nói Dục Ca Nhi ồn ào muốn trở về ngủ chung với biểu muội, nghĩ là con trai cũng hết sức vui vẻ làm cái cớ.

Hắn đặt Dục Ca Nhi bọc chăn nhỏ mỏng ở trên giường êm phòng sách, bản thân thì lặng lẽ lấy ra một viên dạ mình châu khác, đi tới trước giường.

Giơ dạ mình châu, hắn khẽ dùng bàn tay ngăn cản, che lại chút ánh sáng, trên giường gỗ lê hoa vàng, tiểu nhân nghiêng người ngoảnh mặt về phía trong ngủ hình như rất sâu, nàng không nhìn thấy vẻ mặt khi ngủ của nàng.

Lại nhìn chần chừ đắp lên trên người của nàng, chất vải nhẵn nhụi dán sát, phác họa đường cong uyển chuyển bao bọc bên trong như ẩn như hiện, nhấp nhô, cổ họng Tiêu tướng quân căng thẳng, ánh mắt lóe lên không tự chủ dao động đến trên cổ thon dài mà trắng nõn kia.

Tóc đen của Tiểu Biểu Muội như là thác nước tã ra ở bên gối, có lẽ là thời tiết quá khô nóng, trên cổ trắng bởi vì mồ hôi rịn còn dính vài sợi tóc thơm, hắn đến gần nàng thì mùi thơm trên người nàng càng nồng đậm, Tiêu Dịch thích mùi này.

Ngồi xồm người xuống, cũng không dám cách quá gần, len lén ngửi, Thẩm Họa đột nhiên không yên ổn giật giật thân thể, ở trong lòng của Tiêu tướng quân cũng hơi xúc động theo, hắn còn rất khấn trương, đầu từng làm kẻ gian vào khuê phòng của cô nương gia như vậy.

Sợ tiểu biểu muội hơi động vừa nãy là bởi vì dính tóc rơi mà ngủ không yên, bèn lại gần vài phần đưa tay định lấy sợi tóc của nàng lần nữa gộp lại một chút.

Nhưng vào lúc này, giai nhân vốn nên ngủ say kia lại đột nhiên nắm một thứ bén nhọn, mạnh mẽ vung tay vạch qua về phía sau lưng. Tiêu Dịch căn bản không có phòng bị, nào sẽ nghĩ tới giai nhân đột nhiên tỉnh lại còn ra tay như vậy. Tuy đã tránh né theo quán tính, nhưng vẫn bị thứ bén nhọn kia cắt đến một bên gương mặt tuần tú, dạ mình châu trượt xuống từ trong tay Tiêu Dịch, lộc cộc lăn đến gần giường, trong phòng lập tức tối đen như mực.

Lúc này, Thẩm Họa đã xoay thân thể lại, trở người xê dịch đến chỗ sâu giường lớn, trong tay giữ cao “Hung khí”, chính là trâm Dương Chi hoa nhài nhỏ mà hôm nay Mộc Quý muốn cài cho Thẩm Họa.

“Kẻ trộm nào dám cả gan vụng trộm vào phủ tướng quân, nếu là kẻ thức thời thì mau chóng rời đi.”

Trong bóng tối, Tiêu tướng quân đưa tay sờ gương mặt một lát, có sền sệt để lại ở lòng bàn tay, đã biết là thấy máu, đường đường một đại tướng quân

khiến người ta hiểu lầm thành kẻ trộm lén xông vào Hầu phủ, còn bị cắt làm bị thương cả mặt, thật là có chút mất hết mặt mũi, không nhịn được sa sầm sắc mặt.

“Nếu người không rời đi, thì ta sẽ gọi người tới. Nếu như người không may gặp phải Đại Biểu Ca Tiêu Dịch của ta, nhất định là không có đường sống, chắc là người đã từng nghe Tiêu tướng quân của doanh tuần phòng.” Thẩm Họa không thấy rõ tình hình cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ gọi người tới, nghĩ tới danh hiệu biểu ca vang dội, mới có thể dọa người một chút.

Tiêu tướng quân vốn trong lòng còn không thoải mái, nhưng trong bóng tối, Tiểu Biểu Muội mang mình ra hù dọa “Kẻ trộm” này, Tiêu Dịch lại thay đổi suy nghĩ, ít nhất chứng minh ở thời khắc nguy cơ trong lòng biểu muội vẫn sẽ nghĩ tới mình, lập tức lại cảm thấy bị cắt nhiều thêm mấy lần cũng là vô nghĩa, tỏ ý muốn trêu chọc một phen, nghe thêm mấy câu nhắc tới Tiêu đại tướng quân từ trong miệng biểu muội.

Nhưng giờ đây hẳn lại thu ý định lại, bởi vì hẳn có thể nghe được hô hấp của Tiểu Biểu Muội không ổn định, cả tiếng quát lớn lúc này cũng mang theo mấy phần khàn khàn run rẩy, đã nghĩ thật sự hù dọa đến nàng rồi.

Sau một hồi giằng co yên lặng, Thẩm Họa lò mò thấy bóng dáng kia cũng không có ý muốn rời đi chút nào, chỉ sợ xảy ra biến cố, thăm nghĩ thì ra là tuần phòng Hầu phủ này cũng không an toàn, sau này vẫn là để cho Mộc Quỷ Mộc Cẩn bậc biết võ công này thay phiên gác đêm ở phòng sách đi, thừa dịp lúc này còn có thể há mồm nói chuyện, bèn muốn mau chóng làm ra chút tiếng động gọi tỷ muội Mộc thị tới.

Loại tập võ như Tiêu tướng quân quen thuộc nhất đối với hơi thở nặng nhẹ của người, tai nghe thấy Tiểu Biểu Muội hít mạnh một hơi, sẽ sắp mở miệng cầu cứu, Tiêu Dịch kịp thời nghiêng người che cái miệng nhỏ nhắn của giai nhân, “Là ta.”

Trong bóng tối, Thẩm Họa lại tròn to hai mắt, giọng nói quen thuộc này. Là Tiêu Dịch!

Ngược lại không có giấy giả, tuy rằng bị che miệng, nhưng tay nàng còn có thể hành động, lấy ra một hộp gấm từ bên gối, một tay mở ra, vàng sáng của dạ minh châu tỏa ra chung quanh. Phòng có ánh sáng, Thẩm Họa lại chột đối mắt với Tiêu tướng quân, quả nhiên là hắn.

Nhìn ánh mắt lạnh lạnh quen thuộc của nam nhân trước mặt, nàng rút cuộc dần dần hô hấp vững vàng, nhưng đột nhiên nội tâm lại bắt đầu thấp thỏm không yên, mới vừa rồi nàng làm cái gì?

Là cắt làm bị thương Tiêu đại tướng quân Đại Lương giết địch vô số, tiếng tăm lừng lẫy, trên chiến trường không gì không thắng? Còn là gương mặt tuần tú đệ nhất trong kinh khiến công chúa Tương Vân mê luyến đến không phải là quân không lấy.

Gương mặt tuần tú kia đích xác là bị nàng cắt làm bị thương rồi, Thẩm Họa còn muốn dựa vào Tiêu đại tướng quân tị nạn ở Hầu phủ đấy. Chính là càng ngày càng cảm thấy chột dạ, nhỏ hơi nhỏ giọng bảo hắn buông tay ra, mới chậm rãi nói: “Hơn nửa đêm, biểu ca tới khuê phòng của người khác, ngược lại là muốn làm cái gì?”

“.” Tiêu Dịch khép chặt môi mím.

“Còn mặc quần áo dạ hành, sao có thể không khiến người ta.” Nàng vừa nói, vừa đẩy dạ minh châu trong hộp gần hai người một chút, nghĩ đến vết thương kia, cuối cùng không nhịn được nhìn lại, ngược lại hô hấp hơi chậm lại ngừng lời muốn nói. Da của Tiêu Dịch kỳ thật rất trắng rất mịn, không giống những võ tướng hàng năm đánh giặc ở bên ngoài kia, như vậy vết thương càng lộ ra rõ ràng, lại nhìn gương mặt tuần tú nghiêm túc này của Tiêu tướng quân, nhất thời thật là không biết làm sao.

Thật ra thì Tiêu Dịch có thể nói lên câu trong lòng với Tiểu Biểu Muội đã hài lòng đến cực điểm, nhưng vừa bắt đầu bị cho là kẻ trộm còn bị cắt làm bị thương cả mặt, dù sao vẫn không tiện còn cười híp mắt, ngược lại là phải có chút khí phách nam tử, về sau nếu sau khi tiểu biểu muội xuất giá hờ ra là cầm cây trâm vạch mặt, ngược lại không tốt rồi, dứt khoát liền mang bộ mặt sa sầm không lên tiếng, để cho nàng nhớ kỹ chút.

Thẩm Họa khẽ mấp máy miệng nhỏ nhắn, không đoán ra bây giờ Tiêu tướng quân là tâm tình gì, nghĩ thầm càng ân cần chút chắc là sẽ không sai, vì vậy quỳ gối ở mép giường, cuốn một góc tay áo, tiến tới thay biểu ca lau vết thương chảy máu, lại nói khuôn mặt tuần tú đẹp như vậy, bị nàng cắt làm bị thương thật đúng là có chút đáng tiếc.

Tiêu tướng quân vẫn không lên tiếng, mặc cho tiểu nhân lắc lư trước mặt, bởi vì Thẩm Họa mới vừa khản trương cộng thêm hiện tại vừa hoạt động, trên người ứa ra giọt mồ hôi nhỏ liền càng thêm khó đề nén mùi hương thoang thoảng. Từng đợt mùi hoa lải chui vào chóp mũi Tiêu Dịch, cánh tay dài của hắn chột dưới một cái, cầm lên “Hung khí” mới vừa rồi, nhìn chằm chằm, ngược lại cảm thấy không khí như vậy vừa vắn, liền lặng lẽ nhét cây trâm này trong vạt áo vào trước ngực.

Thẩm Họa sợ hãi còn nhớ vừa nãy mình lỗ mãng, ngược lại tiếp tục giải thích, “Chuyện này. Trước đó muội từng gặp hái hoa tặc ở quê nhà Giang Nam, đến đây liền có thói quen để cây trâm ở dưới gối phòng thân, không ngờ hơn nửa đêm sẽ làm bị thương biểu ca ngài.”

Thẩm Họa giải thích đơn giản hàm súc, nàng có thói quen giấu cây trâm cũng không phải bởi vì thật sự gặp phải hái hoa tặc, mà là đồ càng vô sỉ hơn hái hoa tặc kia. Chính là Triệu Tri huyện nửa đêm xông qua khuê phòng nàng kia, vì có được Thẩm Họa, Triệu Tri huyện hèn hạ đến không chỗ nào không cần, ngay cả loại chuyện lén xông vào khuê phòng cô nương gia không hợp lễ giáo này cũng làm được.

Lúc ấy, Thẩm Họa vừa vắn ở căn phòng cách vách chăm sóc Hồng Ngọc bị bệnh, không cần thận ngủ thiếp đi ở đó, sắp về đến cửa phòng mới thấy trong phòng có người. Lúc ấy, nàng bèn đập cửa kêu gào hàng xóm, Triệu Tri huyện sợ hãi nhếch nhác nhảy cửa sổ, nghe nói ba tháng sau đó Triệu Tri huyện thăm tra xử lý vụ án đều là chân thật lên công đường.

Thẩm Họa hỏi hột nói xong, Tiêu Dịch cũng trầm mặc một hồi, Thẩm Họa không biết rốt cuộc Tiêu tướng quân đang suy nghĩ gì? Nhất thời cũng không

biết phải nói cái gì mới phải. Trong trầm mặc, Tiêu Dịch lại đột nhiên nắm tay nhỏ bé đang lau của Thẩm Họa, tiếng nói quyết định: “Về sau sẽ không để cho muội gặp phải những kẻ cần rờ kia.”

Trong lòng Thẩm Họa oán thầm, trước mắt không phải là lúc có thể nghe hắn nói chuyện, liền biết là đồ dành không sao rồi, lập tức giục hắn mau chóng rời đi, đây dù sao cũng là khuê phòng của nàng, bất kể như thế nào Tiêu tướng quân cũng không nên xuất hiện tại nơi này, lại nói nàng cất làm bị thương hắn cũng là hắn tự tìm không vui.

“Ta nghe Dục Ca Nhi nói muội bị bệnh, nhưng gia yến không rút người ra được! Khá hơn một chút chưa? Có từng xem đại phu?”

Thẩm Họa sững sờ, đêm khuya Tiêu tướng quân xông vào khuê phòng của nàng thì ra là vì lý do đơn giản như vậy, mơ hồ cảm thấy có chút buồn cười, loại hành vi này thật sự khá giống tác phong của Dục Ca Nhi, quả nhiên hồ phụ vô khuyến tử (hồ cha không sinh chó con)!

Thẩm Họa vẫn là muốn đuổi người đi, “Biểu ca, người cũng nhìn qua, muội đã tốt lắm, huynh nên trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lâm triều đấy.”

Tiêu tướng quân là đang si mê đấy, nào có ý định đi, bèn nói: “Hưu mộc (nghỉ) ba ngày, biểu muội không cần vất vả những thứ này.”

Thẩm Họa tiếp tục nói: “Nghe Mộc Quý nói Dục Ca Nhi được đón đến phủ tướng quân, huynh rời đi mấy đêm, bé vẫn thường kêu nhớ huynh, còn không đi nhìn chăm chăm chút.”

“Ta biết rõ Dục Ca Nhi nhớ ta, thế biểu muội!”

Tiêu Dịch này mới vừa cho ít táo ngọt liền bắt đầu không đứng đắn, Thẩm Họa không lên tiếng, Tiêu Dịch cũng không buộc nàng trả lời, xoay người hình như muốn rời khỏi thật, Thẩm Họa ôm lấy chân móng đến trên người, thò ra một hơi, tưởng là bị chọc tức đi rồi.

Nhưng không nghĩ Tiêu tướng quân đi ra ngoài lại nửa đường trở về, trong ngực còn ôm Dục Ca Nhi, hắn đặt Dục Ca Nhi ngủ say lên giường, để ngang giữa hai người, hai người cùng nhau nhìn về Tiểu Kỳ Lân, “Dục Ca Nhi ằm ỉ muốn gặp muội, ta ôm nó trở lại ngủ với muội.”

Trong lòng đã luyện câu nói mấy lần tới lui, nói ra quả nhiên không hề vấp vấp chút nào.

Thẩm Họa có chút kinh ngạc, bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn trong lòng Dục Ca Nhi phồng lên cái túi hình như có đồ, nàng hỏi “Là cái gì?”

“Quà tặng cho biểu muội!”

Tiểu Kỳ Lân ôm chặt, Thẩm Họa không lấy ra được, chỉ sợ đánh thức Dục Ca Nhi, Tiêu Dịch cũng không lo lắng, ước gì một nhà ba người đều tỉnh, đợi Tiêu tướng quân thô bạo rút ra, Tiểu Kỳ Lân cũng chỉ là ngọt ngào trở mình, kêu tiếng phụ thân và tiểu mẫu thân, bèn ôm lấy chân Thẩm Họa tiếp tục ngủ.

Nàng cầm lấy vật kia ở trong tay, mượn dạ mình châu nhìn kỹ hoá ra là một con hổ nhỏ làm bằng da, xúc cảm man mát lạnh lạnh rất tốt, mùa hè để ở bên người ôm một chút ngược lại là không cảm thấy khô nóng. Bởi vì là làm bằng da, đặt ở trên da thịt cũng sẽ không cảm thấy lạnh buốt, chỉ có man mát lạnh lạnh thoải mái, nhưng nhìn khối băng bên trong đã sớm hóa thành nước. Thẩm Họa ôm túi phồng con hổ nhỏ này trên mặt lộ cười, Tiêu Dịch vừa nhìn không cần hỏi đã biết là biểu muội ưa thích.

Thẩm Họa giương mắt bỗng nhiên thấy trong mắt Tiêu Dịch tràn đầy dịu dàng, nụ cười trên mặt nàng đột nhiên cứng ở khóe miệng. Sự cưng chiều của Tiêu Dịch không phải là giả, Thẩm Họa cũng không hoài nghi đối với thật lòng của hắn, nhưng nàng biết rõ, “Người nợ” mà hắn muốn đối xử tốt với nàng đã không còn ở đây.

Bây giờ nàng chỉ là một thứ thay thế trong lòng Tiêu Dịch, nếu nàng muốn dựa vào biểu ca Tiêu Dịch xuất phủ, thì cũng phải học hy sinh một vài thứ, nàng cũng không buồn khi bị cho là lưu luyến trong lòng hắn, coi như sự bồi thường của nàng đối với hắn thôi, như vậy bèn ôm con hổ nhỏ rồi cong lên khóe miệng với Tiêu Dịch, có điều sẽ không cười sáng rỡ giống như mới vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26.

Tuy là Thẩm Họa ngồi trở lại trong xe ngựa, tinh thần vẫn còn dạo chơi ở trên thân tấm ngọc bội thô kệch này!

Nhớ tới năm song thân đều rời đi ấy, Thẩm phủ, bốn đời Thư Hương Thế Gia, sẽ không giống như tình trạng ngày trước. Thật ra thì từ đời Thẩm phụ, Thẩm gia cũng đã từ từ suy thoái, phần lớn dựa vào cầm cố đồ nữ trang trong nhà sống qua ngày, còn phải nuôi mười mấy tôi tớ sai khiến.

Khi đó nàng còn rất nhỏ, nhưng cũng hiểu chuyện, biết trong nhà khó khăn, bèn đề ra phân phát gia nô, nhưng phụ thân luôn thờ dài cảm thấy đã tui thân nẫu thân gả cho ông, tuyệt đối không thể không có người hầu hạ, nhưng cũng là ngày càng bị năm đầu gạo ép tới tóc đen nhuộm trắng, nhất là thuốc kéo dài tánh mạng của nẫu thân ngay cả cầm của cải cũng không mua nổi, chỉ có thể vay tiền khắp nơi, miễn cưỡng sống qua ngày. Cho đến có một ngày,

mấy người đại hán tới cướp đoạt đập phá một trận trong nhà, còn đánh Thảm phụ thương tích khắp người. Thảm Họa được phụ thân che mắt bảo vệ ở trong ngực, nàng mới biết phụ thân đã tới tiền trang ngầm mượn lãi suất cao.

Đến đây, trong nhà ngày đã càng ngày càng chật vật, cuối cùng ước chừng Thảm phụ cũng là á náy tự trách lại đi còn nhanh hơn so với mẫu thân bệnh lâu, cũng vào năm đó, Thảm mẫu ói ra một chậu máu sau đó cũng ra đi theo.

Thảm Họa hoàn toàn không kịp yêu điều khóc thút thít, đã phải lần lượt xử lý hậu sự của phụ mẫu, rồi sau đó ngay cả thời gian đau lòng cũng chưa từng quá độ đã phải mặc vào trường bào của phụ thân, nữ giả nam trang đến học đường làm trợ giáo kiếm tiền. Năm ấy, nàng biết bạn đồng môn đầu tiên ở học đường chính là Tống Tử Quận, Trọng Nguyên Lang hôm nay.

Năm đó, gia cảnh Trọng Nguyên Lang bần hàn đến quần áo mùa đông che cũng không che kín thân thể, luôn cầm một quyển sách rách gập gù đắc ý, ngại ngủ như một con ngỗng ngọc. Chợt có cô gái cười hi hi tới học đường đưa đồ ăn cho ca ca trong nhà đi học, có vài cô gái ngư dân tính tình sáng láng cũng sẽ tiến lên chào hỏi với đám học sinh cùng trường của ca ca, thì vị Trọng Nguyên Lang ngại ngủ kia luôn đỏ mặt trốn xa xa, vẫn chấp tay cầm sách nát sau lưng như cũ.

Ngày đông ở Giang Nam tuy thua kém phương bắc, nhưng cũng là từng cơn gió lạnh ươn ướt, đường nét khuôn mặt Trọng Nguyên Lang thanh tú đẹp để thường bị cớ đến sưng cục xanh cục tím, không nhìn ra hình người, đầu có thoáng nhìn Hoa Y Mỹ Phục (quần áo đẹp đẽ) trên người, tuấn tú phong lưu, văn chất thiên thành (tự nhiên) như vừa nảy kia, ngược lại sinh ra là tướng mạo văn nhả mà cô gái yêu thích, thật giống như là kịch nam hiền nhiên luôn là thư sinh bần hàn quyền rũ tiểu thư thế gia bỏ trốn.

Khi đó, Thảm Họa thấy hán đáng thương, lại cảm thấy hán không thường tiếp xúc với cô gái, không dễ nhìn ra nàng nữ giả nam trang, chính là gần gũi hơn một chút, lục tìm một số quần áo và đồ dùng hàng ngày mà phụ thân để lại, trừ mình mặc ra, còn lại nàng cũng là bảo Hồng Ngọc sửa lại đường may thích hợp, đưa cho Tử Quận huynh mặc.

Lại nói thật ra là tình nghĩa bạn đồng môn, có điều hai người ra vào thân thiết, vẫn theo nhau gọi huynh đệ. Trọng Nguyên Lang có chí lớn, muốn lên Kinh Thành tiếp tục cầu học. Thảm Họa làm hiền đệ cùng trường dĩ nhiên là phải tới trường đình cô đạo (đình nghỉ chân đường cổ) đưa tiễn, trước khi chia tay, kéo xuống miếng ngọc bội ngọc bích đăng hoa duy nhất có thể cầm ra được trên người kia đi tặng.

“Tử Quận huynh trên đường đi lên kinh xa xôi, tiểu đệ cũng là trong túi ngượng ngùng (viêm màng túi á), duy chỉ có cái ngọc bội này coi như đáng giá chút bạc, huynh thuận tiện làm lộ phí đi!”

Trọng Nguyên Lang nắm tay Thảm Họa trầm mặc lại kích động, lúc lâu mới lắp ba lắp bắp nói: “Như thế nào cũng không thể làm lộ phí, ta sẽ cất giữ nó cẩn thận. Cho là” Câu nói phía sau kia của hán nhỏ giọng giống như con muỗi, Thảm Họa cũng không nghe rõ cũng không nắm chặt cận kề, chỉ cười vẫy tay bảo hán dọc đường hết sức bảo trọng.

Trọng Nguyên Lang đi ra ngoài không xa bên kêu Thảm Họa phát tay, lớn tiếng nói: “Lần trước ngẫu nhiên nghe hiền đệ nói trong nhà đệ có một bảo muội sinh đôi, nếu ta đến bước cao này trạng trạng nguyên sẽ xem ngọc bội kia là tín vật đưa đến trong phủ cầu hôn, hiền đệ nhất định phải chờ ta.”

Ngôn ngữ nóng bỏng như vậy lại ra từ thiếu niên xấu hổ kia, khiến Thảm Họa kinh hãi đến mức trong lòng run lên, đột nhiên cảm thấy ngọc bội tặng ra kia có chút chói mắt, chính là muốn thu hồi lại cũng không có lý do. Trong lòng quay vòng một cái ý nghĩ, sau này gặp lại chỉ nói gia muội đã xuất giá đến nơi xa, vẫn là đòi trở về mới tốt, nhưng giấu lại vừa nghĩ lần biệt ly trời nam đất bắc này nào còn có cơ hội gặp lại, nếu “gia muội Nhan Như Ngọc” (dung nhan như ngọc) này có thể kích thích hán hăm hở tiến lên, ngược lại cũng là một chuyện tốt giúp người hoàn thành ước vọng.

Liên cũng háng giọng hô trở lại: “Đệ và gia muội chờ Tử Quận huynh trở lại!”

“Được, chờ ta.” Thiếu niên cười trong sáng mà kích động.

Thoáng một cái hai năm trôi qua, hai người đã sớm mất liên lạc, Thảm Họa cho rằng hán đoán chừng cũng đã quên đồng môn là nàng. Không ngờ được hôm nay gặp gỡ, hán đã thi đậu Trọng Nguyên, vẫn còn mang theo mảnh ngọc bội kia, điều này không khỏi làm cho Thảm Họa khiếp sợ, trong lòng sóng lớn hơi động, không khỏi ngồi ngay ngắn mắt hờn ở chỗ đó.

Đợi lúc Tiêu tướng quân đi lên xe ngựa lần nữa, Thảm Họa mới khôi phục về mặt, hỏi “Giải quyết rồi?”

Hán ngồi xuống không lạnh không nhạt từ một tiếng, gọi phu xe tiếp tục gấp rút lên đường, hai tay chợt vòng lại bèn dựa vào ở trên vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, không lên tiếng nữa, cứ có cảm giác sắc mặt của Tiêu tướng quân so với mới vừa rồi không được đẹp mắt lắm. Thảm Họa lười đi tiếp xúc rui ro của hán, bèn thu ánh mắt không hỏi thêm nữa, chỉ cười ôm Tiểu Kỳ Lân. Cậu nhóc ở trong ngực Thảm Họa tự nhiên chơi đùa con hồ vãi và kiếm gỗ một lát, chợt ngừng mắt nhìn phụ thân một chút, lại nhìn tiểu mẫu thân một chút, nằm nhoài ở bên tai tiểu mẫu thân nhỏ giọng nói: “Phụ thân giống như là tức giận! Người mau dỗ dành hán!”

Không hiểu ra sao tức giận, cũng không phải là trẻ con như Dục Ca Nhi còn cần người dụ dỗ, thật ra thì trong lòng Thảm Họa hiểu rõ ràng, chắc là Tiêu tướng quân tổn thương tự ái, cũng không tính là không có nguyên do. Từ trước đến giờ, công chúa Tương Vân luôn si mê hán hôm nay lại ra ngoài dạo chơi với một thiếu niên trắng nõn xanh tươi, tâm tư dễ dàng xoay chuyển như vậy, chắc là một loại khiêu khích đối với lòng tự ái nam nhi, không liên quan tới yêu thích, giống như một cây hành củ đựng phải hành non, quân sự chọn mua vứt bỏ hành củ chọn hành mới, dù sao thì hồi ức thì giờ như nước, trong lòng hành củ khó chịu một chút.

Thảm Họa hiểu ý cười một tiếng, xoa xoa đầu Tiểu Kỳ Lân cũng thấp giọng trả lời, “Phụ thân con rất tốt, không cần dụ dỗ! Cũng chỉ là lớn tuổi thêm chút phiền muộn, suy nghĩ ra là tốt rồi, lại nói cời chuông phải do người buộc chuông, coi như là ta dụ dỗ cũng không dùng được!”

Tiểu Kỳ Lân cái hiểu cái không nhảy mắt, thật ra thì chỉ cần phụ thân và tiểu mẫu thân ở chung một chỗ cùng với cậu chính là vui vẻ nhất, vì vậy tiếp tục không tìm kiếm phôi đùa kiếm gỗ nhỏ tinh xảo trong tay đâm vào chỗ tim con hổ vãi, còn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác cười hi hi nói: “Đây là kiếm gỗ phụ thân tự tay làm cho con, Dục Ca cũng không nỡ cho ai sờ, chỉ cho tiểu mẫu thân sờ sờ nó.”

Thẩm Họa cầm ở trong tay thấy kiếm gỗ kia quả nhiên tinh xảo, thân kiếm đánh bóng mượt mà bóng loáng, chuôi kiếm khảm nạm ngọc thạch thượng hạng, không trách được Dục Ca Nhi thích như thế, nàng không khỏi khen ngợi một tiếng, “Quả thật là thanh kiếm gỗ tốt!”

Tiêu tướng quân bỗng nhiên nhúc nhích, Thẩm Họa thoáng liếc nhìn về phía Tiểu Kỳ Lân sắp nhếch miệng cười hắc hắc, gờ ngón tay giữa lên đặt ở khóe miệng, “Nhỏ giọng một chút! Phụ thân con ngủ thiếp rồi!”

“Dạ.” Dục Ca Nhi vui vẻ trả lời.

Xe ngựa lắc lư đi một lát, rồi khỏi khu náo nhiệt, mí mắt Tiểu Kỳ Lân khép mở câu được câu không, cuối cùng thì không chịu nổi, con hổ vãi trong tay cũng mí mắt khép mở theo nhịp lộn lộn lộn lộn xuống. Đứng vào lúc này, Tiêu Dịch khẽ nhếch mắt phượng, tay mát lạnh lẹ đón được.

Vào lúc này, Tiểu Kỳ Lân cũng ngủ không yên ổn, trong mơ mơ màng màng vung tay tìm con hổ vãi của mình, Thẩm Họa tự nhiên dành ra một cái tay đi đòi hỏi cho Dục Ca Nhi. Tiêu Dịch lại ném con hổ vãi ở một bên, trực tiếp thuận thế kéo tay Tiểu Biểu Muội lại, đôi mắt thâm thúy chậm rãi nhìn chăm chăm nàng, “Mới vừa rồi, biểu muội thò đầu ra cảm thấy Tân Khoa Trạng Nguyên đứng bên cạnh công chúa như thế nào?”

Thẩm Họa kinh ngạc nhìn mặt của Tiêu tướng quân, trong nội tâm hồi hộp một lúc, lại là nhàn nhạt cười: “Biểu ca là thế nào? Sao lại hỏi muội như vậy?”

Nàng ý đồ tỉnh bơ rút tay của mình về, tuy nhiên lại bị bàn tay to giống như mỏ cặp kia siết thật chặt không buông, miệng hần căng thẳng chột từ từ mở miệng, “Thì cũng chẳng có gì? Mới vừa rồi, công chúa Trương Vân nói với ta trong cung mời diễn viên gánh hát nổi tiếng tới dựng đài, công chúa muốn cho Dục Ca Nhi vào cung đi xem náo nhiệt một chút.”

“Có Vô Tòng đánh hổ mà bé thích, còn có Mẫu Đơn đình mà các cô nương gia như muội thích, nghe nói tiểu sinh kia hoá trang tuần tú văn nhã, ngược lại có mấy phần chân dung với Trạng Nguyên Lang năm nay của chúng ta! Nếu biểu muội nhìn thấy thích Trạng Nguyên Lang này, chắc cũng sẽ thích vở kịch này, ta để biểu muội và Dục Ca Nhi cùng đi.”

“Mẫu Đơn đình sao? Biểu ca, muội có thể đi xem sao?!” Trong lòng Thẩm Họa vui mừng bật thốt lên. Lúc rồi rồi nàng từng đọc thoại bản Mẫu Đơn đình, nhưng lại chưa từng xem màn kịch này, trước kia phải bận rộn vì kế sinh nhai, hiện nay thì cũng chẳng có gì chuyện có thể làm, bèn muốn thử một lần tất cả những gì cô nương chưa từng làm, cho nên chính là chưa từng suy nghĩ nhiều ý trong lời Tiêu tướng quân nói.

Tiêu Dịch đột nhiên sầm mặt xuống, “Có gì hay, chẳng qua là một thư sinh lụi bại, không phải trẻ tuổi anh tuấn lại chưa từng trải, biểu muội hẳn là thích loại oát con vô dụng trăm điều không dùng được, nhưng nhìn ánh mắt của biểu muội liếc về Trạng Nguyên Lang này lại đuổi sát vô cùng, ngược lại những hán tử thô lỗ tuổi lại hàng năm đánh lẫn nhau ở trại lính như bọn ta so ra kém tuần tú, có phải hay không?”

Thẩm Họa đột nhiên ý thức được mới vừa rồi mình đã rơi xuống bẫy rập của người khác, còn có câu thì thầm với Dục Ca Nhi kia lại để Tiêu Dịch nghe được? Có điều Tiêu tướng quân tức thì tức, công phu dưỡng người cũng là dày công tôi luyện, trực tiếp ví Trạng Nguyên Lang với con hát vườn lê, còn khí thế khá mạnh quở trách một trận.

Vào lúc này, Thẩm Họa rốt cuộc hiểu rõ nguyên do, giả bộ ngu cười một tiếng, “Hả? Mới vừa rồi muội chỉ cố nhìn công chúa Trương Vân, nghe nói nàng ấy vì biểu ca ngài cũng muốn xuất gia làm ni cô, sức quyến rũ cỡ này đầu phải loại con hát gì kia, Trạng Nguyên Lang gì đó sao được.”

Tiêu Dịch là không chịu nổi lời dụ dỗ như vậy của biểu muội nhất, mặc dù trong lòng hẳn cũng biết tiểu nhân trước mắt nếu muốn dụ dỗ người nào, lời ngọt trong miệng chính là giống như nước mật, nghe đến lòng người ta thoải mái.

Tiêu tướng quân cảm nhận đôi tay nhỏ bé mềm mại trắng trẻo kia vẫn muốn rút ra như cũ, cũng không thuận theo, từ từ hỏi: “Muội thật sự không biết hán? Biểu muội mới tới trong kinh không phải nói liếc thấy không ít thiếu niên tuần láng bắt phàm, mặc dù Tân Khoa Trạng Nguyên năm nay xuất thân bản hán, cũng là tuổi trẻ tài cao, cũng vẫn có thể xem là lang quân như ý trong miệng biểu muội, không bằng biểu ca thay muội xem xét cẩn thận một chút.”

Thẩm Họa không ngờ trí nhớ Tiêu tướng quân tốt như vậy, còn nhớ rõ câu chột hán kia, nếu nàng nói đồng ý, ngộ nhờ Tiêu Dịch đi tìm Tử Quận huynh làm phiền, đúng là tội lỗi của nàng. Hẳn vốn là học sinh bản hán, khó được thi đậu Tân Khoa Trạng Nguyên, lại không có căn cơ ở kinh thành. Nếu loại con cháu nhà quan chiến công hiển hách như Tiêu Dịch thật sự muốn tìm hán làm phiền một chút, vậy sợ là tiền đồ của hán bị hủy rồi, mà những lời đó của Tiêu Dịch nói ra khỏi miệng Thẩm Họa nghe hiểu từng câu, rõ ràng là giọng điệu uy hiếp.

“Không biết!” Trên miệng nàng đáp hết sức dứt khoát, Thẩm Họa làm thiếu nữ vốn là không biết hán, không tính là nói láo nhĩ, nhưng mà rốt cuộc trong lòng lại có chút rung động không ổn, rũ mắt thì thấy Tiêu Dịch hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay xẹt qua theo ngón tay nhỏ nhắn của nàng, ngược lại buông lỏng ra. Mới vừa rồi ở bên ngoài Tiêu tướng quân nhìn rõ ràng một màn biểu muội thò đầu ra kia, Tiểu Biểu Muội đầu phải đang nhìn công chúa, rõ ràng là thẳng nhóc bên cạnh công chúa kia.

Gương mặt tuần tú của Tiêu tướng quân tràn ngập không tin, Thẩm Họa mím mím môi, cười ha ha, mới vừa rồi còn cảm thấy người buộc chuông là người kia, vào lúc này nắm bắt nguồn gốc nguyên nhân lại là chỗ này. Tiểu Kỳ Lân nhắc nhở không sai, hơn nữa lời nói dối vừa nãy của nàng, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, vẫn là hạ thấp thái độ chút dụ dỗ nữa đi, coi là vì cho Tiểu Kỳ Lân một sinh nhật mỹ mãn, tay thơm mềm mại từng bị cầm kia kéo tay áo Tiêu tướng quân, “Biểu ca, tay muội mỏi!”

Đôi mắt nàng lấp lánh loang loáng, đôi mắt Tiêu Dịch nhìn chăm chăm nàng, trực tiếp kéo Tiểu Kỳ Lân lại đây, cậu nhóc trong ngực căn bản không biết

gì xảy ra chuyện gì, chép chép miệng ngủ tiếp.

“Biểu ca, huynh thật tốt.” Nói xong cũng thở ra một hơi nhướn mày vén màn xe, nhìn đường hẻm đẹt hoa cỏ màu xanh bên ngoài, xoay người hỏi: “Hôm nay chúng ta muốn làm sinh nhật cho Dục Ca như thế nào? Đây là đi nơi nào, muối thấy đã ra khỏi thành.”

“Đi mã trường ngoại ô của Ngụy gia, có một con ngựa con hãn huyết sắp kêu giá mở bán! Dục Ca Nhi vẫn muốn một con ngựa.”

Kêu giá ý chính là chỉ định giá bắt đầu, người trả giá cao sẽ có được, Hãn Huyết Bảo Mã giá trị ngàn vàng vạn lượng, đúng là một khoản chi không nhỏ nha.

“Vậy biểu ca chuẩn bị bao nhiêu bạc?”

“Không mang một văn!” Tiêu tướng quân đáp nhẹ nhàng linh hoạt đến cực điểm, Thẩm Họa khẽ há mồm, nghi ngờ nhìn qua Tiêu đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, ý này cũng không phải là muốn đi cướp chứ!

“Yên tâm!” Tiêu Dịch vỗ vỗ lưng Dục Ca, khoe miệng hơi vênh, “Ngày mai, biểu muội thay Dục Ca Nhi kêu giá đi.”

“Ngày mai? Vậy hôm nay đến mã trường sớm như vậy làm cái gì?”

“Trước tiên giúp Tiểu Biểu Muội chọn một con ngựa tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27.

Tháng sáu mặt trời chói chang, trường ngựa Ngụy gia ngoại ô kinh thành cũng cực kỳ náo nhiệt như thời tiết này, tuy là ngày mai mới có hãn huyết mã câu ra sân, nhưng không ảnh hưởng tới nhiệt tình của người đến.

Tới trường ngựa của Ngụy gia chạy mấy vòng cũng làm người ta thoải mái, ai chẳng biết Ngụy gia kiến tạo trường đua ngựa cũng không kém bao nhiêu so với trường ngựa hoàng cung, cho nên xe ngựa liền từng chiếc một chạy tới dừng lại, nhưng nhìn trang trí xa hoa ở mặt xe đã biết người tới đều là người không giàu cũng quý.

Nữ chủ nhân của trường ngựa, Ngụy phu nhân là một người yêu thích giao tiếp, thừa dịp trường ngựa của phu quân ra giá ngựa con hãn huyết cũng bèn theo đó tặng thiệp mời phu nhân và quý nữ các nhà tới trường ngựa dạo chơi, sau khi kêu giá ngựa khoẻ lại tổ chức bữa tiệc ngắm ngựa.

Đây cũng là một trong những nguyên do vì sao Tiêu Dịch dẫn Thẩm Họa tới, một mặt là ngày mai mua ngựa quý cho Dục Ca Nhi, mặt khác cũng là muốn dẫn Tiểu Biểu Muội ra ngoài dạo chơi hai ngày.

Nhưng Ngụy phu nhân cũng không đưa thiệp cho nữ quyền Hầu phủ Tiêu thị, cho nên khi nghe quân sự vội vã chạy tới nói Tiêu tướng quân dẫn theo nữ quyền, hơi thở của nàng lập tức liền không thông thuận rồi, cất cao tiếng hỏi: “Nhưng có thấy là dẫn người nào không?”

Quân sự này đứng tại chỗ không ngừng lau mồ hôi, khổ sở nói: “Phu nhân, tiểu nhân cũng không biết, vị kia bên cạnh Tiêu tướng quân mũm mĩn che phủ cực kỳ chặt chẽ, nhìn không rõ dung mạo lắm, chỉ là nhìn thân cao gầy, phong cách không tầm thường, hẳn là vị tiểu thư nào đó của Tiêu gia thôi.”

Mặt Ngụy phu nhân liền biến sắc lại hỏi: “Đông gia (ông chủ) đâu?”

“Vào lúc này đi ra ngoài nghênh đón Tiêu tướng quân rồi.”

Ngụy phu nhân sửng sốt, không biết đang suy nghĩ gì, ngay sau đó bèn gọi nha hoàn rửa mặt qua loa, lại cài mấy cây trâm cài tóc tinh xảo lộng lẫy, vội thay một bộ xiêm áo màu sắc diễm lệ, được nha hoàn dìu đỡ, cũng vội vã đi ra ngoài.

Chờ đến cửa trường ngựa, quả nhiên là trông thấy có một cỗ xe ngựa tinh xảo xa hoa đậu ở chỗ đó, Tiêu Dịch và cô gái khấp lại mũm mĩn che mặt bên cạnh đã xuống xe, sau lưng có ma ma và nha hoàn chờ một đám người làm ôm một cậu bé ngủ say, mà đứng ở đối diện phu quân của mình thì mặc cẩm bào cổ thẳng đứng màu nâu xám kéo tơ hoa văn hình mây Như Ý, tác phong khí thế nho nhã, nàng vội vã khẩn thiết đi lên trước, bởi vì đã là người có chồng, không cần giống như cô nương gia chưa lấy chồng che giấu dung mạo.

Ngụy Tiệp Uyên nhìn người bên cạnh nói: “Sao phu nhân tới rồi?”

“Thiếp nghe nói Thối Chi muốn tới, hẳn là ân nhân của phu quân, lại là bằng hữu nhiều năm, làm tâu tấu sao có đạo lý không tới đón.” Nàng dừng lại lời nói, đôi mắt to điểm điểm lệ có ý chuyển hướng nhìn chằm chằm Thẩm Họa hỏi: “Vị này là?”

Ở trong lúc Tiêu tướng quân và chủ nhân Ngụy gia nói chuyện mới vừa rồi, Thẩm Họa chắc đã biết được quan hệ của hai người, bèn lễ phép gật đầu

khom người với Ngụy phu nhân, vén lên mũ mấn che mặt ngẩng mặt cho nàng ấy nhìn, cũng coi là lễ phép.

“Tầu tầu, có thể làm phiền ngài dẫn gia muội đến sương phòng nữ quyền nghỉ ngơi trước?” Đứng thấy Tiêu Dịch gọi nàng một tiếng tầu tầu, ngược lại chỉ cùng tuổi với nàng, chẳng qua Tiêu Dịch tôn xưng người đối diện một tiếng Ngụy huynh, lại bởi vì Ngụy Tiệp Uyên lớn hơn Tiêu Dịch ba tuổi, chính là lời nói khách sáo, lại nói hai người còn là bạn tri kỷ.

Ngụy Tiệp Uyên gần tới tuổi lập gia đình, chuyện buôn bán lại làm rất lớn, chính là một trong những hoàng thương cung ứng, kỳ tài buôn bán, sản nghiệp phía dưới lớn như có buôn bán khoáng thạch, nhỏ như son hương phấn. Tuy rằng Ngụy gia kinh thương (buôn bán), nhưng cũng thường ra vào ở trong vòng quý tộc.

“Không biết muội muội xưng hô như thế nào?” Ngụy phu nhân giống như là thuận miệng hỏi một câu.

“Phu nhân, ngài kêu muội Tinh Dur là được.” Thẩm Họa cũng không muốn để người khác hiểu lầm quan hệ của nàng và Tiêu Dịch, không thể làm gì khác hơn là mượn dùng tên gọi của biểu tỷ một chút, dù sao huynh muội ruột thì bất kỳ ai cũng sẽ không suy nghĩ nhiều. Huống chi, Tiêu tướng quân trả lời lập lời nước đôi mới vừa rồi, xưng hô nàng là gia muội, chắc là cũng có ý như thế, Thẩm Họa bèn thuận nước đẩy thuyền, ngồi vững xưng hô gia muội này.

Tiêu Tinh Dur ấy là nổi tiếng ở trong vòng quý nữ, chưa từng thấy cũng chắc chắn từng nghe qua tên của nàng.

“Thì ra là Tiêu đại tiểu thư, muội muội của Thôi Chi!” Ngụy phu nhân càng thêm dễ gần cười một tiếng, quan sát tỉ mỉ khen ngợi: “Chỉ nghe qua muội muội, ngược lại vẫn chưa được gặp nhau, quả thật là mỹ nhân bại hoại.”

Tiêu Dịch hơi quay qua một cái, vẫn là như thường, căn bản không muốn vạch trần ý của nàng, “Muội theo Ngụy phu nhân đi nghỉ ngơi, ăn một ít thức ăn trước! Một lát, ta dẫn muội đi chọn ngựa!”

Thẩm Họa thuận theo gật đầu, nàng thật sự vẫn thấy hơi ỉu oải, có điều lúc vừa muốn xoay người, thì nghe được một tiếng Hán không lưu loát truyền đến từ sau lưng, “Là Tiêu tướng quân sao?”

Mấy người rồi rít nhìn lại theo tiếng nói, thì nhìn thấy một người đàn ông Dị tộc đầu đội mũ bảo thạch quần quanh cười đi tới.

Ngụy phu nhân gần sát Thẩm Họa ngược lại đứng là nhiệt tình giống như tầu tầu nhỏ giọng giới thiệu cho nàng: “Có phải muội muội cảm thấy hắn không giống người Đại Lương hay không?”

“Ừ, giống như là người Nam Cương.”

“Đúng là người Nam Cương, hắn là Mộc Lạp thị buôn bán lá trà cặp sát Nam Cương.”

“Tiêu tướng quân, tiếng Hán mà ta nói không tốt lắm, nhưng vô cùng ngưỡng mộ đã lâu tiếng tăm của ngài, chẳng biết có được riêng mình ngồi với Tiêu tướng quân uống trà tâm sự một chút hay không? Ta có mang theo cống trà cao cấp!”

Tiêu Dịch hơi chần chờ một chút, cũng không lên tiếng, đi vào bên trong, ngược lại Ngụy Tiệp Uyên bên cạnh làm một tư thế xin mời.

Đám đàn ông muốn nói chuyện, các nữ quyền dĩ nhiên là không thể quấy nhiễu, hơn nữa vốn chính là muốn đi nghỉ ngơi, Ngụy phu nhân kéo Thẩm Họa rời đi. Dọc theo đường đi, Ngụy phu nhân rất là nhiệt tình, tự mình chỉ dẫn Thẩm Họa đến sương phòng, còn cố ý dặn dò đầu bếp mở bếp nhỏ làm một chút thức ăn lợi cho tỳ vị giải nóng. Cả người Thẩm Họa đều kiệt sức, sau khi tạ ơn bèn mời nàng đi chào hỏi khách nữ quyền khác, “Làm phiền phu nhân.”

Ngụy phu nhân cười cười, “Không vội, hôm nay phần lớn là khách nam tới, các phu nhân các tiểu thư theo tới hơi ít, muội là muội muội của Thôi Chi, lẽ ra tỷ nên chăm sóc thật tốt.” Nói xong cũng dặn dò nha hoàn lấy chút nước tới đun lên, một lát có thể để cho Thẩm Họa nghỉ ngơi dậy tiện rửa mặt.

Vẫn theo sau lưng, Mộc Quý ôm bọc hành lý của biểu tiểu thư, lăm lăm nhìn một câu, “Giống như đã gặp qua ở nơi nào.”

Buổi trưa sau khi nghỉ ngơi, Tiêu Dịch quả nhiên tới đón Tiêu Biểu Muội đến trường ngựa chọn ngựa, Mộc Quý ôm hai bộ nam trang đi vào trải ở trên giường, dò hỏi: “Biểu tiểu thư, người nhìn xem thích bộ nào?”

Thẩm Họa cũng không bắt bẻ, sau khi ngủ một giấc tinh thần sáng khoái, tự mình ngồi ở trước gương đồng ngâm nga tiểu khúc Giang Nam nông mềm, vén sợi tóc lên thật cao, quấn tóc thành búi tóc nam tử, Mộc Quý giúp nàng đeo ngọc quan xinh xắn, không khỏi trêu chọc, “Thường ngày biểu tiểu thư búi tóc cô nương gia không có một cái có thể vắn tốt, ngược lại cái này quấn cực tốt, tương lai Thiếu Tướng quân của chúng ta cũng không lo đến đáng về rồi.”

Thẩm Họa cười tròng mắt nhìn nàng ấy, lại soi gương nhìn một chút, cũng thật là hoài niệm bộ đáng lâu ngày không gặp, “Cái gì cũng gần không được miệng của muội.”

Mộc Quý cười hi hi, “Biểu tiểu thư ngài mau thử một chút xiêm áo đi, thiếu tướng quân vẫn còn chờ ở bên ngoài đấy!”

Thẩm Họa thay quần áo đàn ông hết sức thành thạo, không cần Mộc Quý giúp đỡ chút nào, chỉ chốc lát sau trước mặt của Mộc Quý đã đột nhiên xuất hiện một vị công tử ca khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, trang phục cổ tròn tơ bạc tím nhạt, dưới chân là ủng da hươu mỏng nhẹ.

Mặc dù chỉ từ mặt trắng tròn tròn bóng này và bộ ngực lồ lộ cũng có thể nhìn ra là một cô nương gia, nhưng Thẩm Họa mặc bộ nam trang nhiều năm

không thiếu khí khái anh hùng hừng hực, càng có ý vị kiên cường mà cô gái mặc không ra, chẳng qua không giống ở Giang Nam trước ngực phải thít chặt vải che giấu, như vậy càng thêm thoải mái, Mộc Quỷ nhìn vui mừng mau chóng mở cửa cho Tiểu tướng quân nhìn.

Tiểu Dịch nghe được tiếng Mộc Quỷ xoay người, Tiểu Khúc nông mềm mại vừa kia của Tiểu Biểu Muội khiến hắn nghe thoải mái cả người, khẽ híp đôi mắt thưởng thức tỉ mỉ. Vào lúc này lại gặp Tiểu Biểu Muội thay nam trang trước mặt, màu da trắng đẹp như ngọc, mặt như đào xuân, một đôi mắt to gọn sóng lưu động, vẻ mặt sáng láng, không chỗ nào là không kinh ngạc. Tiểu tướng quân mở to mắt phượng quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, tâm thần rung động sau đó thu ánh mắt vươn tay ra mời tiểu cô nương, “Tới đây, ta dẫn muội đi chọn ngựa.”

“Ừ.” Thảm Họa gần như chạy chậm tới, vẻ mặt thoải mái, Tiểu Dịch nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy mong đợi, cũng không tự giác khẽ nhếch lên khóe miệng, sau này nhất định là phải dẫn nàng ra dạo chơi nhiều hơn, mới nhìn thấy nụ cười khuynh thành không hề che giấu với hắn như vậy.

Trường ngựa Ngụy gia bát ngát, ngay đầu mùa hè, cỏ non sinh trưởng rất tốt, xu thế một mảnh đậm màu xanh hoa cỏ, trên trường ngựa đã có người đang vung roi giục ngựa, trong đó càng có không ít một số thiếu nữ tuổi xuân nữ giả nam trang. Rất có thể là về ngoài Tiểu tướng quân và Tiểu Biểu Muội quả mức chú ý, giống như một đôi bích nhân trên trời, cùng lúc hấp dẫn không ít ánh mắt của chàng trai và cô gái.

Tiểu tướng quân không thích từng ánh mắt ác lang sáng lên, nghiêm sắc mặt kéo Thảm Họa bèn đi tới phía chuồng ngựa, gã sai vặt dẫn đường trước mặt là Ngụy Tiệp Uyên đã cố ý dẫn dò, phải cung cấp ngựa khỏe tốt nhất tái ngoại cho Tiểu tướng quân chọn lựa, Thảm Họa đi qua một vòng đến thẳng chuồng ngựa, cũng không chọn được thứ trong lòng ngưỡng mộ.

Hình như Tiểu Dịch cũng không hài lòng lắm, những con ngựa này không phải quá cao, chính là quá mạnh, không thích hợp cô nương gia như biểu muội cười lái. Nhưng Thảm Họa nghĩ tới lại là một chuyện khác, chọn ngựa đương nhiên phải chọn một con màu lông xinh đẹp, cho nên lựa chọn xem một chút thì đều cảm thấy những con ngựa này hơi có vẻ thô và mạnh chút, nhưng mà những con ngựa tái ngoại cường tráng này cũng là không tránh khỏi.

“Còn nữa không?” Tiểu Dịch cau mày hỏi.

Gã sai vặt kia do dự một chút, mới cung kính trả lời: “Đúng là còn có một con ngựa trắng mới tới, có điều tính tình mãnh liệt chút, vẫn chưa thuần phục được.”

Thảm Họa vừa nghe là ngựa trắng chính là nổi lên hứng thú, ngựa tái ngoại màu trắng cực ít, coi như thuần phục không được, cũng nên đi nhìn một chút thưởng thức một phen, “Biểu ca, chúng ta đi xem một chút đi.”

Bộ dạng Tiểu Biểu Muội hào hứng bùng bùng, Tiểu tướng quân đương nhiên không muốn quét đi hăng hái của tiểu cô nương, thì liền đáp yêu cầu, chỉ chốc lát sau chính là ở trong một chuồng ngựa đơn độc chỗ khác nhìn thấy một con ngựa màu sắc trắng như tuyết mạnh mẽ kia.

Thảm Họa chỉ liếc mắt một cái liền thích, ngựa trắng này màu lông sáng rõ, trắng như tuyết như ngọc, đùi ngựa thon dài mà có lực, lông mi dài, mắt to nhếch lên, vút sáng xinh đẹp, có điều dường như là thấy người lạ đến gần, lo lắng và cảnh giác đi tới đi lui, mũi phun phát ra tiếng phì phì.

Tiểu Dịch đã sớm nhìn ra tia sáng trong mắt Tiểu Biểu Muội, bèn cười hỏi nàng: “Muội thích nó?”

Thảm Họa thành thực gật đầu một cái, có điều nàng cũng biết coi như thích con ngựa này đi nữa cũng là không được, “Muội xem một chút là tốt rồi.”

Tiểu Dịch nghiêng đầu, mắt phượng híp lại, thấy biểu hiện trên mặt Tiểu Biểu Muội khó nén mất mát. Ánh mắt Tiểu Dịch yên bình lại chuyển trở lại xác định nhìn con ngựa trắng kia, chợt lên giọng nói: “Dắt nó ra đây, ta muốn thuần phục ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28.

Tin tức Tiểu tướng quân muốn thuần phục ngựa rất nhanh đã truyền ra ở trường đua ngựa.

Tuy trường ngựa rất lớn, nhưng để tránh cho lúc thuần phục ngựa hoang chạy tán loạn khắp nơi, kinh động đến khách quý khác, Ngụy Tiệp Uyên bèn chạy tới bảo từng gã sai vặt đi nói rõ nguyên nhân với khách.

Thật ra bình thường thuần phục ngựa thì có thuần mã sư chuyên môn thuần phục đã tính vào lúc không người, nhưng bởi vì con ngựa trắng tái ngoại này tính tình quá mãnh liệt, đã liên tục làm bị thương hai người huấn mã sư. Ngụy gia chủ cũng đau khổ rất lâu, nay vừa nghe Tiểu Dịch muốn thuần phục ngựa, cũng không ngăn cản, trực tiếp ngăn những người khách khác.

Đa số người nghe được là Tiểu tướng quân muốn thuần phục ngựa thì tùy tiện nói lồng dây cương giao cho gã sai vặt dắt đi, còn có một vài cậu ấm ngây ngô chưa từng thấy bản thân Tiểu tướng quân, lại bởi vì lòng tự ái của nam nhi quấy phá, ngược lại khuyên như thế nào cũng không chịu rời đi.

Hơn nữa ngay trước mắt khu nghỉ ngơi của trường đua ngựa dần dần tụ tập đủ loại giai nhân, hoặc là ăn mặc thân nữ nhi mũ che mặt khép lại phía trước, hoặc là trên người ăn mặc quần áo nam nhân như Thảm Họa vậy, còn có một số quý phu nhân kết đoàn cầm quạt hương bồ, mỉm cười thì thầm, đều là

mỗi một loại phong cảnh xinh đẹp.

Mà trong đó một vị “Thiếu niên mặc áo tím” bởi vì vóc người cao gầy, phong cách dung mạo bậc trên, đứng ở bên trong cô nương vậy xem lại có vẻ đẹp hạc đứng trong bầy gà, dẫn tới các huynh đệ tại chỗ không ngừng tỏa ra ánh mắt lửa nóng.

Giai nhân tuyệt sắc ở phía đối diện như vậy, sao có thể bởi vì nghe được Tiêu Dịch thuần phục ngựa thì bị hù dọa chạy đi, trong lòng dâng lên luồng dũng khí, ngược lại sống lưng cười trên tuấn mã càng thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn giai nhân nơi xa biểu diễn phong thái hùng dũng, chứng minh mình mới là người nam nhi chân thật.

Chỉ tiếc đôi mắt của các cô nương hoàn toàn không ở trường ngựa này, mà là ở trên người của Tiêu tướng quân cách đó không xa, từng người một mím môi, thẹn thùng cười như không cười. Dân phong Đại Lương đã coi mờ không ít so với lúc mới vừa lập triều, nhất là rộng rãi hơn nhiều đối với nữ tử đi ra ngoài.

Các quý nữ tầng lớp trên một mình đi chơi, hẹn nhau tụ hội, hoặc là đến biệt uyển ngoại ô cười ngựa ngắm hoa, thậm chí là nâng ly chè chén ở trong quán rượu, du lịch sông núi, đều có tung tích nữ tử có thể tìm ra, Tiêu Tinh Dư chính là một đại biểu loại nữ tử này, ngay cả thường bị người chỉ chỗ, cũng là nhìn mãi quen mắt rồi.

Lúc này đã có vậy xem, một số là yêu thích thuật cưỡi ngựa thật lòng tới xem thuần phục ngựa một chút, tìm kiếm kích thích, có một số chính là có dụng ý khác, nhắm về Tiêu tướng quân mà tới, đều nói Tiêu Dịch là mỹ nam đệ nhất trong kinh, ngay cả đích Nhị Tử nhà Bùi Thái Phó cũng bị hạ thấp, dĩ nhiên là muốn cố gắng nhìn một chút.

Ngụy Tiệp Uyên đứng ở bên cạnh Tiêu Dịch, hai người cũng chưa từng để ý tới thiếu nữ ôm ấp tình cảm bên kia, ngược lại nhìn những kẻ “Cây hành xanh miết” không tự lượng sức xa xa kia. Ngụy Tiệp Uyên bất đắc dĩ cười một tiếng, “Thối Chi nề tình ta mà cách xa bọn họ một chút, tránh cho hù dọa đến các công tử hoa cỏ này!”

Tiêu Dịch nhếch môi, căn bản không để bọn họ ở trong lòng, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng xẹt qua, chỉ là siết chặt dây buộc tơ lụa trên cổ tay, ánh mắt đặt ở trên người Thẩm Họa như mọi khi.

Hắn sắp dạo bước đi tới trước mặt Tiểu Biểu Muội, chọc cho các thiếu nữ chung quanh càng thêm kích động. Thẩm Họa thật sự không quen này những quý nữ hoa si này, may mắn là ở cách xa một chút, tránh ba thước với bọn họ. Tiêu Dịch càng là thấy nhưng không thể trách đối với những việc này, giọng điệu hoàn toàn là trong lòng đã có dự tính, “Chờ ta một lát là xong.” Nói xong còn giơ tay búng một cái lên cây dù che ánh nắng trên đầu Thẩm Họa.

Ngay tức khắc, Mộc Quỷ liền hiểu được ý Thiếu Tướng quân, càng thêm hạ thấp viên ô xuống, trong lòng bày tỏ quyết không để ánh mắt sắc hí hí của những thứ “Công tử hoa cỏ” kia chạm mắt thiếu phu nhân tương lai của mình.

“Biểu ca không cần phải gấp gáp, muội còn muốn xem thêm thuần phục ngựa này một chút rồi cuộc là thuần hóa như thế nào, chắc là rất thú vị.” Trong lòng nàng do dự dự cuối cùng vẫn là nói lời quan tâm dịu dàng như vậy.

Vì sao Tiêu Dịch đột nhiên muốn thuần phục ngựa, người biết chuyện ở đây cũng rõ ràng trong lòng, còn không phải là vị cô nương xinh đẹp này coi trọng con ngựa này mạnh mẽ. Thẩm Họa càng thêm hiểu lại không kịp ngăn cản, rõ ràng nếu Tiêu Dịch làm ra quyết định, chính là không dễ thay đổi.

Nhưng thuần phục ngựa này vốn là có thú vị trong nguy hiểm, cho nên mới cảm thấy trong lòng ngực bị đè nén buồn bực, trong lòng của nàng là không muốn Tiêu Dịch bị thương, thật ra thì càng không muốn hắn bởi vì mình mà bị thương.

“Yên tâm, ta không có việc gì, lại nói Tiểu Biểu Muội lo lắng ta như thế, làm sao nhẫn tâm để cho muội rơi nước mắt.” Tiêu Dịch giống như nhìn thấu tâm tư của nàng.

Thẩm Họa nghe được câu này lại cảm thấy có loại ý vị tự bê đá đập vào chân của mình, quay mặt không chịu lên tiếng nữa. Tiêu Dịch lại bỗng nhiên vươn tay sờ đầu biểu muội, sau khi nhẹ nhàng xoa xoa thả tay xuống, một động tác này dẫn tới các thiếu nữ khác không khỏi muốn nhìn một chút người Tiêu tướng quân cung chiêu là ai, cũng không biết tin tức từ đâu tới, truyền tới truyền lui phàn lộn nói Tiêu tướng quân dẫn đến là trường nữ Hầu phủ.

Chỉ là cũng có vài quý phu nhân hoàng thất lắc đầu một cái, mơ hồ nói một câu, “Ah, cô nương này như là không giống.”

Có phu nhân bèn cầm quạt hương bồ che môi lại thở dài một tiếng, “Chớ nói ra, tránh cho gây nên thị phi!”

Cũng chẳng trách được những quý nữ yêu kiều đẹp đẽ như bọn họ không biết Tiêu Tinh Dư, từ trước đến giờ nàng không thích tiếp xúc với các quý nữ thế gia, đừng nói tiệc trà, tiệc rượu, có lúc chính là công chúa tự mình đưa thiệp mời, nàng cũng sẽ nhã nhặn từ chối, còn thường lấy nam trang gặp người, vóc người lại không kém bao nhiêu so với một số nam tử, cứ thể làm cho người ta hiểu lầm.

Còn có vài tiểu thư thế gia to gan viện cớ là bạn tốt trong khuê phòng của Tiêu Tinh Dư tiến lên chào hỏi với Thẩm Họa, hỏi nàng có từng nhớ bản thân. Thẩm Họa vừa vặn cũng nghe thấy lời nói của các nàng, cũng không giải thích, học Tiêu Tinh Dư hay lạnh lùng, chỉ nhàn nhạt nghiêng mắt hỏi một câu, “Người là ai?”

Làm cho những cô nương tới nhìn trộm Tiêu Dịch kia lúng túng không biết làm sao, ảo não bèn xoắn khăn rồi đi.

Thẩm Họa thầm nghĩ đến cả bộ dáng Tiêu Tinh Dư cũng không rõ ràng lắm lại tới thăm hỏi, có ý đồ xấu nha!

Người khôi xương, Tiêu tướng quân cười một tiếng, hỏi “Biểu muội ghen?”

Thẩm Họa nhàn nhạt đáp một câu, “Bây giờ muội là bào muội của ngài, nào có ghen tuông.”

Ngụy Tiệp Uyên cười không nói, thấy Tiêu Dịch chuẩn bị xấp xỉ rồi, lập tức dận dò gã sai vật đi dắt ngựa trắng kia ra. Tiêu Dịch đi lên trước nhận lấy cương ngựa, lập tức ngựa trắng này không yên phận hí một tiếng, đã tính khó thay đổi, nhưng bước chân của hắn không lui về phía sau chút nào, lại là mạnh mẽ xoay người lên ngựa, động tác gọn gàng dứt khoát, bên này tai người sai vật còn văng vẳng tiếng ngựa hoang hí vang, bên kia Tiêu tướng quân cũng đã bắt đầu thuần phục ngựa rồi.

Chỉ thấy sau một khắc, ngựa trắng bèn điên cuồng nâng vó trước lên dậm đạp chung quanh, tức giận hí lên, bãi cỏ bị vó ngựa bước qua lồm xồm hố đen, bốn phía bụi đất tung bay. Tiêu Dịch khẽ kéo dây cương phía bên trái, ngựa hoang lại nhảy về đám công tử hoa cỏ cách đó không xa.

Những công tử hoa cỏ kia không chịu rời khỏi trường đua ngựa, con ngựa mà bọn họ cười nhìn như cũng bị nhiễm cái loại không an phận tung vó khắp nơi, mấy người vốn còn đang thưởng thức mỹ nhân áo tím, đầu còn có tâm tư chú ý nữa, tự lo không xong rồi rít nắm chặt dây cương ổn định con ngựa phía dưới.

Tiêu Dịch nhìn bọn họ đều hốt hoảng như vậy, khóe miệng nhếch lên, mới thật sự sử dụng sức mạnh, ngón tay thon dài nắm chặt dây cương, hạ thấp thân thể, ở trong so tài như vậy cũng khiến cho ngựa hoang càng thêm biến hóa điên cuồng.

Mọi người nhìn Tiêu tướng quân lắc lư kịch liệt như vậy cứ có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị quăng xuống, về mặt Thẩm Họa căng thẳng, dường như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ hết như cũng đang nắm một sợi dây cương gì đó, siết chặt quần áo, không khỏi đi lên trước hai bước, nỉ non một câu, “Cẩn thận.”

Ở bên cạnh, Ngụy Tiệp Uyên lại nhàn nhạt mở miệng, “Thẩm cô nương không cần kinh hoàng, đáng vẻ Thôi Chi huynh hẳn là nắm chắc.” Từ lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Tiêu Dịch thì cũng biết người này không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

“Người biết ta không phải Tiêu Tinh Dư?” Nàng chợt ý thức được xưng hô của Ngụy Tiệp Uyên.

Ngụy Tiệp Uyên mỉm cười nho nhã, gật đầu một cái, “Tóm lại cô nương yên tâm là được!”

Cũng phải, nếu biểu ca không nắm chắc, sao lại đặt mình vào nguy hiểm? Tuy rằng Thẩm Họa nghĩ như vậy sau lưng vẫn ứa ra một lớp mồ hôi lạnh, thuần phục ngựa trước mắt thật sự nguy hiểm. Có điều quả thật theo như lời Ngụy Tiệp Uyên, mặc dù ngựa trắng này tới trạng thái điên cuồng, chân lướt chạy như bay nhanh chóng mà xóc nảy, lại là vung hất như thế nào, hẳn đều vững như bàn thạch, lù lù bất động.

Bỗng nhiên, ngựa trắng lại ngửa mặt lên trời hí lần nữa, vó trước vung lên một đường cong thật cao. Ngay sau đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngựa trắng đột nhiên bình tĩnh lại, không nhảy lên nữa, lập tức lại bắt đầu lao ra ngoài chạy. Trong lòng mọi người biết con ngựa hoang này đã bị thuần phục hoàn toàn, không khỏi vỗ tay khen ngợi, chắc vẫn chưa tới thời gian một khắc đồng hồ nhỉ.

Tiêu Dịch cười ngựa trắng bị thuần phục chạy đến trước mặt Tiểu Biểu Muội, vó ngựa tuấn mã vang lộc cộc, giống như kèn lệnh khai hoàn. Thẩm Họa một lòng ngưỡng mộ nam nhân trên ngựa, thân thể vĩ đại bao phủ xuống một bóng râm cao lớn. Hắn nhìn xuống nàng từ trên cao, trong mắt phượng là tự tin và kiêu ngạo mà hắn từ chân chính mới có, “Ta đã đồng ý không để cho biểu muội chờ lâu.”

Khoảnh khắc kia, Thẩm Họa giống như mất hồn, nhìn lại nam tử chỗ cao, dung mạo của hắn tuấn mỹ như người trời, cánh tay bộc phát mà có lực, mà tất cả những thứ này cũng là độc diễn về phía nàng.

Hồi tưởng mới vừa rồi hắn thuần phục ngựa thông dong kiên định với tự tin giờ phút này, lại phảng phất có vài tia sáng mặt trời lan tràn ra, chiếu rọi bóng dáng của Tiêu Dịch càng cao lớn vĩ đại, hô hấp của Thẩm Họa bỗng ngưng trệ nửa nhịp, trong lòng lo sợ.

Mất phượng cười, Tiêu Dịch đột nhiên khom lưng cúi tay, một tay kéo người ngây ngẩn trước mặt lên lưng ngựa. Thẩm Họa hoàn toàn không có phòng bị, chỉ có thể bất ngờ không kịp đề phòng bắt được vạt áo của biểu ca, mọi người càng không kịp phản ứng lại xảy ra chuyện gì, đã thấy hai người giục ngựa lao chạy xa rồi.

Mang theo Tiểu Biểu Muội vui sướng chạy một vòng chung quanh trường đua, hắn hãm lại tốc độ, ngồi chung trên ngựa trắng chậm rãi trở về, trong lòng Tiêu tướng quân không khỏi hài lòng, dùng thấy biểu muội eo nhỏ chân mảnh, trên lưng ngựa mỏng mấy sát bên thân thể hắn đúng là mượt mà là lướt, nhoáng một cái này hô hấp của Tiêu tướng quân không khỏi nặng thêm.

Thẩm Họa còn đắm chìm ở trong sung sướng giục ngựa chạy băng băng mới vừa rồi, lúc này tâm tư ổn định lại, liền phát hiện hơi nóng phun ở giữa cổ, bên tai hô hấp càng ngày càng thô, ngay cả ngòi sau lưng cũng không bằng phẳng, nàng ước chừng biết được tình cảnh bây giờ của mình, tuyệt đối không dám lộn xộn thân thể, ngay cả hô hấp cũng từ từ cẩn thận.

“Họa”

Hắn mềm mòng kêu nàng một tiếng, Thẩm Họa lại cảm giác hình như có ẩm ướt rơi vào cần cổ, thân thể nàng khẽ cứng đờ. Tiêu Dịch lần nữa vung dây cương đổi lại chạy đi về phía chỗ xa hơn, giục ngựa chạy đến một chỗ bụi cỏ dài che lấp, hắn đột nhiên ghim chặt dây cương, tung người xuống ngựa, ngay sau đó đưa tay kéo Thẩm Họa từ trên lưng ngựa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29.

Chân vừa mới đạp đất, nằng hơi có vẻ căng thẳng, mặt cười liền có ý nhăn ở một chỗ, che bụng bằng phẳng, “Đa. . . . Đa tạ biểu ca săn sóc, Họa Nhi đã mót quá lâu.” Nói xong cũng không quan tâm không để ý gãy thoát bàn tay Tiêu Dịch ôm dán bên hông nằng, vội vàng hấp tấp bèn chạy tới phía trong bụi cỏ, liễu mạng chạy trời chết giống như một con thỏ bị sói hung ác đuổi theo.

Lúc tơ lụa mềm mại chợt thoát khỏi trong tay Tiêu tướng quân, nhìn tiểu nhân chạy trời chết như vậy luôn cảm giác có chút ý bị ghét bỏ, trên mặt không khỏi sa sầm mấy phần, nóng bỏng bụng dưới tất cả bị một lý do sứt sọc của Tiểu Biểu Muội hòa tan không ít, cuối cùng trong lúc đợi Tiểu Biểu Muội trút xuống “Quỳnh tương ngọc lộ” lại là hành quân lặng lẽ.

Trên đường trở về, Tiêu Dịch không nói câu nào, chỉ nghiêm túc cẩn thận điều khiển ngựa, Thảm Họa cười ở phía sau hần cố gắng ngửa thân thể ra sau, trước mặt chính là sau lưng dày rộng rắn chắc của Tiêu tướng quân, mềm mại trước ngực nằng chính là không chỗ có thể dựa, chỉ có thể cố gắng không để cho một mềm một cứng bị dán vào, trong lòng Thảm Họa cũng có chút sợ, sợ lại chọc hần kích động.

Phải biết Đại Biểu Ca Tiêu Dịch lại là người không vợ ba năm rồi, thêm nam nhi huyết khí phương cương (máu nóng), nằng và mẫu thân Dục Ca Nhi tướng mạo tương tự, dùng nói thấy vật nhớ người, một người giống như ảnh ngược đi ra từ trong nước như nằng mỗi ngày lặc lư ở trước mắt hần, có lẽ cũng sẽ nhất thời ý loạn tình mê, không phân rõ thật giả.

Có vài mộng đẹp thì Thảm Họa bằng lòng làm cùng Tiêu tướng quân, có một số chính là vấn đề nguyên tắc, nằng không làm được. Cho nên càng nghĩ tới những thứ này, ngay cả chút rung động khó hiểu hôm nay này của mình cũng tiêu tán không còn bóng dáng. Thảm Họa cảm thấy mình như vậy cũng là bình thường, có một loại nam tử chính là một chút đã có thể làm cho người ta động lòng mãi, Tiêu tướng quân tuyệt đối nhận nổi. Có điều, Thảm Họa biết mình đang làm gì, thỉnh thoảng thưởng thức một chút không ảnh hưởng toàn cục.

Lúc này nằng cũng cực kỳ tỉnh táo, Tiêu Dịch cung chiều nằng đều là thân xác tương tự với người này tặng cho, lúc nằng ở trường đua ngựa đúng là da mặt dày thiếu chút nữa không nhớ được. Trong thoáng chốc trong đầu lại hiện ra bóng dáng Tiêu Dịch mạnh mẽ ôm nằng giục ngựa bay nhanh, Thảm Họa vội vàng lặc lư một cái tự giễu cười một tiếng, càng thêm thẳng tắp thân thể cách xa hần.

“Biểu muội ôm chặt, chúng ta còn có thể nhanh chóng trở về một chút, muội như vậy ta hoàn toàn không có phương pháp gia tăng tốc độ.”

Sau khi tiểu cô nương nghe được lời nói, hai cánh tay thật sự là rất bình tĩnh ôm sát mấy phần.

Tiêu Dịch nhất thời tắc nghẽn, ngay khi nói chuyện mặt đen cũng sắp nhỏ ra mực rồi, tư thế Tiểu Biểu Muội xa cách lạnh như băng như vậy, khiến trong lòng hần càng cảm thấy khó chịu, hần đã sớm nhận định nằng, dù như thế nào bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ là phu thê.

Nhưng hần bỏ ra thật lòng, nhưng ngay cả nửa phần cũng bùng bít không nóng, vừa nầy là hần nhất thời xúc động, cũng là tình cảm ập đến, kiềm chế khó nén, nhưng hiện tại biểu muội lại làm cái gì, để phòng hần đến mức không để ý tình cảnh nguy hiểm của mình như vậy, ngửa thân thể về sau như vậy rất dễ dàng ngã xuống từ trên ngựa, sau đó lại không thể không vì mau chóng rời khỏi mà bản thân uất ức cầu toàn, quả nhiên là rất tốt.

Ước chừng Tiêu tướng quân cũng có mấy phần chán nản vì cầu hoan bị từ chối, ở trong quân doanh có lúc bọn họ hành quân đánh giặc, mấy tháng cũng không trông thấy nữ tử, nhìn cứ nhìn, hần cũng nhìn ba năm rồi, nhưng kể từ khi Tiểu Biểu Muội tới hạn không thể lập tức cưới về ném ở trên giường lớn thương yêu.

Chi tiết Thảm Họa còn chưa cập kê, những người không câu nệ tiểu tiết đi ra từ trong quân doanh như bọn họ, trước chưa xong lễ trộm hương cắp ngọc cũng không phải là số ít nữa. Chẳng qua Tiêu Dịch thật sự sợ hù dọa nằng, nên muốn chờ Tiểu Biểu Muội lớn hơn một chút nữa mới thành hôn báỉ thiên địa, chỉ là hôm nay thật sự là không nhìn nổi nữa.

Hai người trở lại chỗ ở trường ngựa, một câu cũng không nói thì mỗi người đi một ngã, trước khi đến Tiêu tướng quân còn vui thích dẫn dò để Mộc Cẩn dẫn theo ma ma đến vườn ở trường ngựa hái chút rau quả mới mẻ, lại dẫn dò đầu bếp làm mấy món ăn mỹ vị, buổi tối một nhà ba người sẽ ăn chung bữa tối chúc mừng ngày sinh của Dục Ca Nhi.

Ở phòng, Thảm Họa chơi với Tiểu Kỳ Lân một lát, thức ăn đã từng đĩa một bày ra ở trên bàn, thật ra thì trong lòng nằng cũng mơ hồ có chút bất đắc, buồn bã ngồi ở chỗ đó. Dục Ca Nhi chu môi hỏi sao phụ thân còn chưa tới, Thảm Họa nín môi cười cười chỉ trấn an nói rất nhanh, bèn len lén bảo Mộc Quý bên bên Tiêu tướng quân hỏi hần một chút khi nào tới đây.

Mộc Quý qua đây chỉ cẩn thận từng ly từng tý một trả lời, Tiêu tướng quân và Ngụy gia chủ, còn có Mộc Lạp Thị của Nam Cương kia ở một chỗ, không biết thương lượng cái gì, còn phái người coi chừng cửa phòng không cho quấy rầy, nằng thử bẩm báo, lại bị người ngăn cản trở lại.

Thảm Họa vừa nghe, trên mặt liền giạt mình, ôm lấy Dục Ca Nhi đặt ở trên đùi sờ sờ đầu cậu, Dục Ca Nhi ngửa mặt ngây thơ nhếch miệng cười cười dựa sát vào tiểu mẫu thân. Thảm Họa bình tĩnh đợi thêm một lát nữa, thỉnh thoảng an ủi Tiểu Kỳ Lân tràn đầy mong đợi.

Sinh nhật đầu tiên của Dục Ca Nhi, tại sao Tiêu tướng quân có thể bởi vì khe hở ở giữa hai người bọn họ, lại không xuất hiện như vậy, rõ ràng hần đã đồng ý trải qua sinh nhật với Dục Ca, chẳng lẽ hần không biết Dục Ca Nhi mong đợi ngày hôm nay đến cỡ nào sao.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên gió lớn gào thét, sấm sét vang dội, khoảng không đen áp sát liền tối lại, Dục Ca bị tiếng sấm kia dọa sợ hết hồn, Hồn Thê Tiểu Ma Vương không sợ trời không sợ đất, sợ duy nhất chính là sấm đánh, không ngừng chui vào trong lòng Thảm Họa giống như tất cả trẻ con, không yên phận bịt lấy lỗ tai, “Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi sợ, con muốn phụ thân... Con muốn phụ thân.”

“Đừng sợ, đừng sợ, Dục Ca Nhi đừng sợ.”

“Dục Ca Nhi muốn mẫu thân, cũng muốn phụ thân.”

Thảm Họa không vỗ về được cảm xúc của Dục Ca Nhi, nhìn Dục Ca co rúm lại run lên một cái, lòng nhũ chặt đau đớn, bèn nói với Mộc Quỷ và Truy Nhi: “Các em trông Dục Ca Nhi một chút, ta đi mời biểu ca tới đây.”

Truy Nhi gật đầu, Mộc Quỷ đã mang cây dù tới, “Bên ngoài thời tiết không tốt, biểu tiểu thư ở lại trong phòng, vẫn là em đi cho.”

Thảm Họa lại lấy cây dù trong tay Mộc Quỷ tới, “Em ở lại, ta sợ em không gọi được vị chủ nhân giận dữ của nhà em.”

Ánh mắt Truy Nhi có thâm ý khác hỏi thăm Mộc Quỷ, hai người là làm sao.

Mộc Quỷ nhún vai một cái, bày tỏ cũng không rõ ràng lắm, lúc đi còn vui vẻ, sau khi trở lại thì thành như vậy.

Mới vừa bước khỏi phòng, bên ngoài đã tối đen lại, gió lạnh không ngừng mãnh liệt thổi qua trên mặt và chui vào trong ống tay áo của Thảm Họa, trong khoảnh khắc chính là nước mưa lớn chùng hạt đậu nện xuống rào rào, nàng chống dù lên bị gió lớn thổi xiêu vẹo, cuối cùng mất thăng bằng ngay cả người và dù cùng nhau bị thổi lui về phía sau mấy bước.

Gió vùng ngoại ô Kinh thành quả nhiên rất mạnh mẽ, mặt dù xoàn xoạt một cái liền gãy mất. Thảm Họa cũng không đoái hoài tới vật che chắn trực tiếp ném xuống đất, nàng đội mưa đi về phía trước, nước mưa đập vào thân thể của nàng, chỉ cần trong chớp mắt thì cả người nàng cũng ướt nhẹp, mắt càng là ngay cả đường dưới chân cũng không thấy rõ lắm.

Trong nháy mắt Thảm Họa hơi do dự, có nên quay lại hay không, nhưng nghĩ tới Tiểu Kỳ Lân run rẩy thì áp ủ mấy phần ý nghĩ không đếm xỉa tới, dùng tay áo lau nước mưa trên mặt, cũng như muối bỏ biển, miễn cưỡng mở đôi mắt chạy đến phòng ốc chỗ Tiêu Dịch ở. Nhưng loại chạy tới phía trước này, nàng lại luôn cảm giác hình như sau lưng có gì đó mơ hồ đi theo mình, bởi vì nước mưa quá lớn, trời lại quá tối, nàng quay người qua nhìn thì không thu hoạch được gì.

Lại cảm thấy là mình đa nghi rồi, nhưng lúc đi lên một cây cầu gỗ hình vòm trên hồ nước thì bởi vì trên đỉnh rộng mở thì công đèn cầu đặc sắc, hai đầu cầu chia ra dựng lên hai giá gỗ kiêu dáng bắt mắt, treo đèn chiếu sáng, mưa to như vậy bên trong đèn chiếu sáng tự nhiên bị giới tắt ánh sáng.

Bỗng nhiên một cơn gió lớn đánh tới, bên tai đột nhiên vang lên ken két vang dội, trùng hợp chiếu ánh sáng của một tia chớp đánh xuống, Thảm Họa hốt hoảng ngẩng đầu thấy giá gỗ lắc lư nghiêng ngả sẽ sắp nện xuống trước mặt.

Nàng kinh hãi trợn to hai mắt, trong miệng gào thét cũng không ra tiếng, liền cảm giác một sức mạnh khổng lồ dẫn mình xông ra, lộn một vòng ở trên đất bùn lầy, ngay lúc trời đất quay cuồng thì nàng cảm thấy rơi vào một vòng ôm khỏe mạnh.

Trên người không có bất kỳ cảm giác bị ném đau, tất cả đều mềm mại như vậy, nước mưa vẫn cọ rửa ánh mắt của nàng như cũ, nàng run rẩy lông mi, chăm chú nhìn lại, người bảo vệ ở trên người nàng chính là biểu ca Tiêu Dịch.

“Biểu ca?”

“Họa Nhi, muội muốn làm gì? Không muốn sống nữa sao? Loại thời tiết quỷ này lại chạy ra!” Tiêu tướng quân rống, nhưng hạt mưa tiếng sấm quá lớn, rất nhanh đã nhấn chìm tiếng của hắn, nhưng lại không bao phủ được tức giận trong mắt Tiêu Dịch.

“Dục Ca Nhi, bé muốn huynh, muội thay bé tới gọi phụ thân.” Thảm Họa cũng không cam chịu yếu thế, âm thanh gào thét tương tự, “Biểu ca lại làm gì? Cẩu kinh với muội sao? Chính là ngay cả sinh nhật của Dục Ca Nhi cũng không muốn qua.”

Tiêu Dịch đột nhiên nắm chặt cánh tay Thảm Họa, ánh mắt có chút lạnh lùng hỏi ngược lại nàng: “Cẩu kinh? Ngược lại ai đang cẩu kinh?”

Thảm Họa từ chối cho ý kiến, lại âm thầm tức giận, thân thể hai người quấn lấy, nàng cố gắng muốn giãy thoát hẳn bỏ dậy, duỗi chân dài, lại nghe được Tiêu Dịch rên khẽ một tiếng. Nàng không khỏi nhìn về phía bên chân, lại là mơ hồ có nước mưa màu đỏ đậm vào trong mắt. Đây rõ ràng là máu, chân của nàng không bị thương, vậy khẳng định chính là Tiêu Dịch.

“Huynh bị giá gỗ đập trúng?”

Tiêu Dịch chỉ nhũ chặt mày không lên tiếng, giống như là chấp nhận, Thảm Họa cắn răng, “Biểu ca, huynh chờ muội, muội đi gọi Ngự gia chủ và những người khác tới đây.”

Tiêu Dịch kéo cổ tay biểu muội lần nữa, giữ chặt lại không buông ra, “Đừng đi, nguy hiểm!”

Thảm Họa gấp gáp, lúc này đâu còn có nguy hiểm gì, nước mưa đã nhỏ hơn nhiều so mới vừa rồi, bằng không cũng không thấy được vết thương trên đùi hắn, “Biểu ca, hiện tại huynh nguy hiểm hơn, chỉ cần một lát, muội trở lại rất nhanh.”

“Đừng đi, cứ ở bên cạnh ta, giá gỗ là có người có ý đập gãy.”

Những lời này khiến Thẩm Họa trở mắt trong nháy mắt, lúc này nàng mới ý thức được Tiêu Dịch nói nguy hiểm là cái gì, có người lại cố ý muốn hại nàng, nếu không phải biểu ca kịp thời chạy tới che chở nàng, có lẽ giá gỗ kia sẽ đập ở trên người của nàng, đâu phải một cô nương như nàng có thể chịu đựng, không chết cũng chắc chắn tàn phế.

Thẩm Họa lại không nhịn được thân thể hơi run lên, cũng không biết là nước mưa gió mạnh thổi lạnh cả người, hay là bị chuyện này khiếp sợ rồi, thì ra mới vừa rồi hoàn toàn không phải ảo giác, quả nhiên là có người theo đuôi đang tìm cơ hội hại nàng, suy nghĩ một chút thậm chí có chút sợ hãi.

“Họa Nhi, đừng sợ, ta sẽ không để cho muội bị tổn thương.” Tiêu Dịch vội vàng ôm Tiểu Biểu Muội, “Đỡ ta, đến chỗ của ta.”

Thẩm Họa phục hồi lại tinh thần, gương mặt phờ phạc gật đầu một cái, tình hình trước mắt cũng may mà Tiêu Dịch ở bên cạnh không đến nỗi rối loạn tay chân, một lúc lâu mới nhỏ giọng ní non, “Ừ, muội không sợ.”

Rõ ràng là tìm đến Tiêu tướng quân về về tâm tình Dục Ca Nhi, lúc này mình lại thật sự được vỗ yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 30.

Hai người vào trong phòng, trước tiên Thẩm Họa đỡ Tiêu Dịch đến bên giường nghỉ ngơi, bèn lập tức đi ra ngoài kêu gã sai vặt tìm đại phu và thông báo Ngụy gia chủ, mặt khác lại gọi hai người nha hoàn đi nấu chút nước sôi trước, một lát đại phu tới không tránh được phải rửa sạch vết thương và băng gạc sạch sẽ, khăn các loại. Nàng làm ngay ngắn rõ ràng, không hoảng hốt không rối loạn chỉ huy người làm có thể gọi tới đi làm việc.

Tiêu tướng quân bèn đặt ngang chân phải chảy máu dựa vào ở bên giường, lẳng lặng nhìn Tiểu Biểu Muội dặn dò đủ loại chuyện trước mặt, mơ hồ lộ nụ cười. Bộ dáng này của nàng bày tỏ có mấy phần tư thế bài binh bố trận, biểu muội thông minh như vậy sao có thể khiến người ta không thương.

Thừa dịp Thẩm Họa bận trong bận ngoài không chú ý, Tiêu Dịch lại khom eo nặng nề gõ chân hai cái, chỗ đó vốn là quần nền trắng nhuộm đỏ thẫm lập tức lại bắt đầu ngấm máu.

Thẩm Họa trở lại vừa nghiêng đầu, thì thấy tình cảnh đáng sợ như vậy, chân dài cường tráng bị quần trắng bao bọc, đã sớm loang lổ vết máu, vẫn còn đang không ngừng nhuộm rộng ra. Nàng suy sụp thở dài một tiếng, vội vàng đi hai bước về phía trước, ngồi xổm người xuống nhoài người ở bên giường kiểm tra cẩn thận, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm vết thương kia, nhưng lại chịu bó tay, nhất thời giọng khàn khàn, “Sao máu lại không ngừng được nhỉ.”

Tiêu Dịch vỗ vỗ chỗ trống mép giường, “Biểu muội đừng ngồi xổm, dễ choáng váng đầu.”

“Hả?” Lúc này lòng Thẩm Họa tràn đầy đều là cái chân bị thương kia, nhất thời không nghe rõ, ngẩng mặt lên quan sát hỏi thăm, “Biểu ca, huynh choáng váng đầu sao? Có muốn muội đỡ huynh nằm xuống hay không?”

Lúc này khoảng cách gần rồi, Tiêu Dịch mới nhìn thấy khắp khuôn mặt Tiểu Biểu Muội là dấu vết nước mưa, trên váy và tay áo của nàng nhuộm máu của hắn, sắc mặt khê trở thành có chút trắng bệch, bộ dáng này của nàng cực kỳ giống bị thương ghê lắm.

Nhất là trong hai mắt của nàng ngập nước, thậm chí hốc mắt có chút đỏ bừng, trong lòng Tiêu Dịch lập tức đau xót, bản thân xót xa ân hận mới vừa rồi làm gì còn muốn hù dọa nàng, nhất định là đã khốc rồi, một tiểu cô nương nơi nào thấy nhiều máu như vậy, nhất định là bị dọa sợ rồi.

Hắn nhún mày không trả lời, trên tay chọt ra sức kéo nàng đi lên ngồi ở bên cạnh hắn, cười cười, “Ta không sao, chút vết thương nhỏ mà thôi.”

Ngay sau đó gượng tay lên bèn dùng bàn tay lau một chút giọt nước trên mặt nàng, lại kéo chăn mỏng bên cạnh tới phủ ở trên đầu Tiểu Biểu Muội, thay nàng lau mái tóc ướt nhẹp, còn vừa cảnh cáo nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Trong lòng Thẩm Họa vừa áy náy vừa mệt mỏi, không muốn chọc Tiêu Dịch không vui nữa, may mà cũng không có giấy gạc, chỉ mở một đôi mắt thật to nhìn chăm chăm trên sườn mặt tuấn mỹ của biểu ca, nơi này cũng là nàng làm bị thương, hôm nay lại hại chân của hắn bị thương.

Tiêu Dịch tỉ mỉ thay nàng lau xong, nhìn đôi mắt sáng rỡ của nàng theo bản năng luôn theo dõi chân của hắn, hắn sợ một tiểu cô nương như nàng thấy máu nhiều lại bị hù dọa, trực tiếp sử dụng chăn mỏng bao bọc đầu của nàng, ôm nàng đè ở ngực mình, “Ta đã nói không có việc gì, muội không cần lo lắng.” Hắn còn vuốt ve lưng của nàng cách chăn mỏng không ngừng trấn an.

“Nhưng mà, huynh chảy rất nhiều máu.”

“Họa Nhi ngoan, không cần nghĩ những thứ này, ta không sao.” Hắn lại ôm sát mấy phần, đoán chừng là sợ biểu muội hiểu lầm hắn có ý đồ xấu, ngay sau đó lại bổ sung một câu, “Đừng sợ, đừng sợ, ta chỉ là muốn sưởi ấm cho thân thể muội.”

Thẩm Họa nằm ở ngực của hắn, nghe trái tim kia có lực nhảy lên chợt an tâm cười cười.

“Sao thế?”

Hoạt bát như Thẩm Họa, lúc lâu nàng mới chậm rãi nói: “Muội không sợ máu, thật sự! Chỉ là sợ biểu ca tàn phế giống như phụ thân muội vậy!” Hàng năm máu thân họ ra máu, nàng đã sớm không nhạy cảm đối với máu như vậy rồi.

“Nếu mà ta tàn phế, vậy ta vừa vặn muốn ý lại biểu muội cả đời.”

Những lời trêu chọc này lại không biết thế nào khiến nước mắt của Thẩm Họa rơi xuống trong khoảnh khắc. Tiêu Dịch luống cuống, nâng thẳng thân thể của nàng, thay nàng lau nước mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy người trong ngực khóc, lại ôm vào lòng liên tục chịu tội, “Được rồi, tốt lắm, không khóc, ta sẽ không quên.”

Hôm nay Thẩm Họa đa cảm cũng bởi vì năm đó Thẩm phụ bị đánh thành trên đùi bị thương nặng sa sút tàn tật, lại mấy lần sau đó chính là người đi đứng bất tiện ngay cả tránh cũng không tránh được chỉ có thể cuộn tròn thân mình chịu đòn, miễn cưỡng mấy lần thì bị đánh chết. Thẩm Họa chính mắt thấy tất cả, trước khoảnh khắc phụ thân tắt thở còn nói không bỏ nữ nhi và mẫu thân, muốn nương nhờ bên cạnh mẫu tử các nàng, nhưng đào mất liên nhắm mắt lại, không nói một câu nào nữa, chỉ để lại thân thể trở nên cứng ngắt lạnh buốt.

Biểu ca Tiêu Dịch là đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã, làm sao cũng không thể biến thành người què.

Tiêu tướng quân đau lòng tiểu nhân trong ngực, giọng nhỏ nhẹ mà nói: “Đều là ta sai rồi, nếu ta có thể về sớm một chút muội cũng sẽ không chạy đến gặp mưa. Họa Nhi sẽ không cần tức giận với ta, đều là ta sai rồi.” Hắn kiên nhẫn và khiêm tốn dụ dỗ như vậy, khiến Thẩm Họa hơi ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn.

“Huynh không tức giận muội, vậy tại sao không đến qua sinh nhật với Dục Ca Nhi?”

Tiêu tướng quân sờ sờ gương mặt của nàng, đầy mặt bất đắc dĩ, “Biểu muội hiểu lầm, ta là bị Mộc Lạp Thị dây dưa không thoát thân ra được.”

“Thật?”

“Ừ, thật! Họa Nhi ngoan, đi đổi bộ quần áo của ta mặt vào trước.”

Thế này, Thẩm Họa mới ý thức được mình bị Tiêu tướng quân ôm ấp áp không ít, Tiêu Dịch vừa thúc giục nàng đi thay quần áo, nhưng trên người hắn lại là ướt nhẹp. Thẩm Họa tỏ ra rất nghe lời, đi tìm kiếm xiêm áo Tiêu Dịch trong ngăn kéo rồi đến thẳng sau tấm bình phong khoác vào phía trên.

Sau đó lại lấy một bộ áo khoác sạch sẽ và khăn khác, trực tiếp ngồi ở bên giường, cũng giúp hắn lau tóc ẩm ướt, sau đó bèn muốn đưa tay chủ động cời xuống cằm bảo ướt cho hắn, không có may mắn dè dặt kiểu cách của cô nương gia.

Ngay vào lúc nàng giơ tay lên lật mở ra cái nút buộc, Tiêu Dịch rũ mắt chăm chú vào quần áo của nàng bởi vì mặc không vừa vặn, trong tay áo vừa rộng lại dài đuôi ra một đôi tay trắng nõn cân xứng, chỉ lộ nửa đoạn móng tay mượt mà như thủy tinh, linh hoạt cời nút áo, trong lúc lơ đãng lại xẹt qua da thịt ở cổ hắn. Đầu ngón tay này cũng giống như một vệt ánh sáng chợt hiện rung động lòng người, không nhìn được muốn làm cho người ta cúi đầu liền ngậm trong miệng mà hôn.

Hầu kết của hắn khô khốc hoạt động lên xuống một chút, lần nữa nắm tay nhỏ bé đang bận rộn của nàng chợt kéo vào trong ngực, nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng đi chuyển tiếp nữa, nếu không.”

Không còn chặn móng phủ lên trên đầu, mặt của nàng liền chợt dán vào ngực của hắn, tuy là ướt, lại cảm giác lồng ngực kia nóng giống như đang pháp phồng lên xuống, một luồng khí nóng bao phủ nàng, “Sao. Sao thế?”

Tuy là Thẩm Họa hỏi như thế, nhưng chắc là thầm buồn bực mình mặc nam trang chính là thật sự xem mình là nam tử? Lại nhất thời vội vàng quên trước kia nàng từng nói nam nữ chỉ phòng với Tiêu tướng quân, vậy mà không có thẹn thùng của nữ nhi gia cời xiêm áo của người ta, còn không thấy ngại nói những lời kia.

“Vậy. Biểu ca tự mình mặc quần áo đi, tránh cho lạnh.” Nàng vui ở nơi đó cẩn thận từng ly từng tý mà nói.

Thẩm Họa vốn không biết khoảnh khắc nàng mặc quần áo của hắn kia, áo khoác to lớn bao quanh thân thể mảnh khảnh là lướt của nàng, lại tới cời nút áo của hắn như vậy, chớp mũi lẫn vào mũi vị lẫn nhau, giao hòa chung một chỗ. Tiêu Dịch đã sớm bị nàng loay loay làm tâm thần chập chờn, ngay cả vết thương trên đùi cũng không nhớ ra được đau, chỉ muốn. Nhưng hắn không muốn lại hù dọa nàng lần thứ hai, bảo nàng xa cách mình, bèn không thể làm gì khác hơn là ôm thân thể mềm mại thơm ngát này vào trong ngực thật chặt.

Chờ Ngụy Tiệp Uyên và đại phu tới, mưa to cũng dần dần ngừng lại, từng giọt mưa tí tách vẫn rơi lác đác, Tiêu Dịch sợ Tiểu Biểu Muội thật sự cảm lạnh, bèn dặn dò Thẩm Họa tắm ngâm nước nóng trước, một lát gọi Trụy Nhi ôm Dục Ca Nhi tới bên này, cơm tối ăn không được, không thể làm gì khác hơn là xem như bữa ăn khuya ăn mừng sinh nhật Dục Ca Nhi, Thẩm Họa gật đầu, bèn đi theo nha hoàn.

Ngồi dựa vào trong thùng gỗ, vào lúc này Thẩm Họa bị hơi nóng dãn ấm áp, hơi lạnh trên người bị nước mưa ướt nhẹp cũng được quét sạch, không khỏi hồi tưởng lại một màn trong mưa.

Bóng đen theo sát ở sau lưng đó, rốt cuộc ai muốn hại nàng? Nàng tới Kinh Thành không thù không oán, lần đầu tiên bước ra cửa, vẫn là dùng thân phận của Tiểu Tinh Dư, chẳng lẽ. Không phải là người nọ muốn hại nàng, mà muốn hại vị trưởng nữ của Hầu phủ?

Ngay tại lúc đó bên Tiêu Dịch, “Ngụy huynh, huynh cảm thấy là ai muốn hại biểu muội của đệ?”

Ngụy Tien Uyên đứng lên từ trên ghế gỗ, chậm rãi dạo bước đến phía trước cửa sổ nhìn màn mưa bên ngoài. Hắn đứng chấp tay, cau mày, vẫn không giảm khí chất nho nhã trên người như cũ, ngược lại ở trong ánh nến chập chờn chung quanh lại tăng thêm mấy phần trầm tĩnh và cơ trí, “Thối Chi, ta biết rõ là ai sai khiến, nàng ta không phải là muốn hại Thẩm cô nương, mà là —— Tinh Dư.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 31.

Thẩm Họa ngẫm xong tắm nước nóng, trong lòng lo lắng Dục Ca Nhi, trực tiếp về đông phòng khách, nhưng vừa lại đây thì thấy Trụy Nhi và Mộc Quý mở cửa đều đứng ở bên ngoài thò đầu vào trong. Hai người vẫn còn đang riu rít thương lượng người nào đi mời Thiếu Tướng quân và biểu tiểu thư trở lại, nhưng sợ quấy rầy hai chủ tử phát triển tình cảm, cho nên Thẩm Họa đội mưa đi lâu như vậy không trở về, hai nha hoàn cũng không lo lắng cũng là có nguyên do.

Việc này là phải nói tới từ Thẩm Họa bị Tiêu Dịch ôm vào trong ngực, lúc Ngụy Tien Uyên dẫn theo nha hoàn tiến vào, Tiêu tướng quân đang ôm chặt Tiểu Biểu Muội, trên tay kia cũng càng trở nên không đành lòng. Cho nên lúc nha hoàn trường ngựa Ngụy gia tới báo tin, hai người hỏi chủ tử nhà mình như thế nào? Tiểu nha hoàn này vụt cái gò má ửng lên một vết rửng đỏ, Trụy Nhi và Mộc Quý liền rõ ràng trong lòng, có lẽ đây chính là cái gọi là đầu giường cái cuối giường hoà đây.

Thẩm Họa nghe được Trụy Nhi và Mộc Quý thương lượng, gò má cũng khẽ nóng lên, vốn tưởng rằng mình đã sớm da mặt dày đến thờ ơ hờ, lần này bí mật nghe bàn bạc nghĩ đến không khí ngay lúc đó cũng thật sự làm cho người chịu giầy vò.

Nàng vỗ nhẹ gương mặt mới bình tĩnh lại tinh thần, kêu một tiếng, đuôi lông mày hai người vừa động, giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng vậy, “Biểu tiểu thư, ngài mau đồ dành tiểu công tử đi!”

Thẩm Họa kinh ngạc, vội vàng đi vào trong phòng, chân vừa rơi xuống đất, một con cạp vải đen thui lúi đã lăn ngay ở bên chân, nàng nhặt lên vỗ vỗ, liếc thấy bên trong vô cùng bừa bãi giống như bị người cướp sạch vậy.

Dưới chân là các loại chén sứ và thức ăn bẩn thỉu, còn có các loại con rối và binh khí nhỏ mà Dục Ca Nhi mang tới, chuyện này. Không phải là một mình Tiểu Kỳ Lân làm chứ?

Lúc ở Hầu phủ, người khác đều nói tiểu chủ nhân của Kỳ Lân cư là một Hồn Thế Ma Vương, Thẩm Họa thấy Dục Ca Nhi cũng là khéo léo làm người hài lòng, thường thường cạo đầu nhào vào trong ngực người giống với sói con háu sữa làm cho người thích, nên nhất thời quên mất lần đầu gặp cậu thi đường cao đầy đất cũng là kiệt tác của cậu.

“Dục Ca Nhi.” Ở cửa ra vào, nàng dò xét nhẹ nhàng gọi đưa nhỏ một tiếng.

Tiếng chạy ma sát bịch bịch quen thuộc vang lên, đó là tiếng bước chân dồn dập thường xuyên vang lên khi đưa nhỏ nhào tới trong ngực của nàng ở Kỳ Lân cư. Nhưng lúc này Thẩm Họa lại vẫn không thấy bóng dáng đưa nhỏ xuất hiện, trên mặt nàng nhếch lên nụ cười rờ rọt phai nhạt, vẻ mặt khó nén mất mát, ngay sau đó trong phòng lại là giọng nói ồm ồm gào thét: “Tiểu mẫu thân và phụ thân xấu xa?”

Trong lòng Thẩm Họa sôi ruột, đang muốn vòng qua những chướng ngại vật kia tiến lên, một bóng lưng cao lớn quen thuộc đã ngăn ở trước người của nàng, cũng kéo nàng, cầm bàn tay trắng nõn của nàng dẫn nàng đi vào chung. Tiêu Dịch đá mạnh sứ mạnh sành vỡ ở trước mặt mới bằng lòng để Tiểu Biểu Muội đi tới.

Thẩm Họa nhìn chân hơi khập khiễng dưới cảm bào kia, lại nhìn một chút bàn tay to nắm mình, loại che chở không nói gì ở đêm khuya này đặc biệt làm người ta xao động. Thẩm Họa do dự một chút, vốn bàn tay nắm ngón trắng nõn không có phản ứng lại nắm lại. Tiêu Dịch rõ ràng cảm nhận được, hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng. Thẩm Họa chỉ cười cười thật giống không biết xảy ra cái gì như bình thường, “Sao vậy? Biểu ca cần thận đường phía trước.”

Tiêu Dịch không lên tiếng nở nụ cười, tâm tình rõ ràng rất tốt, hai người đi vòng qua tới bên giường. Dục Ca Nhi che chắn cuộn mình thành một cái bọc phồng lên. Thẩm Họa ý bảo biểu ca buông tay ra, nhưng Tiêu tướng quân cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác đó lại siết chặt mấy phần sức lực. Chỉ là lúc này Thẩm Họa cũng không vội và rút ra giống như ở xe ngựa vậy, hình như bị nắm lấy như vậy trong lòng nàng cũng không chán ghét giống như trước, chỉ khẽ tròn mắt nhìn tới Tiêu Dịch, duỗi ra một tay để không khác vuốt ve cái bao phồng lên, “Dục Ca Nhi, con ra ngoài đi?”

“Không cần, dù sao phụ thân và tiểu mẫu thân không cần Dục Ca Nhi rồi, Dục Ca Nhi cũng không cần thấy các người.”

“Dục Ca Nhi hiểu lầm rồi, là bởi vì lúc ta ra ngoài bị ngã xuống ở trong mưa, phụ thân con phải bảo vệ ta mới đến chậm. Ta và phụ thân là yêu Dục Ca

Nhi, đúng không, biểu ca?”

Tiêu tướng quân ừ một tiếng, hỏi cậu, “Bây giờ con có muốn trải qua sinh nhật hay không?”

“Muốn.” Trong bọc phồng lên lập tức truyền ra âm thanh non nớt mà kiên trì.

Thẩm Họa vội vàng phụ họa nói: “Con mau ra đây, ta và phụ thân con làm sinh nhật cho Dục Ca Nhi.”

“Vây phụ thân và tiểu mẫu thân đồng ý với Dục Ca Nhi ngày mai sẽ theo con ăn heo sữa nhỏ nướng, Dục Ca Nhi mới ra ngoài.”

Tiêu Dịch cách chắn mông vỗ vỗ cái mông nhỏ của cậu, “Lại nói điều kiện với phụ thân, ngày mai không được, chúng ta phải về nhà, lần tới đi.”

“Không được, phụ thân đã đồng ý Dục Ca Nhi nhiều lần, mỗi lần đều nuốt lời nói lần tới, Dục Ca Nhi chỉ muốn ăn heo sữa nhỏ nướng.”

“Được được được, ta bảo đảm với Dục Ca Nhi trở về nhất định có thể ăn heo sữa nhỏ nướng, ta bảo Hồng Ngọc làm cho Dục Ca Nhi được không? Hồng Ngọc làm heo sữa nhỏ nướng giỏi nhất, còn có thể thoa mật ong con thích, nướng dầu thêm thơm ngát, cần một cái điều là loại giòn chảy mỡ đó.”

“Oa, chắc là heo sữa nhỏ nướng ăn ngon nhất!” Rốt cuộc Dục Ca Nhi thò đầu ra từ từ úi đến trong ngực tiểu mẫu thân, lại giống như sói con háu sữa kia, “Tiểu mẫu thân ngấ có đau không? Dục Ca Nhi thổi một chút cho nguoi.”

“Không đau.” Tiêu tướng quân chắc khá là đau, ánh mắt nàng chuyển sang người bên cạnh.

Lúc này, Tiêu Dịch lại là gương mặt hung dữ, nhìn khắp nơi bừa bộn ở dưới đất, “Những thứ này đều là con ném?”

Dục Ca Nhi biết sai rồi bình thường không lên tiếng, chỉ là ừ ừ đầu trong ngực tiểu mẫu thân, ngay sau đó thừa nhận gật đầu một cái. Thẩm Họa rú mắt nhìn trên từng chiếc lông mi đen rõ ràng còn vuron giọt nước của đứa nhỏ, thật là đau lòng.

Cái tay bị Tiêu tướng quân nắm kia quơ quơ, lại hạ giọng nói trong trẻo, đại ý chính là bảo Tiêu tướng quân đừng khiển trách Dục Ca Nhi nữa. Nếu không phải là hai người bọn họ tri hoân sinh nhật của Tiểu Kỳ Lân, làm sao cậu lại giờ trò xấu tính, xét đến cùng là hai người có lỗi trước.

Tiêu Dịch cũng là kẻ sát Tiểu Biểu Muội nhẹ giọng giải thích, “Nó là nam nhi, cũng không thể nuông chiều như nữ nhi thế.”

“Nhưng nó cũng là đứa bé.”

“Mẹ nuông chiều thì con hư.”

Tiểu Biểu Muội cũng không thích nghe lời này, lần nữa trừng lớn mắt, liền không vui muốn rút tay. Tiêu Dịch không hề phòng bị, nhất thời để tay thon mềm tron như cá thoát khỏi khổng chế. Có điều, Thẩm Họa nhanh hơn nữa, cũng không ngăn nổi độ nhanh nhẹn của loại người tập võ của Tiêu tướng quân.

Hắn kịp thời đặt mu bàn tay của nàng ở trên đệm, bởi vì lúc Tiểu Kỳ Lân vén chắn mông lên đi ra đúng lúc bao trùm ở trên tay của hai người đang lôi kéo, không thấy được cảnh bàn tay lớn kia càng thêm không chút kiêng kỵ, có chút ý trừng phạt, không buông ra còn chưa tính, ngược lại vuốt ve qua lại mỗi một ngón tay của nàng, còn dang hoàng trinh trọng trầm giọng, “Lần sau không thể chiều theo lệ này nữa.”

Nghe tới lại nói Tiểu Kỳ Lân, nhưng Thẩm Họa lại cứ có cảm giác trong lời nói kia phảng phất như đang nói nàng vậy, không cho phép nàng ngổ nghịch ý của hắn. Hôm nay, Thẩm Họa luôn cảm giác thiếu hai cha con này, nhưng làm sao cũng không có ý định muốn khuấy động đầu lười linh hoạt.

Yên lặng không có một tiếng, mà trừng phạt mới vừa rồi của Tiêu Dịch cũng chỉ bởi vì cảm giác Tiểu Biểu Muội muốn xa cách lần nữa, hắn muốn cắt đứt ý nghĩ này của nàng.

Cả phòng đều là một mùi vị thức ăn lẫn vào bụi bặm, Tiêu Dịch gọi nha hoàn dọn đồ bọn họ thu dọn căn phòng này sạch sẽ, Tiểu Kỳ Lân ôm cổ mẫu thân hoàn toàn là bộ dáng nhóc đáng thương.

Trong lòng Thẩm Họa suy nghĩ nếu lại sai người đi làm cơm, sợ có chút ý quấy rầy, hơn nữa đã muộn như vậy, lại ăn vào những thứ ngọt cay đầy dầu mỡ kia cũng không tốt lắm với dạ dày, chợt ý tưởng lóe lên, cười nói: “Dục Ca Nhi có muốn biết người nhà nghèo là trải qua sinh nhật như thế nào hay không?”

“Hả?” Vừa dứt lời, thêm bụng của người cũng không chịu cô đơn kêu lên “Ừng ực”, Tiểu Kỳ Lân hiếm khi xấu hổ che mắt, Tiêu Dịch nhìn Tiểu Kỳ Lân cười, “Lúc này con ta lại không có ăn vụng.”

“Dục Ca Nhi chưa bao giờ ăn vụng.”

Thẩm Họa sờ sờ đầu đứa nhỏ đang phản bác với phụ thân cậu, đặt Tiểu Kỳ Lân dưới đất, “Kia có cái ghế đá, Dục Ca Nhi ngoan cùng phụ thân con ở trong sân chờ một lát.”

Tiêu Dịch không yên lòng, “Ta và muội cùng nhau.”

“Không cần, muội bảo Mộc Quý theo cùng muội, trên đùi huynh không tiện.”

Lúc Thảm Họa trở lại, Tiểu Kỳ Lân đói bụng đến mức đã nửa người nằm ngoài ở trên bàn đá. Nguyên do bởi vì mới vừa có mưa, trong sân không khô nóng chút nào, ngược lại từng luồng gió mát làm cho người ta vừa lòng. Thảm Họa tự mình xách theo hộp đựng thức ăn tới đây, Mộc Quỷ đã sớm bày xong bát đĩa, cũng treo vài chiếc đèn lồng trên đỉnh, đã lui ra rất sớm.

Giờ phút này trong sân yên tĩnh chỉ có trùng kêu ếch gọi, thỉnh thoảng còn có cái bụng đứa nhỏ kêu ục ục, hỏi thăm phụ thân làm sao tiểu mẫu thân còn chưa trở lại.

“Tối rồi.” Thảm Họa đi thẳng qua, lấy ra chén sứ trong hộp đựng thức ăn. Tiểu Kỳ Lân không thể chờ đợi muốn đưa tay mở nắp, Thảm Họa khẽ mỉm cười, nhắc nhở Tiểu Kỳ Lân, “Đừng đụng, phòng tay.”

Nói rồi, Thảm Họa bèn lấy một cái khăn bông dự bị trong hộp đựng thức ăn, đặt lên trên nắp hộp muốn mở nó ra. Lúc này, Tiêu Dịch lại không nói tiếng nào cản lại, trực tiếp mở nắp lên, “Muội cũng đừng đụng, loại chuyện nhỏ này vẫn là để ta làm.”

Đôi tay da mịn thịt mềm kia của Tiểu Biểu Muội cũng không nên sờ loại đồ phòng tay này, sau này thì ngay cả phòng bếp kia cũng nên ít đi mới phải.

Ngay sau đó, một mùi thơm toát mũi đã đập vào mặt hai cha con, trong bồn sứ trắng này là một tô mì nóng hôi hổi. Hành lá vừa xanh vừa trắng, cắt nhỏ tỉ mỉ tinh xảo rắc vào giữa chén, món ăn vàng rực rỡ xèo xèo mùi thơm mờ mờ, bên trong mì sợi thật dài còn nằm lẫn lộn một cái trứng trần tròn vo.

“Mỳ trường thọ, con nhà nghèo ăn không nổi sơn trân hải vị, chỉ biết làm một chén mì trường thọ như vậy, người một nhà vây quanh ăn.”

Tiểu Kỳ Lân vỗ tay hoan hô, “A, Dục Ca Nhi và phụ thân, tiểu mẫu thân trải qua sinh nhật đi.”

Thảm Họa nhìn đứa nhỏ vui mừng nhiệt tình, bèn múc chén nhỏ đưa trước đến trước mặt Tiểu Kỳ Lân, dĩ nhiên Tiêu tướng quân cũng có phần. Tiểu Kỳ Lân hươ tay múa chân đùa đùa ngọc chọc chọc trứng trần trắng nõn kia, không biết phát huy trí tưởng tượng gì chột hời phụ thân, “Giống tiểu mẫu thân hay không?”

Tiêu tướng quân hí hí mắt phượng, ánh mắt tinh rui rơi xuống nơi nào đó lồi lên của Thảm Họa từ từ phun ra một chữ, “Giống.”

Thảm Họa hồn nhiên không biết, dở khóc dở cười thầm nghĩ nơi nào giống?

Tiểu Kỳ Lân vụng về cầm đĩa ngọc, gấp hai ba lần rút cuộc kẹp lại, đang muốn ăn một miếng. Tiêu Dịch lại chặn ngang một cước, đưa đĩa ngọc tới dùng sức kẹp lấy, trứng trần đã trở thành hai nửa, “Con trai ta cũng không thể ăn một mình.”

“Tại sao? Rõ ràng là Dục Ca Nhi trải qua sinh nhật mà. Hôm nay, Dục Ca Nhi lớn nhất.” Tiểu Kỳ Lân lễ thắng khí hùng hời phụ thân.

“Dù sao sau này chỉ có thể là phụ thân ăn.”

Thảm Họa chưa từng thấy hành vi Tiêu tướng quân bắt nạt nhũ tử của mình, bèn lên tiếng nói: “Dục Ca Nhi mau ăn.” Cuối cùng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn, vẫn là vỗ về một chút người giành ăn với đứa nhỏ này đi, tránh cho mặt lại âm trầm, tiện đà bồi thêm một câu, “Người một nhà ăn chung!”

Tiêu Dịch nhướng nhướng đuôi lông mày, từ từ nhếch khóe miệng, thưởng thức sự ảm áp của người một nhà này ăn chung, “Ừ, người một nhà chúng ta trải qua sinh nhật, sau này hàng năm cũng phải làm sinh nhật cho Dục Ca. Họa Nhi, muội nói được không?”

Sau cơn mưa trời lại sáng, mặt trăng dần dần lộ ra chút ánh sáng từ trong một mảnh mây mù tăm tối, tôn lên đèn lồng mông lung chiếu rọi ở trên gương mặt tuấn mỹ của Tiêu Dịch, vết thương bị nằng quẹt tổn thương kia dường như cũng không thấy, đứa nhỏ bên cạnh hút mì sợi tròn, nhếch miệng cười về phía tiểu mẫu thân.

Môi nằng kéo kéo, chẳng qua là muốn dùng nụ cười không nói ứng phó qua loa, bởi vì nằng không cách nào cam kết những thứ này. Nhưng ai biết cuối cùng nhìn hai cha con này, lại Quý Phá Thần Sai mở miệng, chậm rãi nói ra một chữ “Được”!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 32.

Hôm sau, trường đua ngựa Ngụy gia lại xuất hiện hai vị khách quý mới, công chúa Tương Vân và quận chúa Bình Nam. Nghe nói đêm hôm qua hai người đã điệu thấp đến đây, bởi vì gặp phải mưa to, hai người đều chịu chút phong hàn (cảm lạnh), bây giờ thu xếp thoải mái rồi mới nắm tay cùng lộ mặt, xuất hiện ở trường đua ngựa.

Ngụy phu nhân không ngờ hai vị nữ quyền hoàng thân sẽ đến, sáng sớm cũng bảo người đang gọi bán ngựa con trải thảm đỏ trên Vọng Vân lâu, chuẩn bị nhả gian, còn dặn dò người làm lấy ra một bộ ly trà hoa văn cổ xuân men năm màu của đại gia từ trong nhà kho đặt ở bên trong.

Tuy là Ngự gia phú quý, lại là hoàng thượng, nhưng gần đây Ngự Tiễn Uyên lại dần dần có lòng cách xa tranh đấu hoàng quyền, chỉ làm ăn buồn bán giữ khuôn phép, có vài hoàng tử phái môn khách tìm tới Ngự gia để thuyết phục Ngự Tiễn Uyên ủng hộ tiền bạc, sau khi chuyện thành có thể lấy đủ loại chỗ tốt, phong hầu bá tướng đều là điều chắc chắn, hẳn cũng từ chối chu toàn hơn nữa, loại thái độ này lại khiến Ngự phu nhân không thích.

Nàng lén lút tính toán, tuy là trượng phu có lòng khước từ, nàng làm nội trợ hiền cũng phải giúp hắn gộp lại chắc chắn, cho nên càng thêm chịu khó giao du ở giữa quý phu nhân trong kinh thành. Trượng phu không ủng hộ, xuất thân của nàng lại không cao, cũng coi là vấp phải trắc trở khắp nơi mới đi tới hôm nay.

Loại nữ quyến hoàng gia không thể giả được giống như công chúa Trương Vân và quận chúa Bình Nam này, từ trước đến giờ lại chỉ có thể đứng xa nhìn, mà có thể kết giao với các quý nữ hoàng thân này, cũng làm cho trong lòng Ngự phu nhân đã nổi lên từng chút ngạo nghễ.

Đây mới là cuộc sống nàng thích!

Cho nên Ngự phu nhân làm nữ chủ nhân trường ngựa, hầu ở bên cạnh hai vị khách quý, cũng coi như thuận nước đẩy thuyền, đi theo còn có được thiệp mời tới của quý phu nhân và các tiểu thư khác, đều là cùng nói chuyện phiếm với Ngự phu nhân khiêm nhường mỉm cười cùng công chúa và quận chúa.

Hai người kia khí thế cả người cao quý ung dung đi ở phía trước, còn có thị vệ mở đường, liền lập tức dẫn tới ánh mắt của người khác.

Công chúa Trương Vân nổi tiếng kia tất nhiên không cần phải nói, tuổi trẻ tướng mạo đẹp, không chỉ vì là công chúa hoàng thượng sủng ái nhất, mà càng bởi vì một câu không phải Tiểu tướng quân không lấy, cũng khiến bao nhiêu nam tử gặt lệ tương tư, chỉ có thể giương mắt nhìn đóa kiêu hoa nhà Đế Vương này nở rộ vì một người.

Mà biểu tỷ quận chúa Bình Nam bên cạnh công chúa Trương Vân này lại càng là lấy “Thuần phu (chồng) có đạo” xưng tên, chỉ là “Phu” của quận chúa Bình Nam này ở đất phong cũng không chỉ một người. Nàng ba mươi tang phu, không có con cái, ở goá năm năm chưa từng tái giá, năm năm qua cũng không ít “Khách quý”.

Chuyện □□ vốn là nhân chi thường tình, nhưng quả là tới quả phụ thì phải mập mờ chút, nhưng nàng ngược lại không e dè khắp nơi, phong lưu tiêu sái, du sơn ngoạn thủy, mọi chuyện tận hứng, cũng kiêu căng tùy hứng, cưỡi ngựa xem hoa y hệt với một người thêm một người nam tử sống vai du lịch.

Lúc đầu, người khác đều cho rằng những lang quân kia cũng chỉ là ham muốn quyền thế và tiền tài của quận chúa, mỗi người lòng không cam tình không nguyện hầu hạ giường chiếu. Ai ngờ, sau khi quận chúa vứt bỏ rời khỏi bọn họ, những người này đều là mua say khóc rống, cầu xin ở trước mặt quận chúa Bình Nam, hi vọng gương vỡ lại lành, lại nói tiếp ân ái.

Lần này, mọi người nghe nói quận chúa Bình Nam vào kinh thành, lại đứng lúc gặp phải ở trường ngựa, đều là ôm lòng hiếu kỳ tràn đầy. Không biết vì sao mới vừa rồi mọi người còn ríu rít suy đoán quận chúa nhất định là một phu nhân duyên dáng thân thể mềm mại đầy đặn, xinh đẹp mê người.

Nhưng khi phu nhân đất công chúa Trương Vân vừa xuất hiện trong Vọng Vân lâu, mọi người liền mắt choáng váng, nhìn thấy lại là một cô gái ăn mặc giản đơn tao nhã, xoa phấn trang điểm sơ lược, tướng mạo mảnh mai hơi bình thường, chỉ là bảo dưỡng thoải đáng, tuổi không giống gần bốn mươi, lại bởi vì xuất thân không tầm thường, ngược lại cử chỉ đều là tự có quý khí giống như công chúa.

Nếu không phải biết tuổi tác quận chúa Bình Nam còn bày ở đó, đa số sẽ ngộ nhận thành công chúa Trương Vân bên cạnh mới là quận chúa ở goá kia đây.

Cùng nhau đi tới, chạm phải ánh mắt ảm đạm mắt mếch của mọi người, ngược lại quận chúa Bình Nam không để ý chút nào, nụ cười trên mặt không giảm, dường như bọn họ đều không liên quan với nàng, ngay cả khi lên lầu hai quan sát lầu một đông nghịt, cười nói với công chúa bên cạnh: “Bây giờ, người tới thật là không ít đấy, thật náo nhiệt!”

Các vị phu nhân cũng ríu rít phụ họa, ở dưới ánh mắt ra hiệu của Ngự phu nhân, có người bèn muốn dẫn đề tài tán gẫu Ngự phu nhân và công chúa biết, thế nhưng vị công chúa được chiều chuộng này lại hứng thú không lớn, một đôi mắt hết như nước xanh biếc chăm chú nhìn lối vào, lòng không yên giống như mất hồn, lẩm bẩm nói: “Sao tướng quân còn chưa tới?”

Lời nói này âm thanh nhỏ, chỉ để quận chúa Bình Nam kể người nghe được, khẽ kéo xiêm áo công chúa. Vậy, công chúa Trương Vân mới dường như hoàn hồn lại, chú ý bản thân mất dáng vẻ, lại ngẩng cằm nhỏ nhấc lên biến thành công chúa cao cao tại thượng, mà không phải tiểu cô nương lộ ra tương tư vừa nãy kia.

Lần này công chúa Trương Vân tới trường ngựa tất nhiên là đuổi theo bước chân của Tiêu Dịch. Gần đây, quận chúa Bình Nam đặt mua một tòa phủ đệ ở kinh thành, tính ở kinh thành lâu dài, mới từ đất phong tới, ghen ói là bị những khách quý này dây dưa mệt mỏi. Bởi vì Quận chúa không thể so với những vương gia thụ phong đất kia, không cần bổng lộc chiếu chỉ cũng có thể vào kinh thành. Công chúa và vị quận chúa Bình Nam này cũng không tính là quen thuộc, vẫn là nghe chủ ý của một vị ma ma, mới bắt đầu thân thiết.

Dĩ nhiên là hi vọng loại thủ đoạn bất nam nhân làm tù binh của quận chúa Bình Nam có thể chỉ điểm nàng một chút, làm sao mới có thể có được lòng của Tiểu tướng quân. Quận chúa Bình Nam không dây dưa nổi với Trương Vân đeo bám dai dẳng, ngược lại cuối cùng đồng ý.

Lúc đầu, nàng cũng là nửa tin nửa ngờ, cho đến khi vị biểu tỷ này vào cung cùng nhau xem kịch với nàng ở rạp hát, trên đường trở về tầm cung lại thấy con trai rất có tài danh của Thẩm đại nhân lại vì chuyên tâm nhìn quận chúa biểu tỷ mà leo lên núi giả, bởi vì mở to mắt nhìn mà tròn tròn mắt, không cần thận roi xuống té gãy chân.

Công chúa biết đưa con trai này của Thẩm đại nhân, lúc trước phụ hoàng còn có lòng muốn tứ hôn hẳn thành phò mã. Công tử kia hết sức ân cần, chỉ là

lòng nàng vẫn vương Tiêu tướng quân, chưa từng để ý tới. Đào mất, quận chúa Bình Nam chỉ vào kinh hai tháng, vốn trong thư Thẩm tài tử còn nói ái mộ mình lại bởi vì quận chúa mà mất hồn như vậy.

Điều này không khỏi làm cho công chúa Trương Văn dấy lên hi vọng kết thành vợ chồng với Tiêu tướng quân lần nữa, nên mọi chuyện đều nghe theo vị quận chúa biểu tỷ này dặn dò.

Tuy rằng công chúa Trương Văn không còn biểu hiện tương tư ở trên mặt nữa, nhưng vẫn không nhịn được đôi mắt dừng lại, vừa thoáng nhìn liền thấy một nam tử mặc áo bào anh hùng to lớn cùng một cô nương cao gầy đầu mang khăn che mặt vào trong lầu.

Trương Văn không thấy được dung mạo của cô nương, chỉ thấy mép dưới váy Vân La màu hồng nhạt nở hoa đông đưa, phối với đôi gầy thêu Ngọc Liên tô điểm trên châu trắng, đáng vẻ giống như một đóa hoa đào, làm cho người ta không nhịn được muốn vén mũ che mặt lên coi trộm một chút, ở dưới kia dung mạo có thể thật sự như là đóa hoa đào tháng ba đẹp nhất kia hay không?

Bên cạnh, các phu nhân thảo luận: “Bên cạnh Tiêu tướng quân hẳn là thiếu niên mặc áo tím hôm qua nhỉ.”

“Ồ đâu là thiếu niên, rõ ràng là nữ nhi gia, nghe nói là gia muội của Tiêu tướng quân.”

“Chính là Tiêu Tĩnh Dư mười tám còn chưa lấy chồng ư?”

“Đúng vậy, còn là một mỹ nhân bại hoại mười phần đủ mười, Nhị công tử nhà Thái Phó thật đúng là có phúc khí.”

Sau lưng, các vị các tiểu thư, phu nhân lại châu đầu ghé tai thảo luận, đều là tán dương dung mạo không tầm thường của nàng ấy, còn có một số giọng nam cũng đều rơi vào trong tai Trương Văn. Mặc dù có thị vệ coi chừng chung quanh không cho phép người không có nhiệm vụ đến gần công chúa, nhưng những lời tán dương mỹ nhân loáng thoáng này cũng bên tai không dứt, công chúa Trương Văn nghe khê cần mỗi đồ mọng, trên mặt hiển nhiên là mất hứng.

Hôm qua nàng chính là nghe nói Tiêu tướng quân dẫn theo nữ quyến tới đây, hỏi thăm một phen mới biết là Tiêu Tĩnh Dư, trái tim vốn lơ lửng rốt cuộc có thể rơi xuống, bèn bảo cung nữ thiếp thân (theo bên cạnh) đi mời Tiêu Tĩnh Dư tới đây ngồi một lát. Bởi vì cung nữ của nàng biết Đại tiểu thư Hầu phủ, trước kia Tiêu Tĩnh Dư và Tiêu Tĩnh Mẫn thường thường được nàng mời vào trong cung, khi trở về cung nữ lại nói người nọ vốn không phải Tiêu Tĩnh Dư.

Trước kia, Tiêu tướng quân nói hần nhớ nhưng vong thế, nàng không chiếm được cũng sẽ không chiếm được, bởi người khác cũng không thể có được Tướng quân. Hần giống như một vệt mây chân trời, cách tường cao của cung đình, nàng không cách nào chạm đến. Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện gì, Tiêu Dịch lại dẫn theo nữ quyến, còn phải nói dối gọi nàng là bảo muội (em gái ruột) của mình.

So với bây giờ bị người đoạt lấy Tiêu Dịch, loại cảm giác này lại càng thêm ghen tỵ mãnh liệt đến mức làm người ta hít thở không thông. Nàng lập tức đi tìm quận chúa Bình Nam, nói với nàng ấy. Quận chúa chỉ cười bảo nàng chớ để ở trong lòng, lại tỉ mỉ nói cho nàng biết phải làm như thế nào. Nàng rất nhanh bình tĩnh lại, nàng nghĩ chỉ cần từng bước một theo sự dặn dò của Quận chúa tất nhiên có thể có được trái tim của Tiêu tướng quân.

Giờ phút này, nụ cười trên mặt quận chúa Bình Nam vẫn như cũ, kéo tay Trương Văn công chúa chậm rãi dẫn nàng đi về phía trước mấy bước, “Nhớ lời ta từng đã nói với muội chứ.”

Trương Văn gật đầu, “Bỏn cung nhớ.”

“Công chúa nói một chút là cái gì?”

“Bảo Bỏn cung chỉ làm công chúa, không phải là kẻ □□ mộ Tiêu tướng quân.”

“Cho nên Bỏn cung mới thuận theo ý phụ hoàng đi chơi với Tân Khoa Trạng Nguyên kia. Nếu Quận chúa bảo Bỏn cung không cần để ý Tiêu tướng quân, nhưng vì sao Bỏn cung thăm dò hần muốn đến trường ngựa mua ngựa, tỷ lại kéo Bỏn cung, để cho hần thấy chẳng phải lại cho là Bỏn cung theo tới, mất thể diện, lại mâu thuẫn lẫn nhau với lời quận chúa nói rồi.”

Nàng đã bởi vì Tiêu Dịch trở thành trò cười trong kinh thành, trong lòng cũng biết nếu không phải mình là công chúa, sợ là lời đàm tiếu càng nhiều hơn, nhưng nàng chính là không không chế được ái mộ người nam nhân kia.

Quận chúa nói để cho nàng cố gắng chung đụng với Trạng Nguyên Lang, chỉ coi không nhìn thấy Tiêu tướng quân kia, nhưng hôm qua nàng vẫn là không khỏi lệnh phu xe vòng khúc cong quét phải xe ngựa của Tiêu Dịch, tạo cơ hội chỉ vì nói lên đôi lời với hần.

Quận chúa Bình Nam cười nhẹ, “Công chúa yên tâm, bây giờ trong mắt hần còn chưa chứa công chúa, sao lại sẽ có loại ý nghĩ dư thừa kia. Hiện tại công chúa phải làm chính là đưa tới sự chú ý của hần đối với muội. Cho nên hôm nay Tiêu tướng quân muốn mua lại ngựa con, thì muội phải đối nghịch tăng giá với hần khắp nơi, bắt lại con ngựa mà hần muốn mới phải.”

Công chúa Trương Văn lại không hiểu nói: “Nhưng cô gái kia bên cạnh hần thì bỏ mặc không quan tâm sao?”

“Công chúa là thiên kim tôn quý cỡ nào, chẳng lẽ còn e ngại tiểu nữ tử lấy sắc hầu người như vậy. Một lát, muội thuận tiện coi nàng là Tiêu Tĩnh Dư tiến lên bắt chuyện với nàng ta, nhìn một chút nếu nàng giả mạo thân phận này thì có thể trấn định mấy phần, giống như hôm qua ta phân tích cho công chúa vậy? Thuận tiện cũng để cho Tướng quân nhìn một chút công chúa ngài thay đổi vì hần, nhưng nhớ lấy vẫn không thể lại nhìn Tiêu tướng quân một cái nữa.”

Tương Vân đang nhìn trang điểm mới của mình, cũng càng ngày càng có lòng tin. Nàng là Lục công chúa được sủng ái nhất Đại Lương, trước kia ăn mặc đều là lấy đẹp để ngọt ngào để phụ hoàng yêu thích, bởi vì phụ hoàng nói thích nhất ngày thơ hồn nhiên của nàng.

Quận chúa Bình Nam lại nói nam tử từng thành hôn giống như Tiêu Dịch làm sao lại thích một cô nương ngây thơ giống y hệt muối muối, cho nên ra lệnh cho cung nhân lại cắt một bộ quần áo mới, đều là lụa mỏng thướt tha buộc eo lộ ngực mỏng.

Búi tóc cũng từ song khai kế yêu thích lúc đầu biến thành kinh hồng kế dồi dào ý vị nữ tử. Bây giờ, công chúa Tương Vân khắp nơi lộ ra tư vị nữ nhi gia thành thực, giống như một quả hồng mới mẻ đợi hái, dụ người nhất.

Những phu nhân đi theo kia cũng là khen không dứt đối với trang phục mới của công chúa.

Đội Tiêu Dịch dắt Thẩm Họa vừa đi lên lầu hai, nụ cười của công chúa Tương Vân sâu mấy phần đuổi theo sát, nhắc vấy lên trước, “Tình Dur. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33.

“Thần tham kiến công chúa điện hạ.” Tiêu Dịch tuân thủ lễ quân thần đi đến đối diện công chúa gật đầu, Thẩm Họa bên cạnh cũng theo sát ở sau lưng Tiêu tướng quân không nhanh không chậm nói một câu, “Công chúa kim an.”

Bởi vì phải làm lễ với công chúa, Thẩm Họa cũng không tiện tiếp tục khép lại áo choàng mũ che mặt, nhưng cũng sợ vừa vén lên sẽ khiến người ta nhận ra nàng không phải Tiêu Tình Dur. Hôm qua đến trường ngựa phần lớn là tiểu thư thế gia ái mộ Tiêu tướng quân, người cũng không coi là nhiều. Nhưng hôm nay khác, trong những phu nhân kia có lui tới với phu nhân Hầu phủ, khó tránh sẽ có mấy người nhận ra Tiêu Tình Dur.

Lại nghe nói Tiêu Tình Dur thường vào cung tụ họp nhỏ với Lục công chúa, nếu công chúa hỏi thăm nàng là người phương nào ở trước mặt của mọi người?

Lúc này không chỉ là sự trong sạch của mình, ngay cả mặt mũi của Tiêu tướng quân cũng sẽ không nén được giận. Hai người cô nam quả nữ ra ngoài dạo chơi che giấu thân phận như vậy, bây giờ có một chút ý tứ không nói rõ được cũng không ta được làm người ta suy nghĩ xa xôi.

Mà đám phu nhân sau lưng công chúa kia luôn có mấy người thích bát quái nói dốt, hơn nữa, nàng khẽ ngược mắt liếc về phía công chúa Tương Vân dò xét một phen, chỉ cảm thấy nếu nàng lấy áo choàng xuống, tình cảnh hai người đối lập chắc chắn là hết sức khó xử.

Nàng cũng không muốn chọc ra rắc rối dư thừa, hướng chi nơi này còn dính dấp một công chúa ái mộ Tiêu tướng quân cuồng nhiệt, nếu để nàng ấy thấy mình không phải Tiêu Tình Dur, có thể này sinh ghen tuông hay không? Rước lấy phiền phức không cần thiết!

Nhưng bây giờ đã mua dây buộc mình, dùng thân phận của biểu tỷ Tiêu Tình Dur! Vốn tưởng rằng không có mấy người biết được, lần này gặp phải người quen, tuy là tâm trạng Thẩm Họa có chút bất bình, cũng may chân cẳng còn chưa mềm xuống, vẫn là một bộ dáng vững vàng, áo choàng thì tạm thời không thể lấy xuống, chỉ yên lặng chờ đợi theo dõi biến hóa thôi.

Lúc này, không biết ai dẫn đề tài, có người lại bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ nói “Tiêu Tình Dur” Thẩm Họa không biết lễ nghi, công chúa tôn quý cỡ nào đến đây chủ động bắt chuyện, là nhìn trúng Hầu phủ ở trong mắt, nhận thức Tiêu Tình Dur là bạn khuê phòng, đây là tôn vinh biết bao, nhưng nàng lại không có lễ nghi như vậy, ngay cả áo choàng cũng không chịu cởi xuống.

Nhất là thiếu nữ thướt tha cả người mặc quần áo thủy lam (màu xanh của nước) sau lưng công chúa, bộ dáng không kém, trong miệng lại khiến người ta nghe sinh chán ghét, “Hầu phủ nuôi dạy chính là như vậy ư? A, ta đã quên mất Tiêu đại tiểu thư không thường ở lại trong phủ, sợ rằng ma ma giáo dưỡng cũng bắt chước với người thường thường theo người ra ngoài du ngoạn giống hệt người đầy. Sao hôm nay chỉ có Tiêu tướng quân đi cùng?”

Lời nói này thật là có ý nghĩa đen tối, sao Thẩm Họa lại nghe không hiểu ý thù địch trong lời nói kia. Ngay cả phu nhân tiểu thư khác chung quanh cũng cảm thấy lời nói này là có chút “Không lựa lời nói” rồi, rồi rít nhìn thiếu nữ áo lam, vừa liếc nhìn mới biết là tiểu nữ nhi nhà Thượng Thư Lễ Bộ, Chu Yên Yên.

Dường như đã từng có hôn ước với nhà Bùi Thái Phó, không biết làm sao hai nhà ồn ào đến rất là không vui liền từ hôn, nghe nói lúc đầu tiểu nữ nhi nhà này chưa từng thấy Nhị công tử, vẫn buồn bực không thích cuộc hôn nhân này.

Sau khi từ hôn một lần gặp phải Bùi nhị công tử, ngược lại trở về khốc rống muốn Thượng Thư Lễ Bộ đến Bùi gia định ra hôn sự một lần nữa, đáng tiếc khi đó Nhị công tử Bùi gia lại kết thành thân gia với Hầu phủ, tháng này sẽ sắp lập gia đình, cho nên mới tức tối với Tiêu Tình Dur như vậy, thái độ ngày hôm nay cũng coi là xác minh một số lời đồn đãi một thời.

Trong lòng Thẩm Họa hơi giận, hất cằm lên, lộ ra đôi môi đỏ mọng, nhắm thẳng vào nói: “Một cô nương gia chưa lấy chồng như người, trong đầu lại đều là ý nghĩ bản thiêu gì đó?”

Tuy rằng nàng chưa từng lộ ra dung mạo, thế nhưng lời nói lạnh bạc, trầm tĩnh không kiêu ngạo không tự ti, khí thế ép Chu Yên Yên cũng chột dạ nấy phần, lại không dám lễ thẳng khí hùng (có lý chẳng sợ) như vậy, “Ta. Chẳng lẽ ta nói sai sao?”

“Nói không sai.” Thẩm Họa nặng nề đọc rõ chữ trả lời nàng.

Chu Yên Yên bởi vì những lời này tìm về chút mặt mũi, ánh mắt liếc nhìn qua mọi người, hơi đắc ý, nhìn một chút Tiêu Tinh Dư không giữ quy củ câu tam đáp tứ (trêu hoa ghẹo nguyệt) thừa nhận này, nhưng ngay sau đó Thẩm Họa chính là cười lạnh trào phúng một tiếng.

“Ta là nói. Người nói không sai, hôm nay công chúa, quận chúa và phu nhân tiểu thư các nhà đều ra ngoài dạo chơi, cũng bao gồm cả tiểu thư người, người nào chưa từng xuất phủ, chưa từng dạo chơi ngoại thành, ngược lại người muốn tính nói riêng là ai? Là ta? Công chúa? Hay là. Quận chúa? Vậy, người lại là nơi nào tới giáo đường (nuôi dạy)?”

Mọi người bị những lời này dẫn dắt không khỏi nhìn về phía quận chúa Bình Nam bên cạnh công chúa. Chu Yên Yên hiểu ra ý, sắc mặt xoay một cái tái xanh rồi, lần này ngay cả Chu phu nhân cũng luống cuống, vốn tưởng rằng sẽ để nữ nhi đánh một trận đấu khẩu cũng sẽ qua đi, ai ngờ. Chu phu nhân bèn vội vã tát một cái vào trên mặt Chu Yên Yên, quát lớn nàng, “Còn không nhanh chóng bồi tội với công chúa và quận chúa.”

Chu Yên Yên bụm má khóc kịch liệt, Chu phu nhân bèn tăng cường âm thanh sợ hãi nói, “Tiểu nữ vẫn còn nhỏ, nhất thời không lựa lời nói, mong rằng công chúa và quận chúa chớ nên trách tội.”

Công chúa cũng bị Chu Yên Yên này ồn ào làm phiền, hơn nữa càng làm trễ nãi chính sự của nàng, bèn không nhịn được nói: “Phu nhân dẫn nàng đi xuống chính đồn trang điểm mặt mày đi!”

Những người bên cạnh vừa thấy công chúa mất hứng, bèn lại đổi chiều gió, rồi rít nói đến Chu Yên Yên vẫn tính là nữ nhi của Thượng Thư Lễ Bộ, lại khiến mọi người mất hứng, nói vào lời không thỏa đáng.

Thẩm Họa mắt lạnh nhìn, không nói thêm gì nữa, ngược lại Tiêu tướng quân bên cạnh vẫn ung dung nhìn Tiểu Biểu Muội bốn lạng bạt ngàn cân. Từ giằng co với tổ mẫu ở Kỳ Lân cư lần trước, hẳn đã biết tiểu cô nương này không phải là người dễ bị bắt nạt, cho nên mới không ra tay, cũng để cho Tiểu Biểu Muội hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng mà những người đó lại bắt đầu nói lời đàm tiếu chuyện Thẩm Họa không mở áo choàng, chung quy nàng không tiện lại để cho người mượn loại lý do vô cơ này bôi đen Tiêu Tinh Dư, bèn nhắc tay muốn cởi bỏ dây buộc, nhưng sắc mặt Tiêu Dịch sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám chỉ chi chớ chớ kia. Mấy phu nhân không ngờ Tiêu tướng quân bỗng nhiên lại như vậy, đều là cứng cổ, không dám nói thêm nữa.

“Gia muội thân bởi vì hôm qua mưa to hơi nhiễm phong hàn (cảm lạnh), là sợ lây bệnh công chúa ngài, mong rằng công chúa thể lượng một mảnh dụng tâm của gia muội.”

Trong lòng Thẩm Họa mơ hồ cười một tiếng, Tiêu tướng quân này nói láo cũng là bộ dáng nghiêm trang, thật là dọa người nha, nên không thể làm gì khác hơn là phụ họa, che miệng ho khan hai tiếng.

Tiêu Dịch đã ra mặt giải thích, nếu công chúa và mọi người chỉ trích như vậy nữa chính là không có tình người, huống chi “Tiêu Tinh Dư” cũng có ý tốt sợ lây bệnh công chúa.

“Chuyện này.” Công chúa Trương Vân nhất thời bị lời nói này không biết nên làm sao tiếp tục tiến hành, Tiêu Dịch rõ ràng là đang bảo vệ nữ nhân bên cạnh, vậy thì càng làm cho Trương Vân phần uất trong lòng.

Lúc này quận chúa Bình Nam đứng ra nhắc nhở Trương Vân, nói: “Công chúa, không phải ngài mang dư một cái Ngân tâm ti làm áo choàng sao? Ta mặc không quen, không bằng đưa cho Tinh Dư sưởi ấm thân thể đi. Ngân tâm ti này tốt với da thịt nữ tử, lại thoáng khí so với áo choàng bình thường, thích hợp nhất với người mùa hè bị lạnh, lại không dễ bởi vì khô nóng bị hơi sinh ra bệnh sốt.”

“Quận chúa thật là tri kỷ, ngược lại nghĩ chu toàn cho bạn khấn tay của Bồn cung.” Nói xong cũng không cho từ chối lệnh cung nữ đi lấy, Thẩm Họa chính là lập tức bị bắt đi ra ngoài, muốn từ chối cũng không thể từ chối, lại mơ hồ thấy hai người kia luôn có loại cảm giác công chúa là đang cố ý. Tiêu tướng quân càng thêm không vui, sắc mặt âm trầm.

Công chúa Trương Vân thấy vậy trong lòng căng thẳng theo, vậy là nàng chọc cho Tiêu Dịch không vui, nhưng loại tình trạng này cũng đúng như quận chúa Bình Nam dự liệu ngày hôm qua. Trang@d#d##q#d@bubble Nàng phải dựa vào nàng ấy nói đi tiếp mới không đến mức kiếm cùi ba năm thiêu một giờ. Vì vậy ở trong mắt phượng Tiêu tướng quân không vui vẻ, nàng sai người đưa áo choàng đến trước mặt Thẩm Họa.

“Tinh Dư, mau thay đi.”

Thẩm Họa đây là không trâu bắt chó đi cày, không thể làm gì khác hơn là thu lại biểu cảm nhận lấy. Tiêu Dịch nghiêng người rõ ràng muốn ngăn cản, nàng lại nói: “Đại ca, sao muội có thể phụ lòng một mảnh ý tốt của công chúa.” Đây Tiêu tướng quân bước lên trước, “Thần nữ cảm ơn công chúa.”

Nàng trực tiếp cởi áo choàng, mặc kệ công chúa có phải cố ý hay không, nàng cũng không thể khước từ rồi, dù sao bây giờ thân phận của nàng là trưởng nữ của Hầu phủ.

Lại không ngờ rằng Thẩm Họa vừa mở áo choàng, mọi người định thần nhìn lại, mỗi một người đều có chút nhìn ngáy người.

Chỉ thấy “Tiêu Tinh Dư” trước mắt đổi thành nữ trang, mặc một bộ váy dài màu vàng hồng phấn Mầu Đan khói nước mỏng uốn lượn nở hoa, áo hồng phấn như sen như đào, xiêm áo không biết là chất vải gì, nhìn như trong suốt cũng không lộ ra thịt, chỉ lóe màu hồng mạ vàng y hệt ánh sáng lộng lẫy.

Một đầu tóc đen thui cuốn lại kinh hồng kế, bộ trâm cài vàng ngọc tua rua trăn châu rữ xuống, thêm với dung mạo cực thịnh, quả thực là đẹp không sao tả xiết. Chỉ là trang phục trước mắt này lại chính là giống nhau như đúc với công chúa Tương Vân mặc đối diện, ngay cả hôm nay chọn khuyên tai cũng là khuyên tai Minh Châu leng keng.

Công chúa Tương Vân cũng là nhất thời kinh ngạc khẽ trừng lớn mắt nhìn người đối diện.

Thắm Họa vốn lớn lên cao gầy, đáng vẻ tinh xảo, là lột xỉnh đẹp. Chỉ là một cặp so sánh cực kỳ rõ ràng như vậy, chỉ luận về dung mạo, đáng vẻ công chúa liền thua. Hơn nữa Thắm Họa này đối đáp khéo khéo, đành khiến công chúa lớn lên ở hoàng gia cũng có vẻ hơi hẹp hòi.

Quần áo này thiết kế chính là cực kỳ bắt bẻ cổ người mặc, cổ thiên nga của Thắm Họa trắng nõn thon dài làm nổi bật quần áo càng đẹp hơn. Công chúa Tương Vân không ngờ bản thân sẽ làm cho cuộc đời mình bị hạ thấp như vậy, vốn định để chuyện này làm người đối diện mất hào quang lại chuyển thành làm nhen.

Nàng ngẩn ra, trong mắt càng chiếu rọi ra ánh mắt thán phục của nam nhân đối diện. Thật ra thì lúc Tiêu Dịch tới đón Thắm Họa, nàng cũng đã khoác xong áo choàng rồi, ai ngờ hôm nay Tiêu Biểu Muội lại chăm chút ăn mặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khiến người thương, khoe mắt đuôi mày tự có một cỗ quyến rũ thướt tha như có như không. Dung mạo xinh đẹp như vậy không chỉ khiến mắt người bên cạnh thoáng cái trở nên rỗng, càng dẫn tới nam tử đi ngang qua cũng từng người một nhìn ngầy người. Ngay cả vẻ mặt Minh Châu công chúa thứ thiệt của Đại Lương kia cũng bị phai nhạt, làm nhen.

Thật ra thì nói đến ngày hôm nay nhờ có Mộc Quý kiên trì, không biết nàng ấy nghe nói công chúa tới từ nơi nào, cũng chưa từng nói cho Thắm Họa, chỉ dụ đồ biểu tiểu thư mặc xiêm áo đẹp mắt nhất ra ngoài với Thiếu Tướng quân.

Từ trước đến giờ, Tiêu tướng quân không thích những thứ ánh mắt ác lang kia, trên mặt càng thêm tối tăm, vội vàng giật áo choàng của công chúa lấy ra mặc vào cho Tiêu Biểu Muội.

Sau khi mọi người ngẩn ra, đã có người hiểu ra ý, người này vốn không phải Tiêu Tinh Dư, “Đây không phải là.”

“Nhìn không giống.”

“Là Tiêu đại tiểu thư Hầu phủ sao?”

Mà ở sự nhắc nhở dưới quận chúa Bình Nam, công chúa Tương Vân cũng khẽ phục hồi tinh thần lại, ý bảo nàng xóc lại tinh thần làm chuẩn bị tiếp đó, chỉ thấy mọi người nghi ngờ nửa ngày. Lúc có người sắp chỉ ra chỗ sai, công chúa Tương Vân lại tiến lên phía trước nói: “Tinh Dư lại mặc cùng một dạng với Bốn cung. Thật là trùng hợp! Quả nhiên là sắp lập gia đình rồi, thay đổi đáng vẻ giống như tiên nữ vậy, càng xinh đẹp hơn rồi. Thiếu chút nữa, bốn cung không nhận ra được.”

“Công chúa khen trật rồi, thần nữ cũng chỉ là học hồ vẽ mèo!”

Từ khi nàng cởi áo choàng ra thì vẫn vững vàng không hề mấy may kinh hoảng đến không biết làm như thế nào như nàng ta dự đoán, dường như nàng thật sự chính là Tiêu Tinh Dư. Ánh mắt cao lãnh đó, cử chỉ khí định thần nhàn, đều không khác biệt nửa phần với phong cách của Tiêu Tinh Dư. Những người nhận ra thân phận của Tiêu Tinh Dư cũng nhất thời bị dọa không dám xác định rồi. Dù sao Tiêu Tinh Dư “Đường bệnh một năm” chân chính không lộ diện ra ngoài, vẫn là mơ hồ gặp qua những năm trước đây.

Lại nói, loại thái độ này của công chúa khiến người phía sau nhất thời càng không tìm ra được đầu mối, nhưng hơi thông minh liền hiểu công chúa là đang cho Tiêu tướng quân bậc thang xuống. Công chúa còn nhỏ tuổi, lòng dạ cỡ này thật là phu nhân gương mẫu.

Thật ra thì đây cũng là phân tích và kế hoạch hôm qua của quận chúa Bình Nam, nàng nói nam nhân đều rất sĩ diện. Nhất là loại đạt được công danh như Tiêu tướng quân, có thể chọn xong việc trước, lại giúp hấn che giấu, tức có thể để Tiêu Dịch thấy công chúa xử sự chừng mực và bảo vệ đối với hấn, tự nhiên Tiêu tướng quân sẽ có lòng cảm kích đối với công chúa.

Biến số duy nhất chính là làm tô điểm con người nàng mới vừa rồi, từ đầu đến cuối điểm này khiến công chúa Tương Vân canh cánh trong lòng. Nữ tử trước mắt cũng không biết kế hoạch của nàng và quận chúa, một ở ngoài sáng, một ở trong tối, giả Tiêu Tinh Dư chỉ là vô ý bị buộc lộ mặt ra, nàng đã thua rồi.

Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác khô sở bề đá tự đập vào chân của mình, trên người hơi run rẩy, vẫn là Bình Nam Quận chúa kéo nàng, mới ổn định đáng vẻ.

Bên này, Thắm Họa cũng không ngờ công chúa sẽ giúp mình, nghĩ cũng là vô tình thôi, như vậy chính là kết quả tốt nhất. Tiêu Dịch thấy chuyện kết cuộc, ngược lại không có gì kéo biểu muội cáo từ với công chúa, ngồi vào nhả gian sắp xếp xong.

Bên công chúa, quận chúa Bình Nam nhủ mảy, “Công chúa đúng là gặp một đối thủ mạnh mẽ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

